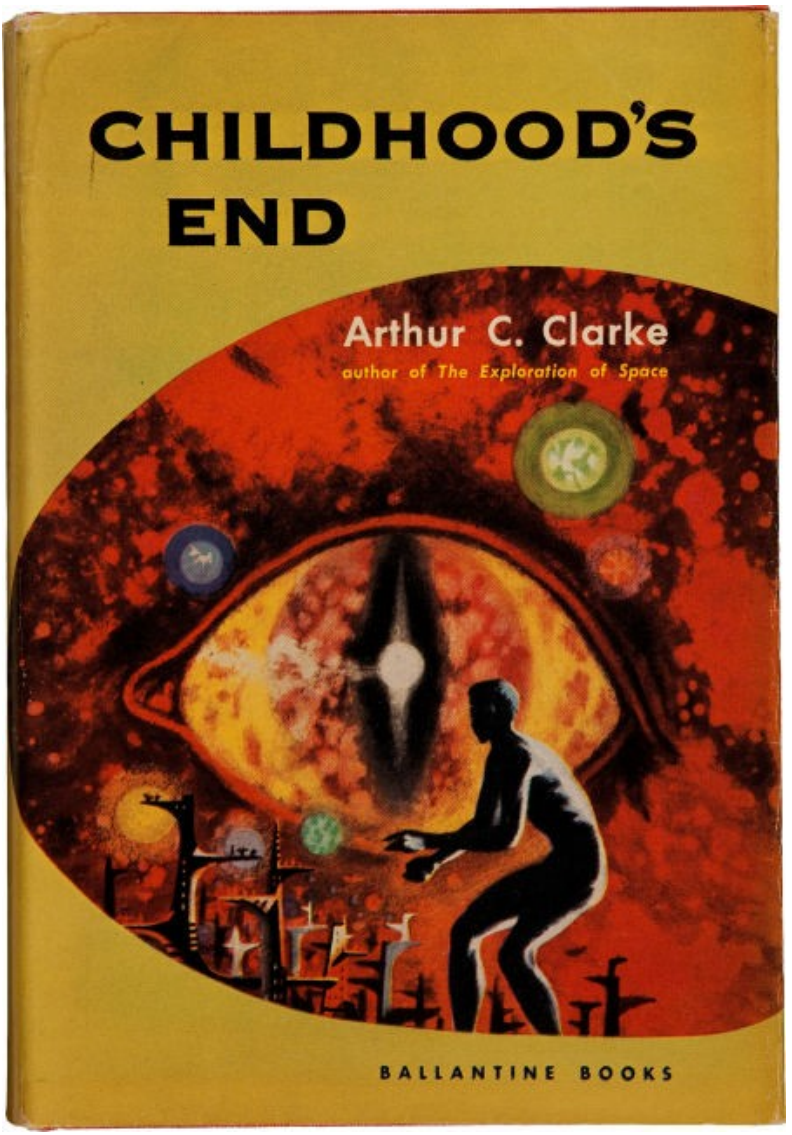

Coperta primei ediţii

Sfârşitul copilăriei
Arthur C. Clarke

PARTEA ÎNTÂI – PĂMÂNTUL ŞI OVERLORZII

Capitolul unu

Înainte de a zbura spre baza de lansare, Elena Liakova urma mereu acelaşi ritual. Nu era singurul cosmonaut care proceda aşa, deşi majoritatea evitau să vorbească despre asta.

Se întunecase deja când femeia părăsi clădirea administraţiei şi trecu pe lângă pini, ajungând la faimoasa statuie. Cerul era senin, limpede precum cristalul, şi tocmai răsărise o lună plină, sclipitoare; în mod automat, ochii Elenei se opriră asupra Mării Ploilor şi mintea îi reveni la săptămânile de antrenament din Baza Armstrong, mai bine cunoscută acum sub denumirea Micul Marte.

— Ai murit înainte de naşterea mea, Iuri, pe vremea războiului rece, când ţara noastră încă nu ieşise din umbra lui Stalin. Oare la ce te-ai fi gândit, dacă ai fi auzit toate graiurile străine care răsună acum în Satul Stelar? Eu cred că te-ai fi simţit foarte fericit…

Ştiu că te-ai fi simţit aşa dacă ne-ai fi putut vedea acum – ai fi fost prea bătrân, dar poate încă în viaţă. Ce tragedie, ca tocmai primul om în spaţiu să nu apuce să vadă cei dintâi paşi pe Lună! Cred însă că şi tu ai visat la Marte…

Iar acum suntem gata să pornim într-acolo, să inaugurăm Noua Eră visată de Konstantin Ţiolkovski, acum o sută de ani. Când ne vom întâlni, voi avea multe să-ţi povestesc.

Parcursese deja jumătate din drumul de întoarcere când un autobuz plin de turişti încântaţi se opri brusc.

Uşile se deschiseră şi pasagerii se revărsară afară, cu aparatele fotografice pregătite. Adjuncta comandantului expediţiei marţiene nu putu decât să apeleze la surâsul destinat publicului.

Apoi, înainte de a se putea face o singură fotografie, toţi începură să strige şi să arate către Lună. Elena se întoarse la timp ca s-o vadă dispărând înapoia uriaşei umbre ce aluneca peste cer şi pentru prima dată în viaţa ei simţi teama de Dumnezeu.

* * *

Comandantul expediţiei, Mohan Kaleer, stătea pe buza craterului, privind peste oceanul de lavă îngheţată, spre marginea opusă a căldării. Era greu de cuprins întreaga măreţie a scenei, sau de imaginat forţele care acţionaseră aici când mareele de rocă topită avansaseră şi se extinseseră, creând cutele şi terasele ce se întindeau în faţa bărbatului. Tot ceea ce zărea, se putea pierde însă fără urmă în interiorul incredibilului vulcan pe care trebuia să-l înfrunte peste mai puţin de un an; Kilauea nu era decât un model miniatural al lui Olympus Mons, iar toate antrenamentele lor puteau fi complet inadecvate realităţii.

Îşi aminti cum, de Ziua Inaugurării 2001, preşedintele Statelor Unite reluase promisiunea făcută cu patruzeci de ani în urmă de Kennedy, „Trebuie să ajungem pe Lună!", proclamând că acesta va fi „Secolul Sistemului Solar". Înainte de atingerea anului 2001, pronosticase el încrezător, aveau să fi vizitat principalele corpuri cereşti care se roteau în jurul Soarelui şi aveau să-şi fi stabilit baze permanente pe cel puţin unul din ele.

Razele soarelui de-abia răsărit dezvăluiau fuioarele de aburi ce se înălţau din crăpăturile lavei şi dr. Kaleer îşi reaminti ceţurile nocturne care se adunau în Labirintul Nopţii. Da, îi venea uşor să-şi închipuie că se găsea deja pe Marte, cu colegii săi din şase ţări diferite.

De data aceasta, nicio naţiune n-avea, de fapt nici nu putea, să reuşească de una singură.

Se întorcea către elicopter, când o presimţire sau o mişcare întrezărită cu coada ochiului îl făcu să se oprească. Derutat, privi îndărăt, în crater; abia după un timp se gândi să ridice ochii spre cer. Atunci Mohan Kaleer ştiu, precum Elena Liakov în acelaşi moment, că istoria, aşa cum o cunoscuseră oamenii, ajunsese la sfârşit. Monştrii scânteietori ce zburau dincolo de nori, la o înălţime pe care nu îndrăznea s-o ghicească, făceau ca vehiculele spaţiale din punctul Lagrange să pară la fel de primitive ca şi pirogile cioplite din trunchiuri de copaci. Pentru o clipă ce păru eternă, Mohan privi, aşa cum privea întreaga omenire, navele uriaşe ce coborau cu o neasemuită măreţie.

Nu simţi niciun regret că munca sa de-o viaţă era anulată. Trudise să ducă omul spre stele, iar acum acestea – îndepărtatele şi indiferentele stele – veneau la el.

Acesta era momentul în care istoria îşi oprea răsuflarea, iar prezentul era retezat de trecut, aşa cum un gheţar se desprinde din banchizele ce i-au dat naştere, pentru a străbate oceanele în mândra lui singurătate. Acum, nimic din ceea ce realizaseră epocile anterioare nu mai conta; un singur gând răsuna întruna în mintea lui Mohan:

Rasa umană nu mai era singură.

Capitolul doi

Secretarul general al Naţiunilor Unite stătea nemişcat lângă fereastra uriaşă, privind în jos, către forfota străzii. Uneori se întreba dacă era bine pentru un om să lucreze la o asemenea înălţime, deasupra celorlalţi semeni. Izolarea era foarte bună, însă se putea transforma cu uşurinţă în indiferenţă. Sau încerca doar să-şi justifice

ostilitatea faţă de zgârie-nori, sentiment rămas intact chiar şi după douăzeci de ani petrecuţi la New York?

Uşa dinapoia lui se deschise, dar Stormgren nu se întoarse. În cameră intră Pieter Van Ryberg. Urmă pauza aceea inevitabilă, în decursul căreia Pieter privea nemulţumit termostatul, deoarece era deja binecunoscut faptul că secretarului general îi plăcea să locuiască într-un congelator. Stormgren aşteptă ca adjunctul să i se alăture, după aceea îşi desprinse ochii de la imaginea familiară şi totuşi fascinantă a străzii.

— Au întârziat, spuse el. Wainwright trebuia să fi sosit de cinci minute.

— Ne-au comunicat de la poliţie: îl urmează un întreg alai şi circulaţia s-a blocat. Trebuie să sosească dintr-un moment în altul.

Van Ryberg se opri, apoi adăugă brusc:

— Eşti *sigur că* faci bine primindu-l?

— Mă tem că acum este prea târziu să mai dau înapoi. Ştii bine că am acceptat, deşi n-a fost ideea mea.

Stormgren se îndreptă spre birou, jucându-se cu faimosul prespapier din uraniu. Nu era nervos, cel mult nehotărât, iar întârzierea lui Wainwright îl mulţumea, deoarece îi putea conferi un uşor avantaj; în relaţiile umane, asemenea fleacuri jucau un rol mai important decât ar fi bănuit orice om bazat pe logică şi raţiune.

— Uite-i! făcu brusc Van Ryberg, lipindu-şi fruntea de geam. Vin pe bulevard… cred că sunt vreo trei mii.

Stormgren îşi luă carneţelul şi i se alătură. La aproape un kilometru depărtare, un grup mic însă hotărât înainta încet spre clădirea sediului. Manifestanţii purtau lozinci, indescifrabile de la distanţă, dar bărbatul le cunoştea bine conţinutul. Începu să audă ritmul sacadat al glasurilor, ridicându-se deasupra zgomotelor traficului. Simţi un val de dezgust. Lumea nu se săturase încă de demonstraţii şi sloganuri!

Mulţimea ajunsese dedesubtul clădirii; ştiau pesemne

că erau priviţi de sus deoarece, din loc în loc, prin văzduh se agitau pumni încleştaţi. Cu toate că gestul era conştient, nu reprezenta o sfidare adresată lui Stormgren. Aşa cum pigmeii ar ameninţa un gigant, pumnii furioşi se îndreptau spre cerul aflat la cincizeci de kilometri deasupra lor, către norul argintiu, strălucitor, care era nava-amiral a flotei Overlorzilor.

Foarte probabil, se gândi Stormgren, Karellen privea întregul spectacol şi se distra copios, deoarece mitingul acela n-ar fi avut loc niciodată fără instigarea Administratorului.

Avea să fie prima întâlnire dintre Stormgren şi conducătorul Ligii Libertăţii. Secretarul general încetase să se mai întrebe dacă întâlnirea constituia o acţiune inteligentă fiindcă, de cele mai multe ori, planurile lui Karellen se dovedeau prea subtile pentru înţelegerea umană. Chiar dacă se termina fără niciun rezultat, reuniunea era binevenită. Dacă ar fi refuzat să-l primească pe Wainwright, Liga s-ar fi folosit de acest lucru pentru a-l ataca.

Alexander Wainwright era un bărbat înalt şi prezentabil, care se apropia de cincizeci de ani. Stormgren îl cunoştea drept un om absolut cinstit şi de aceea de două ori mai periculos. Totuşi, sinceritatea lui te împiedica să-l displaci, indiferent de ceea ce credeai despre cauza pentru care milita şi despre unii dintre discipolii săi.

După prezentările scurte şi oarecum crispate ale lui Van Ryberg, Stormgren nu mai pierdu nicio clipă.

— Presupun, începu el, că scopul principal al vizitei dumneavoastră este de a protesta oficial împotriva planului Federaţiei. Aşa este?

Wainwright încuviinţă cu gravitate.

— Acesta este ţelul meu, domnule secretar. După cum ştiţi, de cinci ani încercăm să avertizăm rasa umană de pericolul care o ameninţă. Sarcina aceasta n-a fost uşoară, deoarece majoritatea oamenilor par mulţumiţi să-i

lase pe Overlorzi să conducă lumea după bunul lor plac. Cu toate acestea, petiţia noastră a fost semnată de peste cinci milioane de persoane din toate ţările globului.

— Nu reprezintă un procent prea important dintr-un total de două miliarde şi jumătate…

— Este totuşi o cifră ce nu poate fi ignorată. Iar pentru fiecare persoană care a semnat, există multe altele având rezerve serioase în legătură cu înţelepciunea, ca să nu mai vorbesc de legalitatea acestui plan al Federaţiei. Chiar şi Administratorul Karellen, cu toate puterile de care dispune, nu poate şterge dintr-o trăsătură de condei un mileniu de istorie.

— Cine poate şti ceva despre puterile lui Karellen, făcu Stormgren. Când eram puşti, Federaţia Europeană era doar un vis, dar până am ajuns adult, a devenit o realitate. Iar *asta* se întâmpla înainte de sosirea Overlorzilor. Karellen sfârşeşte ceea ce am început noi.

— Europa constituie o entitate culturală şi geografică, pe când lumea, nu – aceasta e diferenţa.

— Pentru Overlorzi, replică sarcastic Stormgren, Pământul apare pesemne mult mai insignifiant faţă de ceea ce însemna Europa pentru părinţii noştri. Iar unghiul lor de vedere, trebuie să recunoaştem, este mai larg decât al nostru.

— Nu argumentez neapărat împotriva Federaţiei ca obiectiv *final,* deşi mulţi dintre susţinătorii mei n-ar fi de acord cu acest lucru. Dar ideea respectivă ar trebui să vină dinăuntru, nu să fie impusă din exterior. Trebuie să ne modelăm singuri destinul! În problemele umane nu trebuie admise intervenţii externe!

Stormgren suspină. Toate acestea le mai auzise de o sută de ori şi ştia că nu putea oferi decât vechiul răspuns, pe care Liga Libertăţii refuzase să-l accepte. El avea încredere în Karellen, pe când ei, nu. Aceasta era diferenţa fundamentală şi nu avea ce să facă. Din fericire, nici Liga nu putea face nimic.

— Permiteţi-mi să vă mai pun câteva întrebări, rosti el. Puteţi nega faptul că Overlorzii au adus lumii securitate, pace şi prosperitate?

— Este adevărat. Dar ne-au răpit libertatea. Omul nu poate trăi…

—… numai prin stomac. Da, ştiu, însă aceasta e prima epocă în care toţi indivizii au avut siguranţa hranei. Oricum, ce libertate am pierdut noi, prin comparaţie cu ceea ce ne-au oferit Overlorzii pentru prima dată în istoria umanităţii?

— Libertatea de a ne controla propriile vieţi, sub îndrumarea Domnului!

În sfârşit, îşi spuse Stormgren, s-a ajuns la subiect. Oricât de disimulat, conflictul era în esenţă de natură religioasă. Wainwright nu te lăsa niciodată să uiţi că fusese cleric. Deşi nu mai purta sutană, aveai permanent impresia că o zăreşti pe el.

— Luna trecută, explică secretarul general, o sută de episcopi, cardinali şi rabini au semnat o declaraţie, afirmându-şi suportul faţă de politica Administratorului. Religiile globului sunt împotriva voastră.

Wainwright negă furios din cap.

— Mulţi conducători sunt orbi, au fost corupţi de Overlorzi. Când îşi vor da seama de pericol, va fi prea târziu. Omenirea îşi va pierde iniţiativa şi va deveni o rasă utilizată în experimente.

Urmă o tăcere, apoi Stormgren rosti:

— Peste trei zile, o să-l întâlnesc pe Administrator. Îi voi comunica obiecţiile voastre, deoarece datoria mea este să transmit opiniile lumii întregi. Dar vă pot asigura că nu va urma nicio schimbare.

— Mai este ceva, adăugă încet interlocutorul său. Avem mai multe obiecţii împotriva Overlorzilor, dar în primul rând detestăm misterul cu care se înconjoară. Sunteţi singurul om care a vorbit cu Karellen, totuşi *nu l-aţi văzut niciodată!* Este de mirare că-i suspectăm

motivele?

— În ciuda tuturor celor făcute pentru omenire?

— Da, în ciuda lor. Nu ştiu ce detestăm mai mult: atotputernicia lui Karellen, sau izolarea lui? Dacă n-are nimic de ascuns, de ce nu se arată niciodată? Data viitoare când veţi vorbi cu el, domnule Stormgren, să-l întrebaţi asta!

Stormgren tăcu. Nu avea ce răspunde, nimic prin care să-şi convingă interlocutorul. Uneori se întreba dacă el însuşi era convins.

* * *

Desigur, din punctul lor de vedere, fusese o operaţie măruntă, dar pentru Pământ constituise cel mai important eveniment petrecut vreodată. Navele uriaşe începuseră să se scurgă din adâncurile neştiute ale spaţiului, fără niciun avertisment. Ziua aceea fusese descrisă în literatură de nenumărate ori, însă nimeni nu crezuse că avea să se întâmple cu adevărat. Când, în sfârşit, se iviseră zorii, forme strălucitoare şi tăcute pluteau deasupra fiecărei ţări, reprezentând simbolul unei ştiinţe la care omul nu putea aspira decât după secole. Timp de şase zile, navele rămăseseră nemişcate deasupra oraşelor, nelăsând să se bănuiască dacă ştiau ceva despre existenţa umanităţii. De altfel nici nu era nevoie să se bănuiască; nu se putuseră opri întâmplător deasupra New York-ului, Londrei, Parisului, Moscovei, Cape Town-ului, Romei, Tokyo-ului sau Canberrei…

Unii oameni întrezăriseră adevărul chiar înainte de sfârşitul acelor zile ce îngheţaseră inimile. Aceasta nu reprezenta prima tentativă de contact a unei rase care nu ştia nimic despre Om. În interiorul navelor tăcute şi nemişcate, experţi psihologi studiau probabil reacţiile omenirii. Urmau să acţioneze atunci când curba tensiunii avea să atingă maximul.

În cea de-a şasea zi, Karellen, Administratorul Pământului, şi-a anunţat întregii lumi prezenţa, printr-o transmisie radiofonică efectuată simultan pe toate frecvenţele şi lungimile de undă. Vorbea o engleză atât de perfectă încât controversa pe care a stârnit-o avea să dăinuie timp de o generaţie, pe ambele ţărmuri ale Atlanticului. Conţinutul discursului fusese însă şi mai descumpănitor decât forma lui. În mod evident, constituia opera unor supergenii, dovedind o cunoaştere completă şi absolută a problemelor umanităţii. Nu exista nicio îndoială: erudiţia şi virtuozitatea lui Karellen, aluziile voalate la cunoştinţe dintre cele mai ezoterice, toate erau deliberate, pentru a convinge omenirea că se găsea în prezenţa unei covârşitoare puteri intelectuale. Când Karellen încheiase, popoarele Pământului ştiuseră că zilele precarei lor suveranităţi luaseră sfârşit. Pe plan local, guvernele interne aveau să-şi menţină puterile, dar în domeniul mult mai larg al afacerilor internaţionale, deciziile nu le mai aparţineau. Argumente, proteste… toate erau lipsite de sens.

Părea greu de conceput ca ţările lumii să accepte fără murmur o asemenea limitare a puterilor. Rezistenţa activă prezenta însă dificultăţi de nedepăşit, deoarece distrugerea navelor Overlorzilor, dacă ar fi fost posibilă, ar fi spulberat oraşele deasupra cărora se aflau. Cu toate acestea, una din puterile majore încercase… Probabil sperase să împuşte doi iepuri dintr-un foc, pentru că ţinta lor plutea deasupra capitalei unei ţări vecine şi duşmane.

Pe măsură ce imaginea uriaşei nave se mărise într-una pe monitoarele din camera secretă de comandă, micul grup de ofiţeri şi tehnicieni fusese pesemne frământat de emoţii. Dacă reuşeau, cum aveau să reacţioneze navele rămase? Puteau fi distruse şi ele, lăsând omenirea să-şi urmeze drumul? Sau Karellen avea să se răzbune nemilos pe atacatori?

Ecranul se întunecase brusc în momentul exploziei

proiectilului şi imaginea comutase automat pe o cameră de luat vederi aeriană, aflată la mulţi kilometri depărtare. În fracţiunea de secundă scursă, globul de foc trebuia să se fi format deja, acoperind întregul cer cu strălucirea lui orbitoare.

Totuşi nu se întâmplase absolut nimic. Nava gigantică plutea nevătămată, scăldată în razele Soarelui. Nu numai că proiectilul nu reuşise s-o distrugă, dar nimeni nu putea înţelege ce se întâmplase cu el. În plus, Karellen nu întreprinse nicio acţiune represivă împotriva vinovaţilor şi nici măcar nu lăsă să se înţeleagă că ştia de atac. Îi ignorase dispreţuitor, lăsându-i să tremure la gândul unei pedepse care nu sosi niciodată. Fusese un tratament mai efectiv şi demoralizator decât orice altă metodă prin forţă. Peste câteva săptămâni, guvernul respectiv demisionase, mărturisind acţiunea.

Existase de asemenea şi o rezistenţă pasivă înaintea politicii Overlorzilor. De obicei, Karellen îi lăsa pe opoziţionişti în pace, până când aceştia descopereau că, refuzând să coopereze, îşi făceau singuri rău. O singură dată, Administratorul întreprinsese o acţiune directă împotriva unui guvern recalcitrant.

Timp de peste o sută de ani, Republica Africa de Sud fusese centrul conflictelor rasiale. Ambele părţi încercaseră realizarea unei înţelegeri, dar fără succes – temerile şi prejudecăţile erau prea înrădăcinate. Guvernele succesive se deosebiseră numai prin gradul lor de toleranţă; ţara era otrăvită de ură şi războaie civile.

Când devenise clar că n-avea să se facă nicio încercare de oprire a discriminărilor, Karellen dăduse un avertisment. Mesajul conţinea o zi şi o oră – numai atât. Urmase o oarecare îngrijorare, însă nu teamă sau panică; nimeni nu credea că Overlorzii aveau să întreprindă o acţiune violentă sau distrugătoare ce ar fi putut afecta atât vinovaţi, cât şi inocenţi.

Nici cei implicaţi nu credeau. Ceea ce s-a întâmplat a

fost că, după ce a trecut meridianul Cape Town, Soarele s-a stins brusc. Se mai zărea doar o pată purpurie, care nu radia lumină sau căldură. Printr-un procedeu necunoscut, undeva în spaţiu, lumina Soarelui fusese polarizată de două câmpuri încrucişate, astfel încât radiaţia nu-l mai putea străbate. Regiunea afectată fusese un cerc cu suprafaţa de cinci sute de kilometri pătraţi.

Demonstraţia durase treizeci de minute. Fusese îndeajuns: în ziua următoare, guvernul ţării anunţase restabilirea drepturilor civile ale tuturor cetăţenilor.

Excluzând asemenea incidente izolate, rasa omenească îi acceptase pe Overlorzi ca făcând parte din ordinea firească a lucrurilor. Şocul iniţial se diminuase într-un timp surprinzător de scurt şi fiecare revenise la ocupaţiile anterioare. Schimbarea cea mai profundă pe care ar fi remarcat-o un brusc trezit Rip Van Winkle ar fi fost o aşteptare tăcută, o uitătură mintală furişă, în vreme ce omenirea se pregătea ca Overlorzii să se arate şi să coboare din navele lor strălucitoare.

Cinci ani mai târziu, oamenii continuau să aştepte. Asta, gândi Stormgren, era cauza necazurilor…

* * *

Când ajunse la baza de lansare, Stormgren fu întâmpinat de obişnuita mulţime de spectatori şi videocamere. Secretarul general schimbă câteva fraze cu adjunctul, îşi luă geanta diplomatică şi păşi printre privitori.

Karellen nu-l lăsa niciodată să aştepte prea mult. Din mulţime se auzi un „Oooh!” şi o sferă argintie coborî din cer cu o viteză uluitoare. O rafală de vânt flutură hainele bărbatului când naveta se opri la o distanţă de cincizeci de metri, plutind delicat la câţiva centimetri deasupra solului, parcă temându-se de atingerea cu Pământul. În timp ce se îndrepta spre ea, Stormgren văzu familiara carcasă fără

nituri sau suduri, apoi peste o clipă, înaintea lui apăru deschiderea care descumpănise pe cei mai renumiţi savanţi din lume. Păşi în singurul compartiment, discret luminat, al navetei, iar intrarea se închise de parcă n-ar fi existat niciodată, întrerupând orice contact cu exteriorul.

Se deschise peste cinci minute. Nu existase nicio senzaţie de mişcare, dar Stormgren ştia că se află la cincizeci de kilometri deasupra solului, adânc în interiorul navei lui Karellen. Se găsea în lumea Overlorzilor; în jurul lui, aceştia îşi desfăşurau activităţile misterioase. Se apropiase de ei mai mult decât oricare alt om; totuşi despre aspectul lor fizic nu cunoştea nimic în plus faţă de cei din lumea de jos.

Sala micuţă din capătul coridorului scurt nu era mobilată, cu excepţia unui scaun şi a unei mese, aşezate în faţa ecranului de vizionare. Aşa cum se intenţionase, nu oferea absolut niciun indiciu asupra constructorilor ei. Ca de obicei, ecranul era pustiu. Uneori, Stormgren visa că acesta învia brusc, dezvăluind secretul care frământa întreaga lume. Dar visul nu se împlinise niciodată; misterul rămânea ascuns înapoia dreptunghiului de beznă. Deşi, în acelaşi timp, acolo se aflau putere şi înţelepciune – şi poate în primul rând, o uriaşă şi amuzantă afecţiune faţă de fiinţele micuţe care trăiau pe Pământ.

Din difuzorul mascat se auzi glasul calm, niciodată grăbit, cunoscut atât de bine lui Stormgren, cu toate că lumea îl auzise doar o singură dată. Gravitatea şi rezonanţa lui ofereau singurele indicii asupra aspectului fizic al lui Karellen, lăsând impresia copleşitoare de *mărime.* Karellen era uriaş, poate cu mult mai mare decât un om, ba chiar unii savanţi, după ce analizaseră înregistrarea discursului său, sugeraseră că glasul aparţinea unei maşini. Lucrul acesta Stormgren nu-l putea crede niciodată.

— Da, Rikki, ţi-am ascultat interviul. Ce este cu domnul Wainwright?

— E un om cinstit, chiar dacă mulţi dintre cei care-l urmează nu sunt. Ce să facem cu el? Liga în sine nu este periculoasă, dar unii din extremiştii ei propovăduiesc în mod deschis violenţa. Mă întreb dacă n-ar trebui să-mi pun paznici în jurul locuinţei… Sper să nu fie necesar.

Administratorul evită subiectul, în maniera iritantă, afişată uneori.

— Detaliile Federaţiei Mondiale au fost anunţate acum o lună. S-a înregistrat vreo creştere substanţială a celor şapte la sută care nu mă aprobă sau a celor doisprezece la sută care n-au deocamdată o părere?

— Încă nu. Dar nu *asta* este important. Mă nelinişteşte sentimentul general, existent chiar şi printre susţinătorii voştri, că a sosit momentul dezvăluirii misterului.

Suspinul lui Karellen era perfect din punct de vedere tehnic, deşi parcă îi lipsea convingerea.

— La fel crezi şi tu, nu-i aşa?

Întrebarea fusese atât de retorică încât Stormgren nu se obosi să răspundă.

— Mă întreb dacă într-adevăr îţi dai seama, vorbi el cu sinceritate, cât de dificilă devine sarcina mea în condiţiile acestea?

— N-aş zice că o favorizează pe a mea, răspunse Karellen. Aş dori ca oamenii să înceteze să mă considere un fel de dictator şi să-şi aducă aminte că sunt un simplu funcţionar civil, încercând să pună în aplicare o politică colonială ce n-a fost iniţiată de el.

Asta, gândi Stormgren, era o definiţie destul de interesantă. Se întrebă dacă era şi adevărată.

— Nu poţi, cel puţin, să ne oferi un *motiv* pentru izolarea aceasta? Deoarece n-o înţelegem, ne irită şi dă naştere la nenumărate zvonuri.

Karellen hohoti cu râsul lui adânc, prea răsunător ca să fie pe de-a întregul omenesc.

— Ce se mai zvoneşte că sunt? Mai este la modă

teoria cu robotul? Mai bine să fiu un maldăr de cipuri, decât ceva asemănător unui centiped – ah, da, am văzut caricatura de ieri din *Chicago Times!* Mă gândesc să solicit originalul.

Bărbatul îşi umezi buzele. Se gândi că în unele momente Karellen îşi privea sarcinile cu prea multă uşurinţă.

— Este o chestiune *serioasă,* rosti el reprobator.

— Dragul meu Rikki, făcu Overlordul, dacă mai am câte ceva din puterile mintale de altădată, asta se datorează numai faptului că *nu* iau rasa umană în serios!

Stormgren nu reuşi să-şi ascundă zâmbetul.

— Declaraţia ta nu mă prea ajută. Când o să mă întorc, trebuie să-i conving pe toţi că, deşi nu te vei arăta, n-ai nimic de ascuns. Nu va fi uşor. Curiozitatea este o trăsătură umană dominantă. N-o vei putea înfrunta pe vecie.

— Dintre toate problemele apărute de la sosirea noastră pe Pământ, ea a fost cea mai dificilă, recunoscu Karellen. Ne-aţi acordat încrederea voastră în alte probleme… puteţi s-o faceţi şi acum!

— Eu te cred, încuviinţă secretarul general, dar nu şi Wainwright şi oamenii lui. Îi poţi învinui că interpretează în mod greşit refuzul tău de a te arăta?

Urmă o pauză. Apoi, Stormgren auzi un sunet slab (un *scârţâit?)* ce putea fi provocat de mişcarea corpului Administratorului.

— Ştii de ce Wainwright şi cei aidoma lui se tem de mine, nu-i aşa? întrebă Karellen. Glasul său era sumbru acum – o orgă măreaţă în altarul unei catedrale: Oameni ca el vei găsi în toate religiile lumii. Ei ştiu că noi reprezentăm raţiunea şi ştiinţa şi, oricât de încrezători ar fi în convingerile lor, se tem că le vom detrona zeii. Nu neapărat prin forţă deliberată, ci într-o manieră mai subtilă. Ştiinţa poate distruge religia, ignorând-o sau destrămându-i miturile. Din câte cunosc, nimeni n-a

demonstrat vreodată existenţa lui Zeus sau Thor, totuşi acum mai au doar puţini adepţi. Cei ca Wainwright se tem, de asemenea, că noi cunoaştem adevărul asupra originii creaţiei lor. Ei se întreabă: de cât timp supraveghem omenirea? L-am văzut pe Mahomed fugind în Egipt sau pe Moise dând evreilor tablele legilor? Cunoaştem oare tot ce este fals în credinţa lor?

— *Şi cunoaşteţi?* şopti Stormgren mai mult pentru sine.

— Asta, Rikki, este teama ce-i chinuie, deşi niciodată n-o vor recunoaşte în mod deschis. Crede-mă, nu ne bucură să distrugem credinţele oamenilor, dar este imposibil ca *toate* religiile lumii să aibă dreptate şi ei ştiu asta. Mai devreme sau mai târziu, omul trebuie să afle adevărul, însă momentul acela n-a sosit încă. Referitor la izolarea noastră, despre care afirmi în mod corect că ne agravează situaţia, problema depăşeşte atribuţiile mele. Regret în aceeaşi măsură ca şi voi necesitatea păstrării misterului, dar există suficiente motive. Voi încerca totuşi să obţin de la… superiorii mei o declaraţie care să vă satisfacă şi să nu mai constituie motive de atac pentru Liga Libertăţii. Acum, te rog, să revenim la problemele noastre.

* * *

— Ei? întrebă nerăbdător Van Ryberg. Ai avut noroc?

— Nu ştiu, făcu Stormgren obosit şi se trânti în fotoliu, aruncând dosarele pe birou. Karellen îşi consultă *superiorii,* cine sau ce or fi ei… Nu vrea să promită nimic.

— Ascultă, rosti brusc Pieter. M-am gândit la ceva… Ce motiv avem noi să credem că înapoia lui Karellen se mai găseşte cineva? Dacă *toţi* Overlorzii, aşa cum i-ai botezat, se găsesc aici, în navele lor, în jurul Pământului? Poate că n-au unde să se ducă şi ascund adevărul ăsta.

— E o teorie ingenioasă, zâmbi Stormgren. Dar este contrazisă de puţinul pe care-l cunosc, sau cred că-l

cunosc, despre lumea lui Karellen.

— Ce anume?

— Adeseori, se referă la misiunea lui de aici ca fiind ceva temporar, împiedicându-l să-şi continue adevăratele preocupări, despre care presupun că sunt o formă de matematică. O dată, i-am citat comentariul lui Acton asupra corupţiei puterii absolute. Doream să văd cum reacţionează. A râs în stilul lui cavernos şi a spus: „Pericolul acesta nu mă priveşte pe mine. În primul rând, cu cât termin mai repede munca aici, cu atât pot reveni mai repede în lumea mea, la mulţi ani-lumină depărtare. În al doilea rând, nu posed puteri absolute. Sunt doar Administrator". Bineînţeles, putea minţi. Nu pot fi niciodată sigur în privinţa asta.

— E nemuritor, nu-i aşa?

— Da, după criteriile noastre, deşi viitorul conţine ceva de care pare să se teamă. Nu-mi imaginez ce poate fi. Asta-i cam tot ce ştiu despre el.

— Nu-i foarte clar. Ideea mea este că flota lui s-a rătăcit în spaţiu şi caută un nou cămin. Nu doreşte să aflăm cât de puţini sunt. Poate că toate celelalte nave sunt automate, pustii. Poate că sunt numai o faţadă impunătoare.

— Ai citit prea mult science fiction.

Van Ryberg zâmbi timid.

— „Invazia spaţială" nu se desfăşoară aşa cum se credea, nu? Ipoteza mea ar explica de ce Karellen nu se arată niciodată… Nu vrea să aflăm că nu există şi alţi Overlorzi.

Stormgren clătină amuzat din cap.

— Ca de obicei, teoria ta e prea ingenioasă ca să fie şi posibilă. Deşi putem doar să-i bănuim existenţa, în spatele Administratorului trebuie să se găsească o civilizaţie uluitoare, care cunoaşte omul de multă vreme. Pesemne Karellen însuşi ne-a studiat timp de secole, ia de exemplu engleza lui…

— Ai descoperit dacă există *vreun lucru* pe care să nu-l cunoască?

— Ah, da, nu numai unul, dar amănunte minore. Cred că are o memorie absolut perfectă, totuşi există unele chestiuni pe care nu s-a deranjat să le înveţe. Un exemplu: engleza este singura limbă pe care o înţelege complet, deşi în ultimii ani a prins destulă finlandeză ca să mă tachineze. Şi să ştii de la mine: finlandeza nu se poate învăţa în pripă. Karellen citează capitole întregi din *Kalevala,* pe când eu – recunosc, ruşinat – ştiu doar câteva versuri. Cunoaşte, de asemenea, biografiile tuturor politicienilor în viaţă, iar uneori pot identifica referinţele folosite. Cunoştinţele lui în domeniul istoriei şi ştiinţei par complete – ştii cât de multe am învăţat până acum de la el… Totuşi, luate separat, nu cred că aptitudinile lui mintale depăşesc realmente sfera posibilităţilor umane. Cu toate acestea, niciun om n-ar putea realiza *toate* lucrurile de care este el capabil.

— Asta am spus-o şi eu, încuviinţă Van Ryberg. Putem discuta la nesfârşit despre Karellen, dar în cele din urmă vom ajunge la aceeaşi întrebare: De ce dracu' nu se arată? Până n-o va face, eu voi continua să teoretizez, iar Liga Libertăţii să ameninţe…

Înălţă ochii spre tavan.

— Într-o noapte întunecoasă, domnule Administrator, sper că un reporter va ajunge cu o rachetă la nava ta şi va intra pe uşa din spate, cu o videocameră. Ce *bombă* ar fi!

Karellen nu dădu niciun semn că ar fi ascultat discuţia. De altfel, bineînţeles, nu asculta niciodată.

* * *

În primul an al sosirii lor, Overlorzii interveniseră asupra vieţii oamenilor mai puţin decât s-ar fi bănuit. Umbra li se zărea pretutindeni, dar era o umbră neutră. Deşi puţine erau oraşele mari ale Pământului unde să nu se poată vedea una din navele argintii scânteind la zenit,

după scurt timp, ele au fost neglijate la fel ca Soarele, Luna sau norii. Majoritatea oamenilor erau doar vag conştienţi că nivelul lor de trai, în continuă creştere, se datora Overlorzilor. Când se gândeau la asta, şi o făceau tot mai rar, îşi dădeau seama că navele tăcute aduseseră, pentru prima dată în istorie, pacea mondială şi le erau recunoscători.

Toate acestea reprezentau însă beneficii puţin spectaculoase, acceptate şi uitate rapid. Overlorzii rămâneau izolaţi, ascunzându-şi chipul înaintea oamenilor. Karellen putuse impune respect şi admiraţie, dar nu câştiga nimic în plus atât timp cât continua cu politica aceea. Era uşor să ai reţineri faţă de nişte olimpieni care se adresau umanităţii numai prin faxul de la sediul Naţiunilor Unite. Discuţiile dintre Karellen şi Stormgren nu se dezvăluiau niciodată publicului, iar uneori Stormgren însuşi se întreba de ce Administratorul le considera necesare. Poate că simţea nevoia contactului cu o fiinţă umană; poate înţelegea că Stormgren avea nevoie de forma respectivă de sprijin personal. Dacă aceasta era explicaţia, secretarul general o aprecia; nu-i păsa că Liga Libertăţii îl denumea cu dispreţ „curierul lui Karellen”.

Overlorzii nu discutaseră niciodată cu guverne sau state. Preluaseră Organizaţia Naţiunilor Unite aşa cum o găsiseră, dăduseră instrucţiuni în vederea instalării echipamentelor necesare comunicaţiilor şi-şi difuzaseră ordinele prin intermediul secretarului general; în mai multe rânduri, delegatul rus arătase, pe bună dreptate, că în acest fel nu se respectau prevederile Cartei. Se părea că lui Karellen nu-i păsa de asta.

Uluitor câte fapte rele, abuzuri şi nebunii putuseră fi înlăturate de mesajele venite din cer. Odată cu sosirea Overlorzilor, naţiunile aflaseră că nu mai trebuiau să se teamă unele de celelalte şi se bănuia– chiar anterior atacului eşuat – că armele existente pe planetă erau cu siguranţă neputincioase înaintea unei civilizaţii ce

călătorea între stele. Dintr-o dată, piedica majoră în calea fericirii omenirii fusese înlăturată.

Overlorzii păreau indiferenţi faţă de formele diferite de guvernământ, atât timp cât nu erau opresive sau corupte. Pe Pământ continuau să existe democraţii, monarhii, dictaturi, comunism şi capitalism. Situaţia aceasta constituia o sursă de mirare pentru multe suflete simple, convinse că modul lor de trai era unicul posibil. Alţii credeau că Administratorul aştepta momentul prielnic introducerii unui sistem ce avea să înlăture toate societăţile existente – şi de aceea nu-l preocupau reformele politice minore. Însă acestea, precum şi alte speculaţii referitoare la Overlorzi, erau doar simple bănuieli. Nimeni nu cunoştea motivele extratereştrilor şi nimeni nu ştia către ce viitor păstoreau omenirea.

Capitolul trei

În ultimul timp, Stormgren avea un somn agitat; curios, deoarece în scurt timp urma să părăsească pentru totdeauna grijile funcţiei sale. Slujise omenirea timp de patruzeci de ani, iar alţi cinci ani pe stăpânii ei. Puţini oameni cunoscuseră o viaţă cu atâtea ambiţii împlinite. Poate că acesta era necazul; în anii pensionării, oricâţi ar fi fost ei, nu mai avea alte ţeluri cărora să se dedice. De când murise Martha, iar copiii îşi întemeiaseră propriile familii, legăturile lui cu lumea păreau că se destrămaseră. Se putea, de asemenea, să fi început să se identifice cu Overlorzii, detaşându-se astfel de omenire.

Aceasta avea să fie o altă noapte de nesomn, cu creierul învârtindu-se mereu, precum o maşină dereglată. Ştia că n-avea niciun rost să mai încerce să doarmă, aşa încât coborî din pat. Îmbrăcă halatul şi ieşi în grădina de pe terasa apartamentului. Toţi subalternii săi aveau locuinţe mult mai luxoase, dar apartamentul acela era

suficient pentru necesităţile lui Stormgren. Atinsese o poziţie unde nici avutul personal, nici ceremoniile oficiale nu mai puteau adăuga nimic.

Noaptea era caldă, aproape sufocantă, cu cerul senin, iar o Lună strălucitoare atârna jos, spre sud-vest. La zece kilometri depărtare, luminile New York-ului sclipeau pe linia orizontului.

Stormgren îşi plimbă ochii peste oraşul adormit, suind apoi înălţimile pe care numai el, dintre toţi oamenii în viaţă, le urcase. În ciuda depărtării, putea zări învelişul navei lui Karellen scânteind sub razele Lunii. Se întrebă ce făcea Administratorul în momentul acela, deoarece nu credea că Overlorzii dormeau vreodată.

Sus de tot, un meteor sclipi pe boltă. Dâra luminoasă rămase vizibilă puţin timp, apoi dispăru, lăsând numai stelele. Părea o metaforă brutală: peste o sută de ani, Karellen avea să continue să conducă omenirea către un ţel cunoscut doar lui, dar numai peste patru luni, un alt om urma să fie secretar general. Pe Stormgren nu-l afecta în mod deosebit acest lucru; ceea ce conta era puţinul timp rămas pentru a afla ce anume se ascundea înapoia ecranului întunecat.

De-abia în ultimele zile începuse să admită că taina Overlorzilor îl obseda. La început, încrederea sa în Karellen îl eliberase de îndoieli, dar acum, protestele Ligii Libertăţii începuseră să-şi facă efectul. Era adevărat: toate lozincile şi vorbăria despre înrobirea omului nu constituiau altceva decât propagandă. Puţini credeau cu adevărat în ele sau doreau o reîntoarcere la zilele de altădată. Oamenii se obişnuiseră cu conducerea discretă a lui Karellen, totuşi îi îmboldea curiozitatea să afle cine îi cârmuia. Şi nu puteau fi învinuiţi pentru asta.

Deşi cea mai cuprinzătoare, Liga Libertăţii nu era decât *una* dintre organizaţiile ce se împotriveau lui Karellen – şi implicit oamenilor care cooperau cu extratereştrii. Obiecţiile şi politica acelor grupări erau

extrem de variate: unele îmbrăcau o formă religioasă, pe când altele exprimau doar sentimentul inferiorităţii. (Se simţeau, pe bună dreptate, aidoma indienilor culţi din secolul nouăsprezece privind colonialismul britanic.) Străinii aduseseră Pământului pace şi prosperitate, dar cine putea şti care avea să fie preţul? Istoria nu era încurajatoare; chiar şi cele mai paşnice contacte între rase cu niveluri culturale foarte diferite duseseră, de multe ori, la dispariţia societăţii inferioare. Precum indivizii, naţiunile îşi puteau pierde entuziasmul în faţa unei încercări căreia nu-i puteau face faţă. Iar civilizaţia Overlorzilor, învăluită în mister, reprezenta încercarea cea mai teribilă la care fusese supus vreodată omul.

Se auzi un „clic” slab dinspre faxul din încăperea alăturată, care imprimase rezumatul orar trimis de ştirile Centrale. Stormgren intră în apartament şi frunzări fără chef hârtiile. Pe cealaltă emisferă a globului, Liga Libertăţii inspirase un titlu nu foarte original: „OMUL ESTE CONDUS DE MONŞTRI?", întreba ziarul şi continua: „Luând cuvântul astăzi, în cadrul unui miting la Madras, dr. C. V. Krishnan, preşedintele filialei orientale a Ligii Libertăţii, a declarat: «Explicaţia comportării Overlorzilor este foarte simplă. Aspectul lor fizic este atât de străin şi repulsiv, încât ei nu îndrăznesc să se arate omenirii; îi cer Administratorului să nege această afirmaţie!»”.

Stormgren azvârli dezgustat foaia. Chiar dacă acuzaţiile ar fi fost reale, ce importanţă avea? Ipoteza era veche, însă nu-l deranjase niciodată. Nu credea în existenţa unei forme biologice, oricât de stranii, care să nu poată fi acceptată cu timpul, ba poate chiar să fie considerată frumoasă. Importantă era mintea, nu trupul. Dacă-l putea convinge pe Karellen de asta, poate că Overlorzii şi-ar fi modificat politica. Cu siguranţă nu puteau fi nici pe jumătate atât de hidoşi pe cât îi arătau desenele şi caricaturile ce umpluseră ziarele, la scurt timp după sosirea lor!

Dorea totuşi să vadă cum aveau să se termine lucrurile. Recunoştea cu sinceritate că, principial, era o chestiune de curiozitate umană. Îl ştia pe Karellen ca fiinţă raţională, dar nu avea să fie mulţumit până când n-avea să-i descopere înfăţişarea.

* * *

În dimineaţa următoare, când Stormgren nu apăru la ora obişnuită, Pieter Van Ryberg fu surprins şi puţin îngrijorat. Deşi secretarul general obişnuia să întreprindă mai multe vizite de lucru în drum spre sediu, anunţa de obicei secretariatul. În dimineaţa respectivă, înrăutăţind şi mai mult lucrurile, sosiseră o mulţime de mesaje extrem de urgente, adresate lui Stormgren. Van Ryberg telefonă la şase-şapte ministere, încercând să-l găsească, apoi renunţă dezgustat.

Pe la amiază, începu să se alarmeze şi trimise o maşină la locuinţa lui Stormgren. Peste zece minute, tresări, auzind ţipătul unei sirene; o maşină de poliţie apăru dinspre şoseaua Roosevelt. Pesemne că agenţiile de ştiri aveau amici în maşina respectivă, deoarece, pe când Van Ryberg o privea apropiindu-se, radiourile anunţau lumii că el nu mai era adjunct, ci secretar general al Naţiunilor Unite.

* * *

Dacă ar fi avut mai puţine griji, Van Ryberg s-ar fi amuzat studiind reacţia presei faţă de dispariţia lui Stormgren. În ultima lună, ziarele din întreaga lume se împărţiseră în două facţiuni bine definite. Pe de o parte, presa occidentală aproba planurile lui Karellen de a-i face pe toţi oamenii cetăţeni ai lumii. Pe de altă parte, statele orientale se simţeau rănite în mândria lor naţională. Unele dintre ele fuseseră independente mai mult de o generaţie,

iar acum se simţeau frustrate de toate realizările obţinute. Overlorzii erau criticaţi în mod unanim şi energic; după o perioadă iniţială de prudenţă extremă, presa descoperise că putea fi dură cu Karellen fără să păţească nimic. Acum excela în atacuri violente.

Cele mai multe atacuri, deşi verbale, nu reprezentau opinia maselor mari. De-a lungul frontierelor, care în curând urmau să fie desfiinţate pentru totdeauna, paza fusese dublată, dar soldaţii se priveau cu o prietenie încă nerostită. Politicienii şi generalii puteau tuna şi fulgera, însă milioanele tăcute şi răbdătoare simţeau că un capitol lung şi sângeros al istoriei avea să se încheie nu peste multă vreme.

Iar acum dispăruse Stormgren, nimeni nu ştia unde… Tumultul încetă brusc; lumea îşi dădu seama că pierduse singurul om prin care Overlorzii, din motive necunoscute, se adresaseră Pământului. Muţenia îi cuprinse pe ziarişti şi reporteri; în tăcerea lăsată se auzea doar glasul Ligii Libertăţii, proclamându-şi îngrijorată neamestecul.

* * *

Când Stormgren se trezi, era beznă. Pentru câteva clipe, fu prea somnoros ca să remarce ciudăţenia faptului. După aceea, se ridică şi se întinse către întrerupătorul de lângă pat.

Pe întuneric, mâna lui întâlni un zid rece din piatră. Încremeni, cu mintea şi trupul paralizate de surpriză. Apoi, neştiind ce să creadă, îngenunche pe pat şi porni să exploreze peretele necunoscut cu vârful degetelor.

De-abia începuse, când se auzi un „clic” şi o fâşie din beznă dispăru. Zări o siluetă, pe un fundal slab luminat, după aceea uşa se închise la loc, lăsându-l iarăşi în întuneric. Totul se petrecuse atât de repede încât nu izbutise să vadă nimic din camera în care se afla.

Peste o clipă, fu orbit de lumina puternică a unei

lanterne. Raza îi poposi pe chip, îl fixă un moment, apoi coborî, luminând patul, care nu era decât o saltea simplă, aşezată pe câteva scânduri.

Din beznă se auzi un glas blând, vorbind o engleză perfectă, dar cu un accent pe care nu-l putea identifica.

— Ah, domnule secretar, mă bucur că v-aţi trezit. Sper că vă simţiţi *bine...*

Ceva din ultima propoziţie îi atrase atenţia lui Stormgren şi întrebările îi muriră pe buze. Privi în întuneric şi întrebă calm:

— Cât timp am fost inconştient?

— Câteva zile, chicoti interlocutorul său. Ni s-a promis că nu vor apărea efecte secundare. Îmi pare bine să văd că aşa este.

Atât pentru a câştiga timp, cât şi pentru a-şi testa reacţiile, Stormgren coborî picioarele peste marginea patului. Purta pijamaua, însă aceasta era mototolită şi părea foarte murdară. Când se mişcă, simţi o ameţeală uşoară; nu neplăcută, dar suficient pentru a se convinge că într-adevăr fusese drogat.

Se întoarse către raza lanternei.

— Unde mă aflu? rosti tăios. Wainwright ştie?

— Nu te enerva, i se răspunse din întuneric. Deocamdată n-o să discutăm despre toate astea. Cred că ţi-e destul de foame. Îmbracă-te şi să mergem la masă.

Pata luminoasă traversă camera şi, pentru prima dată, Stormgren îşi dădu seama de dimensiunile acesteia. De fapt, nu era tocmai o încăpere; pereţii păreau din stâncă goală, tăiată grosolan, înţelese că se găsea sub pământ, posibil la mare adâncime. Iar dacă fusese inconştient câteva zile, se putea afla oriunde pe glob.

Lanterna lumină un teanc de haine aşezate pe o valiză.

— Astea ar trebui să-ţi ajungă, vorbi glasul. Lenjeria constituie o problemă aici, de aceea ţi-am luat vreo două costume şi nişte cămăşi.

— Frumos din partea voastră, replică Stormgren.

— Ne pare rău de absenţa mobilierului şi a luminii electrice. Din anumite considerente, locul acesta e adecvat, dar lipsesc unele conforturi.

— Adecvat pentru ce? întrebă Stormgren îmbrăcând o cămaşă. Atingerea ţesăturii familiare îi conferi o senzaţie de siguranţă.

— Doar… adecvat, răspunse necunoscutul. Apropo, deoarece vom petrece destul timp împreună, îmi poţi spune Joe.

— În ciuda naţionalităţii, remarcă secretarul. Eşti polonez, nu-i aşa? Cred că ţi-aş putea pronunţa numele adevărat. N-ar fi mai dificil decât majoritatea numelor finlandeze.

Urmă o pauză şi raza de lumină tremură puţin.

— Ar fi trebuit să mă aştept, făcu Joe resemnat. Probabil c-ai mai avut de-a face cu chestii de astea…

— E un talent util unui om cu funcţia mea. Cred c-ai fost crescut în Statele Unite, dar n-ai părăsit Polonia până când…

— Ajunge, îl opri Joe ferm. Se pare c-ai terminat cu îmbrăcatul… mulţumesc!

Uşa se deschise şi, îndreptându-se într-acolo, Stormgren se simţi încântat de mica lui victorie. Când Joe păşi în lateral, lăsându-l să treacă, se întrebă dacă era înarmat. Mai mult ca sigur; oricum, avea tovarăşi prin apropiere.

Coridorul era slab iluminat cu lămpi de gaz dispuse din loc în loc şi, pentru prima dată, Stormgren îl putu distinge pe Joe. Era un bărbat în jur de cincizeci de ani, având probabil peste o sută de kilograme. Totul părea imens la el, începând cu hainele cazone, care puteau proveni de la cel puţin şase forţe armate, şi până la inelul cu sigiliu de pe mâna stângă. Un individ cu dimensiunile lui n-avea pesemne nevoie de armă. Nu va fi dificil de dat în urmărire, îşi spuse Stormgren, dacă avea să scape de

aici. Totuşi îl descuraja puţin faptul că şi Joe era probabil perfect conştient de acest lucru.

Pereţii din jurul lor, deşi betonaţi pe unele porţiuni, erau cel mai adesea stâncă goală. Secretarul bănui că se găsea într-o mină părăsită şi se gândi la alte câteva temniţe mai eficiente. Până atunci, posibilitatea răpirii sale nu-l neliniştise prea mult. Crezuse că, orice s-ar fi întâmplat, uriaşele resurse ale Overlorzilor aveau să-l găsească şi să-l elibereze. Acum nu mai era la fel de sigur. Trecuseră deja câteva zile… şi nu se întâmplase nimic. Poate că şi puterea lui Karellen avea limitele ei, iar dacă într-adevăr era îngropat în vreun continent îndepărtat, toată ştiinţa Overlorzilor nu-l mai putea descoperi.

În jurul mesei din încăperea slab iluminată se aflau alţi doi bărbaţi. La apariţia lui Stormgren, ridicară ochii cu interes, chiar cu puţin respect. Unul îi întinse un platou cu sandvişuri. Deşi se simţea extrem de flămând, ar fi preferat o masă mai rafinată, însă era limpede că nici temnicerii lui nu mâncaseră mai bine.

În timp ce mesteca, îi studie pe cei trei. Joe constituia de departe personajul cel mai interesant, şi nu numai datorită aspectului fizic. Ceilalţi doi, în mod vădit ajutoarele lui, erau indivizi şterşi, a căror origine, Stormgren ar fi putut-o deduce dacă i-ar fi auzit vorbind.

Îi turnară vin într-un pahar nu prea curat, şi bău. Simţindu-se mai întremat, se întoarse către polonezul uriaş:

— Bun… rosti el. Poate că acum îmi veţi spune despre ce-i vorba şi ce vreţi să obţineţi prin asta…

Joe îşi drese glasul, apoi vorbi:

— Aş vrea să lămurim un lucru. N-avem nicio legătură cu Wainwright. Va fi la fel de surprins ca şi toţi ceilalţi.

Stormgren se aşteptase la aşa ceva, deşi se întreba de ce Joe dorea să-i confirme suspiciunile. Bănuise de mult timp existenţa unei mişcări extremiste în sânul Ligii

Libertăţii.

— Ca simplă curiozitate, întrebă el, cum m-aţi răpit?

Nu crezuse că avea să i se răspundă şi rămase oarecum surprins de promptitudinea, ba chiar nerăbdarea celuilalt de a-i explica.

— A semănat mai degrabă cu un film poliţist, începu încântat Joe. Nu eram siguri dacă nu eşti supravegheat de Karellen, aşa încât am folosit nişte precauţii deosebite. Te-am adormit cu gaz introdus prin instalaţia de climatizare… asta a fost uşor. După aceea, te-am transportat într-o maşină. Nicio greutate. Pot spune că astea n-au fost făcute de oamenii noştri. Am angajat… ăăă… nişte profesionişti. Karellen poate că i-a descoperit, de fapt nu cred că i-a fost greu, dar l-am tras pe sfoară. După ce a părăsit locuinţa ta, automobilul a intrat într-un tunel rutier, la mai puţin de o mie de kilometri de New York. A ieşit prin partea opusă, purtând un bărbat drogat, foarte asemănător ţie. După un timp, un camion mare, încărcat cu lăzi din metal, a ieşit în direcţia opusă şi s-a îndreptat spre un aeroport unde lăzile au fost încărcate într-un avion, cu acte absolut legale. Sunt convins că proprietarii lăzilor ar fi îngroziţi dacă ar afla ce utilizare au avut.

Între timp, primul automobil a urmat o rută ocolită spre graniţa canadiană. Poate Karellen a pus deja mâna pe el… nu ştiu şi nici nu-mi pasă. După câte vezi – sper să-mi apreciezi sinceritatea – tot planul nostru se bazează pe o singură ipoteză. Suntem aproape siguri că Administratorul poate să vadă şi să audă orice se petrece pe suprafaţa Pământului dar, dacă nu foloseşte vrăji, nu poate vedea *sub pământ.* De aceea, nu va afla despre transferul din tunel sau, cel puţin, va afla prea târziu. Evident, ne-am asumat nişte riscuri, însă mai existau una sau două variante sigure, pe care nu vreau să le amintesc. S-ar putea să mai avem nevoie de ele.

Joe relatase acţiunea cu atâta satisfacţie încât Stormgren nu-şi putu stăpâni un zâmbet. În acelaşi timp,

se simţea îngrijorat. Planul fusese ingenios şi era posibil să-l fi înşelat pe Karellen. Stormgren nu ştia nici măcar dacă Overlorzii îi supravegheau locuinţa. Nici Joe nu părea sigur. Poate de aceea fusese atât de deschis: testase reacţiile prizonierului său... Bine... indiferent de starea lui reală, trebuia să se arate încrezător.

— Sunteţi nişte proşti, rosti el dispreţuitor, crezând că-i puteţi păcăli atât de uşor pe Overlorzi. De fapt, ce vreţi să obţineţi?

Joe îi oferi o ţigară, pe care Stormgren o refuză, apoi îşi aprinse una şi se aşeză pe marginea mesei. Se auzi un scârţâit ameninţător şi bărbatul se ridică repede.

— Motivele noastre, începu polonezul, ar trebui să fie evidente. Am considerat că discuţiile sunt inutile şi trebuie recurs la alte măsuri. Au existat şi până acum mişcări ilegale şi, cu toate resursele lui, Karellen va afla că n-o să-i fie uşor cu noi... Trebuie să luptăm pentru independenţă. Nu mă-nţelege greşit... Nu va fi nimic violent, cel puţin la început, dar Overlorzii sunt nevoiţi să folosească intermediari umani, iar noi le putem face viaţa destul de grea.

Începând cu mine, gândi Stormgren. Se întrebă dacă Joe îi oferise mai mult decât un fragment al întregii istorii. Chiar credeau că metodele acelea gangstereşti îl puteau influenţa câtuşi de puţin pe Karellen? Pe de altă parte, era adevărat că o mişcare de rezistenţă bine organizată putea pricinui destule neplăceri. Joe pusese degetul pe un punct vulnerabil al politicii Overlorzilor. În ultimă instanţă, ordinele acestora se transmiteau prin intermediari umani. Dacă aceştia erau terorizaţi, întregul sistem se putea prăbuşi. Era doar o posibilitate, deoarece Stormgren rămânea încrezător: Karellen avea să găsească o soluţie.

— Şi ce doriţi să faceţi cu mine? întrebă el într-un târziu. Sunt ostatic, sau ce...?

— Nu te îngrijora, te vom trata cu toată grija. Aşteptăm oaspeţi peste câteva zile. Până atunci, te vom

întreţine cât putem mai bine.

Adăugă câteva fraze în poloneză şi unul dintre bărbaţi scoase un pachet nou de cărţi de joc.

— Le-am adus special pentru tine, explică Joe. Am citit ieri în *Time* că ai fost un bun jucător de poker. Brusc, vocea îi deveni gravă: Sper că ai destui bani în portofel. Nu ţi l-am scotocit. La urma urmei, nu putem accepta cecuri…

Destul de surprins, Stormgren îşi privi fix temnicerii. Apoi, pe măsură ce sesiza umorul situaţiei, simţi brusc că toate grijile şi necazurile funcţiei i se ridicaseră de pe umeri. De acum încolo, era treaba lui Van Ryberg… Indiferent ce s-ar fi întâmplat, el nu putea interveni absolut cu nimic, iar acum cei trei erau nerăbdători să joace poker.

Lăsă capul pe spate şi râse aşa cum nu mai făcuse de ani de zile.

* * *

Nu exista nicio îndoială, se gândi Van Ryberg. Wainwright spunea adevărul. Poate că avea unele bănuieli personale, însă nu ştia cine îl răpise pe Stormgren. Nici nu era de acord cu acţiunea respectivă. Van Ryberg presupunea că, de un timp, extremiştii din Liga Libertăţii exercitau presiuni asupra lui Wainwright pentru a-l determina să adopte o politică mai activă. Acum luaseră acţiunea pe cont propriu.

Răpirea fusese perfect organizată, nu mai exista nicio îndoială. Stormgren se putea afla oriunde pe Pământ şi erau puţine speranţe că-l puteau găsi. Totuşi ceva trebuia făcut, hotărî Van Ryberg, şi cât mai repede. În ciuda deselor lui ironii, adevăratele sale sentimente faţă de Karellen purtau amprenta unui respect copleşitor. Gândul apropierii de Administratori umplea de groază, însă n-avea de ales.

Departamentul Comunicaţiilor ocupa ultimul etaj al clădirii. Şiruri de faxuri, unele tăcute, altele ţăcănind

preocupate, se întindeau cât vedeai cu ochii. Prin ele curgeau şuvoaie nesfârşite de statistici: cifre de producţie, recensăminte şi toate datele sistemului economic mondial. Undeva sus, în nava lui Karellen, trebuia să se afle echivalentul acelei încăperi uriaşe şi Van Ryberg se întrebă înfiorat cum arătau formele care se deplasau de colo până colo, strângând mesajele trimise Overlorzilor de pe Pământ.

Acum însă nu-l interesau maşinile şi treburile de rutină îndeplinite de acestea. Se îndreptă către odăiţa unde avusese acces numai Stormgren. La indicaţiile lui Van Ryberg, uşa fusese forţată, iar şeful Departamentului îl aştepta acolo.

— Este un telex obişnuit, cu taste ca la maşinile de scris, îi explică acesta. Există şi un fax, dacă doriţi să trimiteţi fotografii sau tabele cu date, dar spuneaţi că nu va fi nevoie de aşa ceva.

Fostul adjunct încuviinţă absent.

— Asta-i tot. Mulţumesc. Nu cred să întârzii prea mult. După aceea, adăugă el, încuiaţi şi aduceţi-mi cheile.

Aşteptă până când bărbatul plecă, apoi se aşeză în faţa telexului. Ştia că aparatul era utilizat rareori, deoarece toate problemele se rezolvau la întâlnirile săptămânale dintre Karellen şi Stormgren. Telexul constituia un fel de legătură de urgenţă, aşa încât bănuia un răspuns prompt.

După o clipă de ezitare, începu să bată mesajul cu degete stângace. Maşina bâzâi încetişor şi cuvintele sclipiră câteva secunde pe ecranul negru. După aceea se rezemă de speteaza scaunului şi aşteptă.

Peste niciun minut, telexul bâzâi iarăşi. Nu pentru întâia oară, Van Ryberg se întrebă dacă Administratorul dormea vreodată.

Mesajul era pe cât de scurt, pe atât de nefolositor.

NU DEŢINEM NICIO INFORMAŢIE. LAS TOTUL ÎN SEAMA TA. K.

Plin de amărăciune şi lipsit de orice bucurie, Van Ryberg îşi dădu seama câtă măreţie i se aruncase în spate.

* * *

În ultimele trei zile, Stormgren îşi analizase cu atenţie temnicerii. Joe era cel cu adevărat important, ceilalţi fiind nonentităţi, pleavă adunată în jurul oricărei mişcări clandestine. Pentru ei idealurile Ligii Libertăţii nu însemnau mare lucru; unicul lor ţel îl reprezenta o viaţă cu cât mai puţină muncă.

Joe avea o individualitate mult mai complexă, deşi uneori îi amintea lui Stormgren de un copil supradezvoltat. Interminabilele lor jocuri de poker erau punctate cu dispute politice înfocate şi, în curând, secretarul general înţelese că uriaşul polonez nu se gândise niciodată în mod serios la cauzele pentru care lupta. Sentimentele şi un conservatorism extrem îi întunecau aprecierile. Îndelungata luptă pentru independenţa ţării sale îl condiţionase atât de complet încât continua să trăiască în trecut. Era un supravieţuitor boem, unul dintre cei care nu înţelegeau viaţa ordonată. După dispariţia celor asemenea lui, dacă aveau să dispară vreodată, lumea ar fi devenit un loc mult mai sigur, dar mai puţin interesant.

Stormgren se convinsese: Administratorul nu reuşise să-l descopere, încercase o cacealma, însă răpitorii lui nu căzuseră în plasă. Era sigur că-l ţineau acolo pentru a vedea reacţia lui Karellen, iar acum, deoarece nu se întâmplase nimic, puteau să-şi urmeze planurile.

De aceea, nu fu surprins când, după câteva zile, Joe îi anunţă vizita unor persoane din „afară”. De la o vreme, cei trei manifestaseră o nervozitate crescătoare şi Stormgren bănuise că liderii mişcării, văzând că totul era liniştit, veneau să-l ia.

Aşteptau, adunaţi deja în jurul mesei, când Joe îl pofti în cameră. Stormgren observă amuzat că polonezul purta

ostentativ un pistol uriaş, pe care-l vedea pentru întâia dată. Ceilalţi doi paznici dispăruseră şi chiar Joe părea reţinut. Secretarul îşi dădu imediat seama că se găsea în faţa unor oameni de alt calibru, iar grupul dinaintea lui îi amintea un tablou, văzut cu mult timp în urmă, al lui Lenin şi tovarăşilor săi în primele zile ale revoluţiei ruse. Deţineau aceeaşi forţă intelectuală, hotărâre fermă şi duritate. Joe şi oamenii lui erau inofensivi; aceşti şase bărbaţi constituiau adevăratele creiere ale organizaţiei.

Înclinând scurt din cap, Stormgren se îndreptă spre singurul scaun liber, încercând să pară stăpân pe sine. Pe când se apropia, bărbatul cel mai vârstnic, aflat de cealaltă parte a mesei, se aplecă înainte şi-l fixă cu ochi cenuşii, pătrunzători. Stormgren se simţi stânjenit şi vorbi primul – un lucru pe care nu-l dorise.

— Presupun că doriţi să discutăm condiţiile. La cât aţi fixat răscumpărarea?

Observă că undeva în spate cineva stenografia convorbirea. Bărbatul îi răspunse cu un accent galez, muzical.

— O puteţi considera şi aşa, domnule secretar general. Dar ne interesează informaţiile, nu banii.

Deci asta era, se gândi Stormgren. Îl considerau prizonier de război, iar acum urma interogatoriul.

— Ne cunoaşteţi motivaţiile, continuă celălalt cu glasul lui moale. Dacă doriţi, ne puteţi denumi „mişcare de rezistenţă”. Considerăm că, mai devreme sau mai târziu, Pământul va trebui să lupte pentru independenţă, dar ne dăm seama că lupta aceasta se poate purta numai prin metode indirecte, cum sunt sabotajul şi răzvrătirea. V-am răpit, pe de o parte ca să-i demonstrăm lui Karellen că privim lucrurile în mod serios şi suntem bine organizaţi, dar în special pentru că sunteţi singurul individ care ne poate spune ceva despre Overlorzi. Sunteţi un om rezonabil, domnule Stormgren. Cooperaţi cu noi şi veţi fi liber.

— Mai exact, ce doriţi să aflaţi? întrebă precaut Stormgren. Ochii aceia extraordinari păreau că-i scotocesc mintea. Nu mai întâlnise niciodată aşa ceva. După aceea, glasul muzical îi răspunse:

— Ştiţi cine sau ce sunt Overlorzii în realitate?

— Credeţi-mă, zâmbi secretarul, sunt la fel de curios ca şi voi.

— Atunci ne veţi răspunde la întrebări?

— Nu promit, dar o să încerc.

Joe se mişcă uşurat şi ceilalţi se aplecară înainte.

— Ne-am format o idee generală, continuă galezul, despre circumstanţele în care vă întâlniţi cu Karellen. Dar poate că ni le puteţi descrie… fără să uitaţi nimic important!

Nimic rău în asta, îşi spuse Stormgren. O făcuse de multe ori până atunci şi avea să lase impresia cooperării. În jurul lui se aflau minţi agere, care puteau descoperi ceva nou. Le convenea orice informaţie deţinută de el, atâta vreme cât le-o împărtăşea. Nu credea nicio clipă că-l putea afecta în vreun fel pe Karellen.

Se căută în buzunare şi scoase un creion şi un plic vechi. Desenând rapid, începu să vorbească:

— Ştiţi desigur că până la nava lui Karellen sunt transportat de o navetă lipsită de elemente evidente de propulsie. Pătrund în navă… sunt convins că aţi văzut filmările prin transfocator ale *acestui* moment. Uşa, dacă vreţi s-o numiţi aşa, se deschide şi intru într-o încăpere mică, cu o masă, un scaun şi un ecran… dispuse astfel…

Împinse planul spre bătrânul galez, însă ochii cei stranii nu se aplecară către hârtie. Continuau să fie fixaţi pe chipul lui Stormgren şi, privindu-i, ceva păru că se schimbă în profunzimea lor. Brusc, încăperea deveni tăcută, dar înapoia lui îl auzi pe Joe ţinându-şi răsuflarea.

Zăpăcit şi nedumerit, Stormgren se uită spre ceilalţi şi înţelese. Mototoli plicul şi-l azvârli pe jos.

Acum ştia de ce ochii aceia cenuşii i se păruseră atât

de ciudaţi. Bărbatul dinaintea lui era orb.

* * *

Van Ryberg nu încercă să-l mai contacteze pe Karellen. Cele mai multe probleme: transferul de informaţii statistice, rezumatele presei mondiale şi toate celelalte continuaseră în mod automat. La Paris, consilierii juridici continuau să se lupte cu Constituţia Mondială, dar deocamdată chestiunile respective nu-l priveau pe el. Administratorul dorea rezoluţia finală peste două săptămâni; dacă nu era gata până atunci, Karellen avea să acţioneze aşa cum credea el de cuviinţă.

Şi în continuare, nicio veste despre Stormgren…

Tocmai dicta o listă, când telefonul pentru urgenţe începu să sune. Ridică receptorul şi ascultă stupefiat, apoi îl azvârli şi se repezi la fereastră. De pe străzi se înălţau strigăte de uimire, iar traficul se oprise.

Era adevărat: nava lui Karellen, simbolul imuabil al Overlorzilor, nu se mai zărea pe cer. Îşi încordă privirea, însă n-o găsi. După aceea, brusc, i se păru că se lăsase noaptea. Coborând dinspre nord, cu carena neagră ca un nor de furtună, uriaşa navă trecea deasupra zgârie-norilor New York-ului. Involuntar, Van Ryberg strânse umerii înaintea gigantului. Ştiuse dintotdeauna cât de imense erau vehiculele extratereştrilor, totuşi una era să le vezi departe în spaţiu şi alta să-ţi treacă deasupra capului, precum nişte nori duşi de diavol.

O urmări în bezna eclipsei parţiale, până dispăru spre sud. Nu se auzea niciun sunet, nici măcar vârtejul aerului, şi Van Ryberg îşi dădu seama că nava trecuse la mai puţin de un kilometru deasupra. Apoi clădirea se scutură, izbită de unda de şoc, iar undeva se auzi zăngănitul geamurilor sparte.

Înapoia lui, în încăpere, telefoanele începură să sune toate odată, dar Van Ryberg nu se clinti. Rămase rezemat

de pervazul ferestrei, privind către sud, paralizat de prezenţa unei puteri fără limite.

* * *

În vreme ce vorbea, Stormgren avea impresia că mintea îi opera simultan pe două planuri. Pe de o parte încerca să-şi sfideze răpitorii, însă pe de altă parte spera că-l vor putea ajuta să afle secretul lui Karellen. Era un joc periculos care, în mod surprinzător, îl atâţa.

Galezul orb condusese aproape permanent interogatoriul. Era fascinant să urmăreşti inteligenţa aceea, încercând una după alta variantele, probând şi respingând ipotezele abandonate de Stormgren însuşi, de multă vreme. În cele din urmă, se lăsă pe spate, suspinând.

— N-ajungem nicăieri, spuse el resemnat. Avem nevoie de mai multe fapte şi asta înseamnă acţiune, nu argumentaţie.

Ochii fără privire păreau că-l fixează gânditori pe Stormgren. O clipă bătu darabana, nervos, pe masă; primul semn de nesiguranţă observat la el. După aceea, continuă:

— Sunt surprins, domnule secretar, că n-aţi încercat niciodată să aflaţi mai multe despre Overlorzi…

— Şi ce sugeraţi? întrebă Stormgren cu răceală, căutând să-şi ascundă interesul. V-am spus: în camera unde au loc discuţiile cu Karellen există o singură uşă, iar aceea duce înapoi pe Pământ.

— Poate că există instrumente care ne-ar putea lămuri, observă galezul. Nu sunt om de ştiinţă, dar putem analiza posibilitatea respectivă. Dacă vă eliberăm, ne puteţi ajuta în acest sens?

— O dată şi pentru totdeauna, rosti Stormgren furios, lăsaţi-mă să-mi explic limpede poziţia! Karellen se zbate pentru o lume unită şi nu voi face nimic ca să-i ajut duşmanii. Nu-i cunosc planurile finale, dar cred că sunt

bune!

— Ce dovezi avem noi?

— *Toate* acţiunile întreprinse de la apariţia navelor! Spuneţi-mi un singur fapt care, în ultimă instanţă, n-a constituit un beneficiu pentru omenire.

Secretarul general se opri o clipă, parcurgând rapid în minte evenimentele ultimilor ani, apoi zâmbi.

— Dacă doriţi o singură dovadă a… să-i zicem, *bunăvoinţei* Overlorzilor, amintiţi-vă de dispoziţia referitoare la cruzimea faţă de animale, anunţată la o lună după sosirea lor. Dacă aş fi avut vreo îndoială faţă de Karellen, restricţia aceea mi-ar fi înlăturat-o, deşi mi-a provocat mai multe necazuri decât oricare altă măsură întreprinsă de atunci.

Nu-i o exagerare, se gândi el. Episodul fusese extraordinar; prima revelaţie a repulsiei Overlorzilor faţă de cruzime. Aceasta, împreună cu dreptatea şi ordinea păreau sentimentele dominante ale vieţii lor – judecându-i după acţiunile întreprinse.

Ocazia respectivă fusese de altfel şi singura în care Karellen se arătase mânios, cel puţin în aparenţă. „Vă puteţi omorî între voi, dacă doriţi", spusese mesajul, „aceasta vă priveşte pe voi şi legile voastre. Dar dacă ucideţi animalele cu care împărţiţi lumea, exceptând cazurile de procurare a hranei şi autoapărare, atunci deveniţi răspunzători în faţa mea."

Nimeni nu cunoştea precis limitele restricţiei, sau ce avea să facă Administratorul ca s-o întărească. N-a fost nevoie de o prea îndelungată aşteptare…

Când matadorii şi asistenţii lor îşi făcură intrarea, Plaza de Toros era arhiplină. Totul părea normal; soarele sclipea pe costumele tradiţionale, iar mulţimea îşi ovaţiona favoriţii, aşa cum o făcuse de sute de ori până atunci. Totuşi, din loc în loc, chipuri neliniştite priveau cerul şi forma argintie şi tăcută, aflată la peste cincizeci de kilometri deasupra Madridului.

Picadorii îşi ocupară locurile şi taurul intră pufnind în arenă. Caii slăbănogi, cu nările dilatate de spaimă, avansară, îndemnaţi de călăreţi. Prima suliţă sclipi, lovi şi în momentul acela se înălţă un sunet, niciodată auzit pe Pământ până atunci.

Fusese strigătul a zece mii de oameni, simţind durerea aceleiaşi răni, zece mii de oameni care, revenindu-şi din şoc, se descoperiră nevătămaţi. Fusese însă şi sfârşitul luptei, precum şi al tuturor luptelor cu tauri, deoarece vestea se răspândise rapid. Ar merita amintit că *afficionados* fuseseră atât de zguduiţi încât numai unul din zece solicită banii înapoi, iar *Daily Mirror* din Londra agravă situaţia, sugerând spaniolilor să adopte crichetul drept nou sport naţional.

— Poate că ai dreptate, replică bătrânul galez. Poate că motivaţia Overlorzilor este corectă după normele lor, care, uneori, coincid cu ale noastre. Rămân totuşi nişte intruşi. Noi nu le-am cerut să vină aici şi să ne răstoarne lumea, să distrugă idealuri – da, şi naţiuni– pe care generaţii întregi au luptat să le apere.

— Eu provin dintr-o naţiune mică, nevoită să lupte pentru libertate, izbucni Stormgren. Cu toate astea, sunt de partea lui Karellen. Îl puteţi sâcâi, puteţi chiar întârzia realizarea aspiraţiilor lui, dar în cele din urmă toate astea nu vor însemna nimic. Fără îndoială, sunteţi sinceri în spusele voastre. Vă înţeleg teama că tradiţiile şi culturile statelor mici vor fi copleşite în momentul realizării unui stat mondial. Totuşi greşiţi, n-are rost să ne agăţăm de trecut. Chiar înainte de sosirea Overlorzilor, statul, ca suveran, murea. Overlorzii i-au grăbit sfârşitul. Acum, nimeni nu-l mai poate salva şi nici nu trebuie să încerce.

Niciun răspuns. Bărbatul din faţa lui nu se clinti. Stătea cu gura întredeschisă, cu ochii lipsiţi de viaţă şi nemişcaţi. În jurul lui, ceilalţi erau la fel: nemişcaţi, împietriţi în atitudini ciudate. Cu un icnet de spaimă, Stormgren se ridică în picioare şi se retrase către uşă.

Tăcerea fu brusc întreruptă:

— A fost un discurs frumos, Rikki, mulţumesc! Acum cred că putem pleca.

Stormgren se răsuci pe călcâie şi privi în coridorul întunecos. Acolo, plutind la nivelul ochilor, se afla un glob mic – fără îndoială, sursa forţelor misterioase puse în mişcare de Overlorzi. Nu putea fi sigur, dar i se păru că aude un bâzâit slab, asemănător cu al unui stup de albine.

— Karellen! Slavă Domnului! Ce s-a întâmplat aici?

— Fii fără grijă, n-au păţit nimic. Îi poţi spune paralizie, însă este ceva mult mai subtil. Pur şi simplu, ei trăiesc de câteva mii de ori mai încet decât normal. Nu vor şti niciodată ce s-a întâmplat.

— Îi laşi aici până vine poliţia?

— Nu. Am o idee mai bună. Îi las să plece.

În mod surprinzător, Stormgren se simţi uşurat. Privi pentru ultima oară încăperea strâmtă şi bărbaţii încremeniţi. Joe stătea într-un picior, privind în gol. Brusc, secretarul general izbucni în râs şi se scotoci prin buzunare.

— Mulţumesc pentru ospitalitate, Joe, vorbi el. Cred c-o să-ţi las o amintire.

Căută printre bucăţelele de hârtie până găsi cifrele dorite. Apoi, pe o foaie relativ curată, scrise cu atenţie:

BANCA MANHATTAN

Plătiţi lui Joe suma de o sută treizeci şi cinci de dolari şi cincizeci de cenţi (135, 50 $)

R. Stormgren

Când lăsă peticul de hârtie lângă polonez, vocea lui Karellen întrebă:

— Ce faci acolo?

— Noi, Stormgrenii, ne plătim întotdeauna datoriile. Ceilalţi doi trişau, dar Joe a jucat cinstit. Cel puţin, nu l-am prins niciodată trişând.

Se simţea vesel şi aproape cu patruzeci de ani mai tânăr. Se îndreptă spre uşă, iar globul metalic se deplasă lateral, lăsându-l să treacă. Bănui că era un fel de robot; asta explica modul cum izbutise Karellen să-l descopere sub straturile de piatră şi pământ.

— Mergi drept înainte o sută de metri, răsună glasul Administratorului. Apoi ia-o la stânga.

Se repezi înainte, deşi ştia că n-avea de ce se grăbi. Globul rămase plutind pe coridor, acoperindu-i probabil retragerea.

După un minut, găsi altă sferă, aşteptându-l într-o nişă a coridorului.

— Ai de mers o jumătate de kilometru, i se adresă vocea. Ţine-o mereu la stânga, până ne întâlnim din nou.

Pe drumul spre ieşire, mai întâlni şase sfere. La început, se întrebă dacă nu cumva robotul i-o lua înainte pe alt drum; după aceea, înţelese că era un lanţ, asigurând un circuit complet până în adâncurile minei. La intrare, un grup de paznici alcătuiau o compoziţie statuară, supravegheaţi de alt glob. La câţiva metri mai departe, se afla naveta cu care Stormgren călătorea întotdeauna la Karellen.

Se opri pentru un moment, clipind din ochi în lumina soarelui. Apoi zări ruinele instalaţiilor miniere din jurul său şi, mai departe, o linie ferată coborând panta. După câţiva kilometri, o pădure deasă acoperea poalele muntelui, iar hăt în depărtare se întrezărea sclipirea unui lac întins. Bănui că se găsea undeva prin America de Sud, cu toate că-i venea greu să explice de ce anume încerca senzaţia respectivă.

Suind în navetă, Stormgren privi pentru ultima dată intrarea minei şi oamenii încremeniţi în jurul ei. După aceea, uşa se închise înapoia lui şi, cu un suspin de uşurare, bărbatul se lăsă pe spate în scaunul familiar.

Tăcu un timp, până îşi recăpătă suflarea, după care rosti:

— Ei bine?

— Îmi pare rău că nu te-am putut elibera mai devreme. Dar îţi dai seama cât era de important să aşteptăm până se strângeau toţi şefii…

— Vrei să spui, izbucni Stormgren, că ai ştiut tot timpul unde mă găsesc? Dacă aş fi…

— Nu te pripi, făcu Karellen, lasă-mă să termin de explicat.

— Bine, încuviinţă Stormgren sumbru. Ascult… Începuse să-şi dea seama că fusese o simplă momeală într-o capcană extrem de rafinată.

— De mai multă vreme ai asupra ta un… să-i zicem „spion", începu Karellen. Deşi recenţii tăi amici au presupus în mod corect că nu-i pot urma sub pământ, totuşi te-am putut supraveghea până au coborât în mină. Transferul din tunel a fost ingenios, dar când primul automobil n-a mai emis semnalul de locaţie, planul lor s-a năruit şi te-am găsit imediat. După aceea, a fost doar o chestiune de răbdare. Ştiam că atunci când vor fi convinşi că te-am pierdut, liderii lor vor veni aici şi voi putea să-i prind pe toţi.

— Totuşi i-ai lăsat să plece!

— Până azi, reluă Administratorul, nu ştiam cine dintre cele două miliarde şi jumătate de locuitori ai acestei planete sunt adevăraţii conducători ai mişcării. Acum când îi cunosc, îi pot urmări oriunde pe Pământ şi, dacă doresc, le pot vedea fiecare mişcare. Este mai bine decât dacă ar fi fost arestaţi. Orice acţiune duce la trădarea tovarăşilor lor… Sunt realmente neutralizaţi şi ei ştiu asta. Eliberarea ta le va părea inexplicabilă, deoarece ai dispărut pur şi simplu din faţa lor.

Râsul lui sonor umplu încăperea micuţă.

— Toată afacerea a fost o comedie, însă a avut un scop serios. Nu mă refer la vârfurile organizaţiei, ci la efectul moral asupra altor grupuri similare.

Stormgren rămase tăcut. Nu era complet mulţumit,

dar înţelegea punctul de vedere al lui Karellen şi-i trecuse o parte din mânie.

— Păcat că se întâmplă aşa ceva în ultimele săptămâni ale mandatului meu, rosti el în cele din urmă, însă de azi îmi instalez o gardă permanentă în jurul locuinţei. Data viitoare pot să-l răpească pe Pieter… Apropo, cum s-a descurcat?

— L-am urmărit cu atenţie în ultima săptămână şi în mod deliberat am evitat să-l ajut. În general s-a descurcat foarte bine, totuşi nu este omul care să-ţi ia locul…

— Mai bine pentru el, spuse secretarul puţin mâhnit. Încă ceva… ai primit vreun răspuns de la superiorii tăi, referitor la desconspirarea secretului vostru? M-am convins acum că problema reprezintă atuul principal al celor care vi se împotrivesc. Mi-au spus-o iarăşi şi iarăşi: „Nu ne putem încrede în Overlorzi până nu-i vedem. "

Karellen suspină.

— Nu. Nimic până acum. Ştiu însă care va fi răspunsul…

Stormgren nu mai insistă. Altădată ar fi încercat, dar acum, pentru întâia oară, în minte începea să i se contureze ideea vagă a unui plan. Îşi aminti cuvintele galezului. Da, poate că existau instrumente…

Ceea ce refuzase să facă sub constrângere, avea să încerce din proprie voinţă.

Capitolul patru

Stormgren n-ar fi crezut niciodată, chiar cu numai câteva zile în urmă, că avea să ia în serios planurile actuale. Probabil că răpirea, care privită retrospectiv semănase cu o dramoletă de mâna a treia, era în mare parte răspunzătoare de aceste planuri. Pentru prima dată în viaţă fusese expus unei acţiuni fizice violente – diferită de confruntările verbale din sala de conferinţe. Fie că

microbul îi pătrunsese în sânge, fie că senilitatea se apropia mai repede decât crezuse.

Simpla curiozitate constituia o motivaţie puternică; la fel şi dorinţa de a se răzbuna pentru farsa jucată. Acum era foarte clar: Karellen îl folosise drept momeală şi, chiar dacă scopul scuză mijloacele, nu-l putea ierta imediat pe Administrator.

Pierre Duval nu păru surprins când Stormgren intră neanunţat în biroul său. Erau prieteni şi nu reprezenta ceva neobişnuit ca secretarul general să-l viziteze pe şeful Biroului ştiinţific. Cu siguranţă, lui Karellen nu i s-ar fi părut nimic anormal dacă, întâmplător, aparatele lui de observaţie ar fi fost îndreptate asupra acelei încăperi.

Cei doi bărbaţi discutară despre afaceri şi bârfe politice, apoi, ezitând, Stormgren abordă subiectul dorit. În timp ce-l asculta, bătrânul francez se lăsă pe spate în scaun, ridicând sprâncenele încet, milimetru cu milimetru. O dată sau de două ori fu gata să spună ceva, dar se răzgândi de fiecare dată.

Când Stormgren termină, savantul privi nervos în jur.

— Crezi că ascultă? întrebă el.

— Nu ştiu dacă poate… Am asupra mea un „spion” – aşa-i spune el – pentru protecţie, dar care nu funcţionează sub pământ. Acesta-i unul din motivele pentru care am venit aici, în vizuinele tale. Sunt izolate împotriva oricăror forme de radiaţie, nu-i aşa? Karellen nu este un vrăjitor. Ştie unde mă găsesc, însă numai atât.

— Sper să ai dreptate. Lăsând asta la o parte, n-o să ai neplăceri când va descoperi ce vrei să faci? Pentru că va afla… ştii şi tu…

— Îmi asum riscul. În plus, mă înţeleg bine cu el.

Fizicianul privea în gol, jucându-se cu creionul.

— Pare o problemă drăguţă, rosti el simplu. Îmi place.

Scotoci într-un sertar şi scoase un blocnotes uriaş, cel mai mare văzut vreodată de Stormgren.

— Bun, începu mâzgălind cu furie într-un soi de stenografie personală. Să fiu sigur că ştiu totul… Spune-mi tot ce poţi despre încăperea unde se desfăşoară întrevederile. Nu omite niciun detaliu, oricât de banal ţi s-ar părea.

— Nu sunt multe de zis. Pereţii par a fi de metal… Înălţimea încăperii este de vreo patru metri, iar suprafaţa cam de opt metri pătraţi. Ecranul are latura de un metru, iar imediat dedesubtul lui se găseşte o masă… ar fi mai uşor dacă ţi-aş desena.

Schiţă cu repeziciune camera pe care o cunoştea atât de bine şi împinse foaia spre Duval. În momentul acela îşi reaminti, cu un fior uşor, ultima dată când făcuse acelaşi lucru. Se întrebă ce se întâmplase cu galezul orb şi cu tovarăşii săi, şi cum reacţionaseră la dispariţia lui.

Francezul studie încruntat desenul.

— Asta-i tot ce-mi poţi spune?

— Da.

— Dar iluminatul? pufni dezgustat Duval. Doar nu stai pe întuneric? Şi ventilaţia, încălzirea…

Stormgren surâse înaintea exploziei caracteristice.

— Plafonul este luminos şi din câte mi-am dat seama aerul pătrunde prin grila difuzorului. Nu ştiu cum este evacuat, poate prin inversarea periodică a curentului… n-am observat. Nu există semne vizibile ale unei instalaţii de aer condiţionat, totuşi camera are permanent o temperatură normală.

— Adică vaporii de apă îngheaţă, dar nu şi bioxidul de carbon? Secretarul se strădui să zâmbească la gluma veche.

— Cred că ţi-am spus totul, sfârşi el. Cabina din vehiculul care mă transportă la nava lui Karellen nu se deosebeşte de cea a unui ascensor decât prin prezenţa unei mese şi a unui pat.

Vreme de câteva minute se lăsă linişte, timp în care fizicianul mâzgălea floricele microscopice pe blocnotes.

Privindu-l, Stormgren se întrebă de ce un om ca Duval, a cărui minte era incomparabil mai sclipitoare decât a sa, nu ajunsese niciodată o celebritate în lumea ştiinţei. Îşi aminti comentariul caustic, şi probabil neadevărat, al unui prieten din Departamentul de Stat: „Francezii produc cei mai capabili rataţi din lume”. Duval era tipul de om care întărea afirmaţia respectivă.

Fizicianul clătină satisfăcut din cap, se aplecă înainte şi îndreptă creionul spre Stormgren.

— De ce crezi tu, Rikki, întrebă el, că ecranul lui Karellen este un ecran de televiziune?

— Aşa mi s-a părut de la început… arată exact ca un aparat TV. Oricum, ce altceva ar putea fi?

— Când spui că *arată* ca un ecran de televiziune, te gândeşti– nu-i aşa? — că seamănă cu un ecran de-al *nostru.*

— Sigur că da.

— Mă îndoiesc să fie tocmai aşa. Sunt convins că aparatele Overlorzilor nu utilizează ceva în genul unui ecran fizic… probabil că ei materializează imaginile spaţial. Totuşi de ce s-ar complica Karellen cu un sistem TV? Soluţia cea mai simplă este întotdeauna şi cea mai bună. Nu ţi se pare mult mai probabil ca acest „ecran” al tău să fie în realitate *o oglindă cu spatele transparent?*

Stormgren fu atât de uluit încât pentru o clipă rămase tăcut, căzând pe gânduri. Nu pusese niciodată la îndoială explicaţiile lui Karellen, totuşi îi spusese ceva Administratorul despre utilizarea unui sistem TV? Aşa crezuse el; totul fusese un truc psihologic, care funcţionase perfect. Presupunând bineînţeles că ipoteza lui Duval *era* corectă. Se grăbea însă cu concluziile; deocamdată nu dovedise nimic.

— Dacă ai dreptate, zise el, nu-mi rămâne decât să sparg ecranul.

— Oamenii ăştia care n-au nicio tangenţă cu ştiinţa! suspină Duval. Crezi că ecranul este făcut dintr-un

material care poate fi străpuns fără ajutorul unor explozii? Iar dacă reuşeşti, ce şanse sunt ca Administratorul să respire acelaşi aer ca noi? N-ar fi plăcut pentru niciunul dintre voi, dacă el trăieşte… Într-o atmosferă de clor, de pildă.

Stormgren se simţi stânjenit. Trebuia să se fi gândit la asta.

— Atunci *ce* propui?

— Vreau să mă mai gândesc. Pentru început, trebuie să aflăm dacă ipoteza mea este corectă, apoi să vedem care ar fi natura ecranului. O să pun câţiva oameni la treabă. Apropo, presupun că ai o servietă atunci când îl vizitezi pe Karellen. Este aceeaşi de acum?

— Da.

— E suficient de mare. N-ar fi bine să atragem atenţia, schimbând-o, mai ales dacă s-a obişnuit cu ea.

— Ce vrei să fac? întrebă Stormgren. Să car un aparat de raze X?

— Nu ştiu încă, zâmbi fizicianul, dar ne vom gândi la ceva. O să te anunţ peste vreo două săptămâni. Chicoti: ştii la ce mă duc cu gândul toate astea?

— Da, răspunse Stormgren prompt, la perioada când construiai aparate de radio clandestine pe timpul ocupaţiei germane.

Duval păru dezamăgit.

— Presupun că ţi-am mai spus-o, o dată sau de două ori. Dar mai este ceva…

— Ce anume?

— Când te vor prinde, *eu* n-am niciun amestec.

— Cum…? După toată gălăgia pe care o făceai cândva despre responsabilitatea socială a omului de ştiinţă? Mi-este ruşine de tine, Pierre!

* * *

Secretarul general lăsă jos teancul de foi

dactilografiate şi suspină:

— Slavă cerurilor că-i gata în sfârşit! Mi se pare straniu că viitorul omenirii este conţinut în câteva sute de pagini… Statul Mondial! Nu credeam că voi apuca să-l văd vreodată!

Puse dosarul în servietă, al cărei fund se găsea la numai zece centimetri de dreptunghiul întunecat al ecranului. Din când în când, inconştient, degetele îi alunecau nervoase peste încuietorile servietei; nu dorea să apese declanşatorul ascuns, înainte de sfârşitul întrevederii. Exista posibilitatea unui eşec, deşi Duval jurase că nimeni nu putea detecta nimic.

— Spuneai că ai noutăţi pentru mine, continuă el cu o nerăbdare greu reţinută. E vorba despre…

— Da, rosti Karellen. Acum câteva ore am primit hotărârea.

Ce putea însemna asta? se întrebă Stormgren. Evident, nu era posibil ca Administratorul să fi comunicat cu planeta lui de origine, aflată la o depărtare necunoscută, de ani-lumină. Sau poate – asta fusese ipoteza lui Van Ryberg – consulta un calculator extrem de complex, capabil să prevadă efectele oricărei acţiuni politice.

— Nu cred, urmă Overlordul, că Liga Libertăţii şi asociaţii ei vor fi prea mulţumiţi, dar poate că tensiunea se va mai reduce. Apropo, ce discutăm acum este neoficial. Rikki, mi-ai spus adesea că indiferent de aspectul nostru fizic, rasa umană se va acomoda repede cu noi. Asta denotă o lipsă de imaginaţie din partea ta. Poate că *tu* te-ai acomoda repede, însă nu trebuie să uiţi că majoritatea oamenilor n-au primit deocamdată o educaţie după tiparele raţiunii şi sunt îmbâcsiţi de prejudecăţi şi superstiţii, pentru eradicarea cărora ar fi necesare câteva decenii.

Eşti de acord: cunoaştem câte ceva despre psihologia voastră. Ştim destul de exact ce s-ar putea întâmpla dacă

ne-am arăta lumii în actualul stadiu de dezvoltare. Nu pot intra în detalii, nici măcar faţă de tine, de aceea trebuie să-mi accepţi analiza ca atare. Putem totuşi face o promisiune care vă poate mulţumi: *Peste cincizeci de ani – două generaţii de acum înainte – vom coborî din nave şi omenirea va putea să ne vadă, aşa cum suntem.*

Stormgren tăcu un timp, absorbind cuvintele Administratorului, încerca prea puţin din satisfacţia ce i-ar fi oferit-o mai devreme declaraţia lui Karellen. Într-adevăr, se simţea oarecum zăpăcit de succesul lui parţial şi, pentru o clipă, planurile i se clătinară. Adevărul urma să iasă la lumină odată cu trecerea timpului; complotul lui era inutil şi poate lipsit de înţelepciune. Dacă avea totuşi să continue, o făcea numai din motivul egoist că el n-avea să mai fie în viaţă peste alţi cincizeci de ani.

Karellen îi remarcase probabil şovăiala, deoarece continuă:

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, dar cel puţin problemele politice ale viitorului apropiat nu vor mai fi responsabilitatea ta. Te gândeşti poate că temerile noastre sunt exagerate, însă crede-mă: avem dovezi convingătoare ale pericolului reprezentat de orice altă variantă.

Stormgren se aplecă înainte, cu ochii strălucind:

— Deci *aţi fost văzuţi* de Om!

— N-am spus asta, răspunse Karellen prompt. Lumea *voastră* nu reprezintă singura planetă de care ne-am ocupat.

Finlandezul nu abandonă atât de uşor.

— Există mai multe legende ce sugerează că Pământul a fost vizitat de alte rase, în trecut.

— Ştiu, am citit raportul Departamentului de Cercetări Istorice. Lasă impresia că Pământul ar fi fost un nod al căilor de comunicaţie din Univers.

— S-ar putea să fi existat unele contacte despre care voi nu ştiţi, rosti Stormgren plin de speranţă. Deşi, dacă ne-aţi studiat vreme de mii de ani, nu mi se pare posibil…

— Cam aşa este, răspunse misterios Overlordul.

În momentul acela, Stormgren se hotărî.

— Karellen, vorbi el brusc, o să redactez declaraţia şi ţi-o voi trimite pentru aprobare. Îmi rezerv însă dreptul de a continua să te sâcâi şi, dacă se va ivi prilejul, voi încerca să-ţi aflu secretul.

— Sunt conştient de asta, chicoti interlocutorul său.

— Şi nu-ţi pasă?

— Absolut deloc, atât timp cât nu vei folosi arme nucleare, gaze toxice sau orice altceva care ne-ar putea afecta prietenia.

Bărbatul se întrebă dacă Administratorul ghicise adevărul. Înapoia tachinărilor sale recunoscuse o undă de înţelegere, poate – cine ştie? — chiar de încurajare.

— Mă bucur să aflu asta, vorbi el cât mai calm.

Se ridică în picioare şi închise capacul servietei. Degetul mare îi alunecă peste încuietoare.

— O să redactez declaraţia, repetă, şi ţi-o trimit chiar astăzi, prin fax.

În timp ce vorbea, apăsă butonul şi ştiu că temerile sale fuseseră inutile. Senzorii lui Karellen nu erau mai subtili decât ai Omului. Administratorul nu detectase nimic; nu simţi nicio schimbare în glasul său, atunci când îşi luă rămas bun şi rosti obişnuitele cuvinte-cod ce deschideau uşa încăperii.

Cu toate acestea, Stormgren continuă să se simtă aidoma unui hoţ ieşind dintr-un magazin sub ochii supraveghetorului şi răsuflă uşurat când peretele neted se închise înapoia lui.

* * *

— Recunosc, spuse Van Ryberg, că unele din ipotezele mele n-au fost satisfăcătoare. Despre asta ce crezi?

— Trebuie neapărat să răspund? suspină Stormgren.

Pieter îi ignoră resemnarea.

— Nu-i chiar ideea mea, urmă el cu modestie. Mi-a venit citind o povestire de Chesterton. Dacă Overlorzii ascund faptul că n-au nimic de ascuns?

— Mi se pare niţel cam complicat, făcu Stormgren uşor interesat.

— Uite ce vreau să spun, reluă Van Ryberg cu energie. Cred că din punct de vedere fizic ei sunt fiinţe omeneşti, ca şi noi. Şi-au dat seama că vom tolera conducerea unor creaturi pe care ni le imaginăm diferite şi superinteligente. Dar rasa umană, fiind ceea ce este, nu va accepta să fie condusă de fiinţe asemenea ei.

— Foarte ingenios… ca toate teoriile tale, reflectă Stormgren. Aş dori să le numerotezi, ca să pot face referire la ele. Obiecţia mea asupra acesteia…

În momentul acela fu anunţată sosirea lui Alexander Wainwright.

Secretarul era curios ce gândea acesta. În acelaşi timp, se întreba dacă Wainwright discutase cu răpitorii. Puţin probabil, întrucât credea în afirmaţiile lui referitoare la dezaprobarea violenţei. Extremiştii mişcării se discreditaseră şi avea să treacă mult timp până când lumea să mai audă de ei.

Conducătorul Ligii Libertăţii ascultă atent declaraţia lui Karellen. Stormgren spera că-i va aprecia gestul, deşi fusese ideea Administratorului. Abia după douăsprezece ore, restul omenirii avea să afle promisiunea adresată nepoţilor lor.

— Cincizeci de ani, rosti gânditor Wainwright. Mult de aşteptat…

— Poate pentru omenire, nu şi pentru Karellen, răspunse Stormgren. Abia acum începea să-şi dea seama de inteligenţa soluţiei Overlorzilor. Le oferea răgazul pe care-l considerau necesar şi despica pământul sub Liga Libertăţii. Nu-şi închipuia că Liga avea să capituleze, dar poziţia ei urma să fie şubrezită în mod considerabil. Cu

siguranţă că şi Wainwright înţelegea lucrul acesta.

— Peste cincizeci de ani, zise cu amărăciune bărbatul, răul va fi deja făcut. Cei care şi-ar mai reaminti lupta noastră pentru independenţă vor fi morţi – omenirea îşi va fi uitat strămoşii.

Cuvinte, cuvinte goale, gândi Stormgren. Cuvinte pentru care, odată, oamenii au luptat şi au murit, şi pentru care nu vor mai lupta şi muri niciodată. Iar în felul acesta lumea va fi mai bună.

Privindu-l pe Wainwright plecând, Stormgren se întrebă câte necazuri avea să mai producă Liga în anii următori… Deşi asta, îşi spuse el oarecum uşurat, devenea problema succesorului său.

Existau lucruri pe care numai timpul le putea vindeca. Ticăloşii puteau fi înlăturaţi, dar nu se putea face nimic împotriva oamenilor buni care erau induşi în eroare.

* * *

— Uite servieta, spuse Duval. Este ca şi nouă.

— Mulţumesc, răspunse Stormgren, inspectând-o totuşi grijuliu. Acum poate că-mi spui şi mie despre ce-a fost vorba şi ce vom face în continuare.

Fizicianul părea mai interesat de propriile gânduri.

— Ce nu pot înţelege, făcu el, este uşurinţa cu care am obţinut-o. Dacă aş fi fost în locul lui Kar…

— Dar n-ai fost. Treci la subiect, omule! *Ce* aţi descoperit?

— Of, of, rasele astea nordice! suspină francezul. În servietă se afla un tip de radar cu putere minimă. Pe lângă undele radio de frecvenţă foarte mare, aparatul utiliza infraroşii: toate acestea fiind unde despre care suntem siguri că nu pot fi percepute de nicio creatură, indiferent ce fel de ochi ar avea.

— Ce vă face atât de siguri? întrebă Stormgren, uşor intrigat de problema tehnică.

— N-am putea fi *foarte* siguri, admise Duval. Dar Karellen te zăreşte în lumină naturală, nu-i aşa? Deci în privinţa spectrului perceput, ochii lui trebuie să fie asemănători alor noştri. Oricum, aparatul a funcţionat. Am dovedit că în spatele ecranului se află o încăpere largă. Ecranul are o grosime de trei centimetri şi înapoia lui există un spaţiu de cel puţin zece metri. N-am putut detecta un ecou de la peretele îndepărtat, dar nici nu ne aşteptam, fiindcă n-am îndrăznit să folosim o energie prea mare. Totuşi am obţinut *asta...*

Împinse înaintea lui Stormgren o fotografie pe care se zărea o singură linie, ondulată. Într-un punct, linia urca puţin, aidoma unei înregistrări seismografice.

— Vezi vârful ăsta?

— Da... ce este?

— Karellen.

— Dumnezeule! Eşti sigur?

— Aproape. Se găsea cam la doi metri dincolo de ecran. Dacă rezoluţia ar fi fost ceva mai bună, am fi putut să-i calculăm chiar şi dimensiunile.

Privind inflexiunea abia vizibilă a curbei, Stormgren încercă un sentiment ciudat. Până în momentul acela, nu existase nicio dovadă privind natura materială a lui Karellen. Dovada continua să fie indirectă, dar o acceptă imediat.

— Apoi, continuă Duval, a trebuit să calculăm transmisia luminii obişnuite prin ecran. Am stabilit deja o valoare – oricum nu contează nici dacă am greşit cu un factor de valoare zece. Îţi dai seama, bineînţeles, că în realitate nu este o oglindă cu spate transparent. Pur şi simplu, e o chestiune de iluminare. Karellen stă într-o cameră obscură, în vreme ce tu eşti luminat, asta-i tot. Ei bine, o să schimbăm relaţia, chicoti el.

Scotoci în birou cu aerul unui iluzionist şi scoase un fel de bliţ. La un capăt, acesta se termina printr-o duză mare, conferindu-i aspectul unei flinte.

— Nu-i atât de periculos pe cât pare, zâmbi fizicianul. N-ai altceva de făcut decât să lipeşti duza de ecran şi să apeşi pe trăgaci. Bliţul emite vreme de zece secunde o rază foarte puternică şi în timpul acela îl poţi deplasa, ca să examinezi întreaga încăpere. Lumina lui va trece prin ecran, dezvăluindu-l pe prietenul tău.

— Nu-l va răni pe Karellen?

— Nu, dacă vei mişca bliţul de jos în sus. În felul acesta, ochii Administratorului se vor putea acomoda – presupun că are reflexe asemănătoare cu ale noastre şi nu vrem să-l orbim.

Stormgren privi neîncrezător aparatul şi-l cântări în mână. În ultimele săptămâni avea mustrări de conştiinţă. Karellen îl tratase întotdeauna cu o afecţiune vădită, în ciuda îngrozitoarei lui sinceităţi; iar acum, când se apropia momentul despărţirii, n-ar fi vrut să facă ceva care să întineze amintirea relaţiilor lor. Dar îl avertizase, iar Stormgren era convins că, dacă ar fi depins numai de el, Karellen s-ar fi arătat de mult. Acum se hotărâse: la sfârşitul ultimei lor convorbiri, avea să vadă chipul Administratorului.

Dacă, bineînţeles, avea un chip…

* * *

Nervozitatea simţită iniţial de Stormgren trecuse de mult. Karellen monopolizase conversaţia, folosind frazele acelea complicate de care era atât de mândru. Cândva stilul său i se păruse lui Stormgren cel mai minunat şi, cu siguranţă, cel mai surprinzător dintre talentele lui Karellen. Acum nu mai avea aceeaşi impresie, deoarece ştia că, asemenea majorităţii însuşirilor extraterestrului, era simplul rezultat al puterii intelectului, nu o aptitudine ieşită din comun.

Când îşi încetinea gândirea la viteza graiului omenesc, Overlordul părea să aibă vreme pentru orice

cantitate de compoziţie literară.

— Nu trebuie să existe nici cea mai neînsemnată temere, din partea ta sau a succesorului tău, cu privire la Liga Libertăţii, chiar dacă aceasta îşi va reveni din impasul actual. Luna trecută, Liga a fost potolită şi, deşi va renaşte, nu va reprezenta un pericol pentru anii următori. Dimpotrivă, deoarece întotdeauna este important să cunoşti planurile opoziţiei, ea va fi o organizaţie foarte utilă. Sunt chiar gata s-o subvenţionez, dacă va avea vreodată dificultăţi financiare.

Nu pentru prima dată, Stormgren nu izbuti să ghicească dacă Administratorul glumea. Rămase impasibil şi continuă să asculte.

— În curând, Liga va pierde un alt argument. Au existat multe critici, unele dintre ele puerile, referitoare la poziţia specială deţinută de tine în ultimii ani. La începutul Administraţiei le-am considerat utile, dar acum, când lumea evoluează conform direcţiilor generale prevăzute, ele pot înceta. Pe viitor, toate legăturile mele cu Pământul vor fi indirecte, iar biroul secretarului general poate redeveni ceea ce a fost iniţial. În următorii cincizeci de ani vor apărea multe crize, însă vor fi depăşite. Structura viitorului este destul de clară şi într-o bună zi dificultăţile acestea o să fie uitate – chiar şi de o rasă cu o memorie atât de îndelungată cum sunteţi voi.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu o emfază specială şi Stormgren simţi că îngheaţă în scaun. Era convins, Karellen nu făcea erori accidentale; până şi indiscreţiile lui erau calculate la zecimală. Nu avu însă răgazul să pună întrebări – la care, cu siguranţă, n-ar fi primit răspuns – deoarece Administratorul schimbă din nou subiectul.

— M-ai întrebat deseori despre planurile noastre pe termen lung, continuă el. Înfiinţarea Statului Mondial constituie bineînţeles un prim pas. Întemeierea lui te va prinde în viaţă, deşi schimbările vor fi atât de

imperceptibile încât puţini îi vor remarca apariţia. După aceea va urma o perioadă de consolidare lentă, în timp ce vă veţi pregăti pentru apariţia noastră. Apoi va sosi ziua promisă. Îmi pare rău că nu vei fi acolo.

Ochii lui Stormgren erau deschişi, dar privirea sa ţintea dincolo de bariera întunecată a ecranului. Privea în viitor, imaginându-şi ziua la care n-avea să asiste niciodată; ziua când, în cele din urmă, navele uriaşe ale Overlorzilor urmau să coboare pe Pământ şi să se deschidă înaintea oamenilor.

— În ziua aceea, continuă Karellen, rasa omenească va simţi ceva asemănător unui şoc psihologic. Nu va fi însă cu urmări. Oamenii acelor timpuri vor fi mai stăpâni pe ei decât proprii bunici. Noi vom reprezenta o parte integrantă a vieţii lor şi, atunci când ne vor vedea, nu le vom părea atât de… stranii cum ţi-am părea ţie.

Karellen nu mai fusese niciodată atât de contemplativ, dar asta nu-l surprinse pe Stormgren. Era convins de faptul că nu cunoscuse decât câteva faţete ale personalităţii Administratorului; adevăratul Karellen era, şi poate avea să rămână, necunoscut oamenilor. Bărbatul încercă iarăşi senzaţia că adevăratele interese ale Overlordului se aflau altundeva; că el dirija Pământul doar cu o fracţiune a minţii sale, cu aceeaşi lipsă de efort cu care un maestru al şahului tridimensional putea juca dame.

— Şi după aceea? întrebă el încet.

— *După aceea,* o să putem începe *adevărata* muncă.

— M-am întrebat de multe ori ce ar putea fi munca aceasta. Epurarea lumii noastre şi civilizarea omenirii este doar un mijloc, dar trebuie să aveţi şi un scop. Vom fi vreodată capabili să zburăm în spaţiu şi să vedem lumea voastră – poate chiar să vă ajutăm în unele probleme?

— Poţi spune şi aşa, rosti Karellen, iar glasul său conţinea o notă de tristeţe evidentă, însă inexplicabilă, care-l tulbură pe Stormgren.

— Să presupunem totuşi că experimentul vostru cu Omul eşuează. Noi am păţit asemenea lucruri în contact cu triburi primitive. Aţi avut şi voi astfel de cazuri, nu?

— Da, vorbi Karellen atât de încet încât Stormgren abia îl auzi. Şi noi am avut eşecurile noastre.

— Ce faceţi în cazurile astea?

— Aşteptăm… şi încercăm iarăşi.

Urmă apoi o pauză, durând poate cinci secunde. Când Administratorul vorbi din nou, cuvintele lui au fost atât de neaşteptate încât, pe moment, pământeanul nu reacţionă.

— La revedere, Rikki!

Karellen îl păcălise; probabil era prea târziu. Paralizia lui Stormgren dură numai o clipă. După aceea, cu o singură mişcare îndelung practicată scoase bliţul şi-l lipi de ecran.

* * *

Pinii ajungeau până aproape de lac, lăsând de-a lungul malului doar o fâşie de iarbă verde, lată de câţiva metri. În fiecare seară, dacă era cald, Stormgren, în ciuda celor nouăzeci de ani ai săi, se plimba încet prin iarbă, spre debarcader, privea soarele afundându-se în lac şi se întorcea acasă înainte ca vântul tăios al nopţii să coboare din pădure. Ritualul acesta simplu îi oferea multă fericire şi dorea să-l urmeze cât aveau să-l ţină puterile.

Departe, deasupra lacului, ceva se apropia dinspre vest, zburând jos şi rapid. Avioanele erau rare prin partea locului, exceptând liniile transpolare ce treceau pe deasupra, la fiecare oră din zi sau din noapte. Prezenţa lor nu se făcea însă niciodată simţită, cu excepţia ocazională a vreunei dâre de condensare în stratosferă. Aparatul de acum era un elicopter şi se îndrepta în mod vădit către el. Stormgren privi în lungul ţărmului şi văzu că nu avea nicio şansă de scăpare. Înălţă din umeri şi se aşeză pe banca de

lemn de la capătul debarcaderului.

Reporterul se comportă atât de respectuos încât Stormgren rămase surprins. Începuse să uite că nu era doar un politician pensionar, ci şi – în afara ţării sale – o figură aproape legendară.

— Domnule Stormgren, începu reporterul, vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez... Mă întreb dacă aţi binevoi să comentaţi o chestiune, recent aflată, referitoare la Overlorzi.

Stormgren se încruntă uşor. Deşi trecuseră atâţia ani, continua să împărtăşească neplăcerea lui Karellen faţă de denumirea „Overlorzi”.

— Nu cred, spuse el, că mai pot adăuga ceva la ceea ce s-a scris deja.

Ziaristul îl urmărea cu o încordare curioasă.

— Bănuiam răspunsul acesta. De curând am aflat o istorie destul de ciudată... Se pare că acum treizeci de ani, un tehnician din Departamentul ştiinţific a realizat pentru dumneavoastră un echipament special. Ne întrebăm dacă ne puteţi spune despre ce-a fost vorba...

Pentru o clipă, Stormgren rămase tăcut, întorcându-se cu gândurile spre trecut. Nu-l surprindea că secretul fusese descoperit. Ba chiar era de mirare că fusese aflat aşa târziu.

Se ridică şi porni de-a lungul debarcaderului, cu reporterul urmându-l la câţiva paşi.

— Povestea asta, rosti el, conţine o parte de adevăr. Cu prilejul ultimei vizite pe nava lui Karellen, am luat cu mine un aparat, în speranţa că-l voi putea vedea pe Administrator. A fost mai degrabă o prostie, dar... În sfârşit, aveam numai şaizeci de ani pe atunci.

Chicoti, apoi continuă:

— Te-ai deranjat degeaba până aici. Ştii... n-a funcţionat.

— N-aţi zărit nimic?

— Nu, absolut nimic. Mă tem că va trebui să

aşteptaţi. La urma urmei, mai sunt doar douăzeci de ani.

Douăzeci de ani. Da, Karellen avusese dreptate. Până atunci lumea avea să fie pregătită, aşa cum nu fusese cu treizeci de ani în urmă, când îi spusese lui Duval aceeaşi minciună.

Karellen crezuse în el şi Stormgren nu-i înşelase încrederea. Era absolut sigur că Administratorul îi cunoscuse intenţiile din capul locului şi prevăzuse fiecare moment al actului final.

De ce altfel scaunul acela enorm fusese deja gol atunci când cercul de lumină poposise asupra lui? În acelaşi moment, deplasase fascicolul, temându-se că era prea târziu. Uşa metalică, de două ori mai înaltă decât o uşă obişnuită, tocmai se închidea când o zărise, dar nu se închidea îndeajuns de repede.

Da… Karellen crezuse în el; nu dorise să-l lase să coboare în lungul amurg al vieţii, obsedat de un mister pe care nu-l mai putea dezlega. Karellen nu îndrăznea să înfrunte puterile necunoscute de deasupra lui (oare şi *acelea* aparţineau rasei sale?), însă făcuse tot ce-i stătuse în putinţă. Dacă le încălcase dispoziţiile, n-o puteau demonstra niciodată. Era dovada finală, Stormgren ştia asta, a afecţiunii pe care i-o purtase Administratorul. Deşi putea fi afecţiunea unui om pentru un câine devotat şi inteligent, nu însemna că era mai puţin sinceră, iar viaţa îi oferise lui Stormgren puţine satisfacţii mai mari ca aceea.

"Şi noi am avut eşecurile noastre… "

Da, Karellen, era adevărat; oare tu ai fost cel care n-a reuşit, înainte de zorile istoriei omeneşti? Trebuie să fi fost un eşec de proporţii, gândi Stormgren, pentru ca ecourile lui să se rostogolească de-a lungul timpului, hăituind copilăria fiecărei rase a omului. În cincizeci de ani, puteai oare depăşi şi învinge puterea tuturor miturilor şi legendelor lumii?

Stormgren ştia însă că n-avea să urmeze şi un al doilea eşec. Când cele două rase urmau să se întâlnească

din nou, Overlorzii îşi vor fi câştigat încrederea şi prietenia omenirii şi nici chiar şocul apariţiei lor nu mai putea strica toată munca. Împreună, ei aveau să se îndrepte spre viitor, şi tragedia necunoscută care întunecase trecutul urma să se piardă pentru totdeauna în hăurile obscure ale preistoriei.

Iar Stormgren speră că atunci când Karellen va putea să umble din nou pe Pământ, avea să vină într-o bună zi în pădurile nordice şi să se aşeze lângă mormântul primului om care îi fusese prieten.

PARTEA A DOUA – VÂRSTA DE AUR

Capitolul cinci

— Aceasta este ziua, şopteau radiourile într-o sută de graiuri.

— Aceasta este ziua! declarau titlurile uriaşe din peste o mie de ziare.

— Aceasta este ziua! gândeau tehnicienii, verificând şi reverificând echipamentele adunate în jurul uriaşului loc gol unde avea să coboare nava lui Karellen.

Rămăsese acum singura navă, deasupra New York-ului.

Într-adevăr, aşa cum abia descoperiseră oamenii, celelalte nave dispăruseră. Cu o zi înainte, flota uriaşă a Overlorzilor se dizolvase în neant, topindu-se precum ceaţa sub soarele dimineţii.

Vehiculele de aprovizionare, venind şi dispărând undeva în spaţiul îndepărtat, erau reale, însă norii argintii ce plutiseră vreme de generaţii deasupra capitalelor Pământului fuseseră simple iluzii. Nimeni nu ştia cum fuseseră realizate, dar se părea că toate nu reprezentaseră decât imagini ale navei lui Karellen. Fusese însă mai mult

decât o simplă iluzie optică, deoarece păcălise radarele şi trăiau încă oameni care puteau jura că le auziseră vuind, atunci când flota pătrunsese în cerurile Pământului.

Amănuntul devenise lipsit de importanţă; mai interesant era că Administratorul nu mai simţea nevoia etalării forţei. Abandonase armele psihologice.

— Nava se deplasează! sosi vestea, transmisă instantaneu în toate colţurile planetei. Se îndreaptă către vest!

Cu mai puţin de o mie de kilometri pe oră, coborând lin din înălţimile stratosferei, nava înainta spre şesul întins şi spre a doua ei întâlnire cu istoria. Descinse în faţa videocamerelor şi a miilor de spectatori înghesuiţi, dintre care doar puţini puteau vedea măcar tot atât cât si milioanele de oameni adunaţi înaintea televizoarelor.

Solul ar fi trebuit să se cutremure şi să crape sub greutatea uriaşă, dar nava continua să se afle sub acţiunea forţelor necunoscute ce o purtaseră printre stele. Sărută pământul cu gingăşia unui fulg de zăpadă.

Peretele curbat la douăzeci de metri deasupra solului păru că tremură şi se unduieşte: acolo unde înainte fusese o suprafaţă netedă şi lucioasă, apăru acum o deschizătură mare. În interiorul ei nu se întrezărea nimic, nici chiar de către ochii indiscreţi ai transfocatoarelor. Era la fel de întunecoasă şi umbrită precum intrarea unei peşteri.

Dinăuntru apăru o pasarelă largă şi strălucitoare, care se întinse către sol. Semăna cu o bandă solidă de metal, cu balustrade de ambele părţi. Nu avea trepte; era abruptă, părea lunecoasă aidoma unui tobogan, şi oricine ar fi considerat-o, în egală măsură, imposibil de urcat sau coborât în vreo modalitate cunoscută.

Oamenii priveau portalul întunecos, în interiorul căruia nu se clintise încă nimic. Apoi, glasul lui Karellen, rareori auzit dar de neuitat, răsună dintr-un difuzor invizibil. Cuvintele lui au fost absolut neaşteptate:

— La piciorul pasarelei sunt câţiva copii. Aş dori ca

doi dintre ei să urce, ca să ieşim împreună.

Pentru o clipă se făcu linişte. După aceea, un băieţel şi o fetiţă se desprinseră din mulţime şi păşiră, câtuşi de puţin intimidaţi, spre pasarelă şi istorie. Îi urmară alţii, dar se opriră când Karellen chicoti:

— Doi ajung!

Anticipând aventura, copiii – nu puteau avea mai mult de şase ani – săriră pe banda metalică. Atunci se petrecu primul miracol.

Râzând fericiţi către mulţimea de sub ei şi către părinţii îngrijoraţi, care îşi amintiseră probabil prea târziu de legenda lui Pied Piper, copiii începură să urce cu repeziciune panta abruptă. Totuşi picioarele le erau nemişcate, iar în curând, deveni clar că şi trupurile lor făceau un unghi drept cu ciudata pasarelă. Aceasta avea o gravitaţie proprie, ignorând-o pe cea a Pământului. Copiii se amuzau încă pe seama noutăţii şi se întrebau ce anume îi purta în sus, când dispărură în navă.

Timp de douăzeci de secunde, o tăcere apăsătoare se lăsă asupra lumii, deşi, după aceea, nimeni nu credea că intervalul fusese atât de scurt. Apoi întunericul deschizăturii păru că se deplasează înainte şi în lumina soarelui apăru Karellen. Băieţelul îi stătea în stânga, iar fetiţa în dreapta. Amândoi erau prea ocupaţi să se joace cu aripile Administratorului pentru a simţi tensiunea mulţimii.

Faptul că numai câţiva oameni au leşinat făcea dovada minuţioasei analize psihologice a Overlorzilor şi a anilor de pregătire atentă. Cu toate că în întreaga lume au existat câţiva, puţini, care, pentru o clipă îngrozitoare, au simţit fiorul străvechi de spaimă, înainte ca raţiunea să-l anuleze pentru totdeauna.

Nu era nicio greşeală. Aripile membranoase, coarnele scurte, coada ascuţită… toate se aflau acolo… Cel mai teribil dintre mituri înviase dintr-un trecut necunoscut. Acum stătea zâmbitor, într-o măreţie de abanos, cu soarele sclipind pe trupul uriaş şi cu câte un copil încrezător în

fiecare parte.

Capitolul şase

Cincizeci de ani reprezintă timp suficient pentru a schimba aproape complet o lume şi pe locuitorii ei. Este necesară numai cunoaşterea profundă a ingineriei sociale, imaginea clară a ţelului final şi… puterea.

Overlorzii deţineau toate acestea. Deşi ţelul rămânea necunoscut, cunoştinţele şi puterile erau vădite.

Puterea îmbrăca multe forme, dintre care puţine identificabile de oamenii ale căror destine le conduceau acum Overlorzii. Forţele ascunse în navele lor uriaşe fuseseră evidente oricui. Dar înapoia etalării aceleia de forţă latentă existau alte arme, mai subtile.

— Toate problemele politice, îi spusese cândva Karellen lui Stormgren, pot fi rezolvate prin aplicarea corectă a puterii.

— Mi se pare o remarcă destul de cinică, replicase nesigur Stormgren. Sună puţin în genul: „Puterea are totdeauna dreptate”. În trecutul nostru, folosirea puterii s-a dovedit lipsită de succes pentru rezolvarea problemelor.

— Corect! N-aţi deţinut niciodată puterea adevărată sau ştiinţa necesară aplicării ei. Precum în orice altă problemă, există moduri de abordare eficiente sau ineficiente. Să presupunem, de exemplu, că una dintre naţiunile voastre, condusă de un lider fanatic, ar fi încercat să se răscoale împotriva mea. În faţa unei asemenea ameninţări, răspunsul cel mai ineficient l-ar fi constituit utilizarea câtorva miliarde de unităţi energetice sub forma unor bombe atomice. Dacă aş fi folosit suficiente bombe, soluţia ar fi fost completă şi finală. În acelaşi timp, ar fi fost, aşa cum am spus, absolut ineficientă.

— Şi care era soluţia eficientă?

— Cea care necesită mai puţină energie decât bateria

unui aparat de radio dar multă dibăcie în aplicare. Importantă este *aplicarea* puterii, nu mărimea ei. Cât crezi că ar fi durat cariera lui Hitler ca dictator al Germaniei dacă, oriunde ar fi mers, un glas i-ar fi vorbit întruna în ureche? Sau dacă o frază muzicală stereotipă, suficient de intensă pentru a acoperi toate celelalte sunete şi a face somnul imposibil, i-ar fi răsunat zi şi noapte în creier? Observă – nimic brutal. Totuşi, în ultimă instanţă, la fel de eficient ca o bombă cu tritiu (izotop radioactiv al hidrogenului).

— Înţeleg, rostise Stormgren. Dar nu poate exista vreo ascunzătoare?

— Nu există niciun loc unde să nu-mi pot trimite… maşinăriile, dacă doresc într-adevăr s-o fac. De aceea, nu va trebui niciodată să folosesc metode realmente drastice pentru a-mi menţine poziţia.

Flota lui nu fusese decât un simbol, iar lumea ştia acum că toate navele, cu o singură excepţie, fuseseră plăsmuiri. Totuşi, prin simpla prezenţă, schimbaseră istoria Pământului. Acum, sarcina lor luase sfârşit şi succesul rămăsese în urmă.

Aprecierile lui Karellen fuseseră corecte. Şocul repulsiei trecuse rapid, deşi mai existau destui indivizi care se mândreau cu eliberarea de superstiţii dar nu puteau privi un Overlord. Exista ceva straniu aici, dincolo de raţiune sau logică. În evul mediu, oamenii credeau în Diavol, şi se temeau de el. Însă acum era secolul douăzeci şi unu; la urma urmei, putea să existe o memorie rasială?

În mod universal se acceptase că Overlorzii, sau fiinţe ale aceleiaşi specii, intraseră într-un conflict violent cu omul primitiv. Întâlnirea avusese loc pesemne în trecutul foarte îndepărtat, pentru că în istoria scrisă nu rămăsese nicio urmă a ei. Acesta era un alt mister, iar Karellen nu oferea niciun ajutor pentru rezolvarea lui.

Deşi se arătaseră omului, Overlorzii îşi părăseau rareori nava. Poate considerau Pământul lipsit de confort

deoarece aripile şi înălţimea lor dovedeau că veneau de pe o planetă cu gravitaţie mult mai mică. Nu fuseseră niciodată zăriţi fără o centură ticsită cu instrumente complicate, despre care se credea că le controlau greutatea şi le permiteau să comunice între ei. Lumina soarelui îi stânjenea şi nu i se expuneau mai mult de câteva secunde. Când erau nevoiţi să stea mult timp în loc deschis, purtau ochelari negri, ce le confereau un aspect ridicol. Deşi se părea că puteau respira aerul terestru, uneori purtau asupra lor recipiente mici cu gaz din care aspirau în răstimpuri.

Poate că problemele acestea de natură pur fiziologică le determina rezerva. Numai o mică parte a rasei umane întâlnise un Overlord în carne şi oase şi nimeni nu ştia câţi anume se găseau la bordul navei lui Karellen. Niciodată nu fuseseră zăriţi mai mult de cinci simultan, dar pe orbită puteau să fie sute, sau chiar mii.

Din multe puncte de vedere, apariţia lor determinase un număr suplimentar de întrebări. Originea continua să le fie necunoscută, iar biologia rămânea o sursă de nesfârşite speculaţii. Dezvăluiseră în mod liber informaţii asupra multor chestiuni, însă, în legătură cu altele, comportarea lor se putea descrie drept reţinută. Totuşi, în ansamblu, problema nu neliniştea pe nimeni, cu excepţia savanţilor. Deşi poate că prefera să nu-i întâlnească pe Overlorzi, omul obişnuit le era recunoscător pentru tot ceea ce făcuseră pentru lume.

După criteriile vremurilor anterioare, se instaurase Utopia. Ignoranţa, bolile, sărăcia şi frica încetaseră să mai existe. Memoria războiului se topea în trecut, aşa cum un coşmar dispare la ivirea zorilor; în curând, avea să fie dincolo de experienţa oricărui om în viaţă.

Cu energiile omenirii direcţionate pe făgaşe constructive, faţa lumii fusese refăcută. Era, aproape literal, o nouă lume. Oraşele, acceptabile pentru generaţiile anterioare, fuseseră reconstruite, sau părăsite

şi transformate în muzee, atunci când încetaseră să mai servească unor scopuri utile. Multe fuseseră deja abandonate, deoarece întreaga structură a industriei şi comerţului se schimbase complet. Producţia se automatizase: fabricile-robot livrau bunuri de consum în fluvii aproape nesfârşite, iar necesităţile obişnuite ale vieţii ajunseseră, practic, gratuite. Oamenii munceau pentru obiectele de lux dorite, ori nu munceau deloc.

Era o Singură Lume. Denumirile vechi ale ţărilor se mai utilizau, dar nu reprezentau decât diviziuni poştale. Pe Pământ nu exista nimeni care să nu poată vorbi engleza, să nu poată citi, să nu aibă un televizor sau să nu poată vizita cealaltă emisferă a planetei în numai douăzeci şi patru de ore…

Practic, delictele încetaseră. Deveniseră lipsite de scop şi imposibile. Când nimeni nu duce lipsă de nimic, n-are sens să furi. În plus, toţi infractorii potenţiali ştiau că nu pot scăpa de supravegherea Overlorzilor. La începutul administraţiei lor, interveniseră cu atâta eficienţă de partea legii şi ordinii, încât lecţia nu fusese uitată niciodată.

Crimele pasionale, deşi nu dispăruseră complet, deveniseră extrem de rare. Acum, când multe dintre problemele ei psihologice dispăruseră, omenirea era mult mai sănătoasă şi mai puţin iraţională. Iar ceea ce, în vremurile mai vechi, s-ar fi numit viciu, nu era considerat decât teribilism sau, în cel mai rău caz, lipsă de maniere.

Una din schimbările cele mai evidente fusese încetinirea ritmului nebunesc ce caracterizase secolul douăzeci. Viaţa era mai tihnită în comparaţie cu cea a generaţiilor anterioare. Pentru unii, pierduse din picanterie, însă pentru cei mai mulţi câştigase în seninătate. Occidentalii reînvăţaseră ceea ce restul lumii nu uitase niciodată: timpul liber nu reprezenta câtuşi de puţin un păcat, atâta vreme cât nu degenera în pură trândăveală.

Indiferent ce probleme ar fi adus viitorul, timpul nu zorea deocamdată mâna omenirii. Educaţia era mai amănunţită şi dura mai mult. Puţini părăseau şcoala înainte de douăzeci de ani, iar aceasta constituia doar o primă etapă, întrucât reveneau la douăzeci şi cinci de ani, pentru altă perioadă de minimum trei ani, după ce călătoriile şi experienţa le lărgiseră orizonturile. Chiar şi după aceea, se întorceau ca să urmeze cursuri asupra subiectelor care-i interesau.

Extinderea uceniciei omeneşti dincolo de trecerea în maturitatea fizică crease destule schimbări sociale. Unele dintre ele erau necesare de multe generaţii, însă generaţiile anterioare refuzaseră înfruntările ori pretextaseră inexistenţa lor. În special, structura relaţiilor sexuale, în măsura în care se poate vorbi de o asemenea structură, se modificase radical. Fusese pur şi simplu zguduită de două invenţii datorate, ca o ironie a sorţii, numai oamenilor, nu şi Overlorzilor.

Prima fusese un anticoncepţional oral absolut sigur; a doua, o metodă infailibilă şi la fel de precisă ca amprentele, bazată pe analiza foarte detaliată a sângelui, permiţând identificarea paternităţii oricărui copil. Efectul celor două invenţii asupra societăţii umane poate fi descris doar ca devastator, măturând ultimele rămăşiţe ale concepţiilor puritane.

O altă schimbare importantă o constituia mobilitatea extremă a noii societăţi. Graţie perfecţionării transportului aerian, oricine putea merge oriunde dorea, în timpul cel mai scurt. În văzduh exista incomparabil mai mult spaţiu decât pe şosele, şi secolul douăzeci şi unu repetase, la o scară sporită, reuşita americană de a pune o întreagă naţiune pe roţi. Acum se dăduseră aripi omenirii!

Deşi nu literal. Aerocarul, ori avionul obişnuit, nu avea deloc aripi şi nici măcar o suprafaţă vizibilă de control. Dispăruseră până şi elicele greoaie ale vechilor elicoptere. Omul nu descoperise totuşi antigravitaţia; doar

Overlorzii păstrau secretul acela suprem. Aerocarele erau propulsate de forţe pe care fraţii Wright nu le-ar fi înţeles. Pilotarea se făcea cu ajutorul unor jeturi reactive, în mod direct sau prin metode mai subtile, de tipul controlului la limita fuselajului. Aerocarele micuţe şi omniprezente anulaseră ultimele bariere dintre oameni, aşa cum n-ar fi putut-o face nicio lege sau dispoziţie a Overlorzilor.

Dispăruseră şi lucruri mult mai profunde. Societatea era absolut laică. Dintre credinţele existente înainte de sosirea extratereştrilor mai supravieţuise doar o formă de budism purificat, poate cea mai austeră dintre toate religiile. Crezurile bazate pe miracole şi revelaţii se prăbuşiseră complet. Se destrămaseră lent, simultan cu dezvoltarea sistemului educaţional, dar Overlorzii nu interveniseră în privinţa respectivă. Deseori, Karellen fusese întrebat despre vederile sale asupra religiei, însă răspunsese stereotip că orientările omului îl privesc numai pe om, atât timp cât nu ameninţă libertatea altora.

Poate că vechile credinţe ar fi supravieţuit câteva generaţii, dacă n-ar fi existat curiozitatea umană. Se ştia că Overlorzii aveau acces la trecut, iar istoricii apelaseră nu o dată la Karellen pentru a lămuri unele controverse străvechi. Poate că Administratorul se plictisise de asemenea întrebări, însă probabil îşi dădea perfect seama de efectul generozităţii sale.

Aparatul împrumutat Fundaţiei Istoria Lumii nu se deosebea de un monitor TV decât prin sistemul complicat de determinare a coordonatelor spaţio-temporale. Se afla probabil în legătură cu o maşină mult mai complexă, situată pe nava lui Karellen, funcţionând pe baza unor principii inimaginabile. Tot ce aveai de făcut era să reglezi butoanele şi se deschidea o fereastră în trecut. Aproape întreaga istorie pământeană din ultimii cinci mii de ani devenea accesibilă într-o clipă. Aparatul nu funcţiona dincolo de limita respectivă, arătând doar pete neclare. Putea fi o cauză obiectivă sau o cenzură deliberată a

Overlorzilor.

Deşi dintotdeauna fusese clar oricărei minţi raţionale că nu *toate* scrierile religioase ale lumii pot avea dreptate, şocul fusese neaşteptat de profund. Aparatul constituia o revelaţie pe care nimeni n-o putea nega sau contesta; aici, văzute prin intermediul magiei necunoscute a Overlorzilor, se aflau adevăratele începuturi ale marilor crezuri ale popoarelor. Cele mai multe erau nobile şi înălţătoare, dar asta nu era suficient. În câteva zile, nenumăraţi profeţi ai omenirii îşi pierduseră divinitatea. Sub lumina puternică şi lipsită de pasiune a adevărului, dispăruseră ca roua dimineţii credinţe în care milioane de oameni speraseră de două mii de ani. Toate faptele, bune sau rele, produse vreodată de ele au fost brusc măturate în trecut şi n-au mai putut atinge minţile oamenilor.

Omenirea îşi pierduse zeii cei vechi; acum era suficient de matură pentru a nu avea nevoie de alţii.

Deşi puţini remarcaseră, prăbuşirea religiei fusese însoţită de declinul ştiinţei. Existau mulţi tehnologi, dar puţini savanţi mai extindeau frontierele cunoştinţelor umane. Curiozitatea nu pierise, timp exista din belşug, însă inimile nu se mai îndreptau spre cercetarea ştiinţifică fundamentală. Părea inutil să-ţi petreci viaţa căutând taine pe care Overlorzii le descoperiseră probabil cu ere în urmă.

Declinul fusese parţial camuflat de înflorirea puternică a ştiinţelor descriptive: zoologia, botanica şi astronomia bazată pe observaţii. În domeniile acestea nu mai activaseră niciodată atâţia amatori, adunând fapte pentru propria lor plăcere – dar existau puţini teoreticieni care să coreleze informaţiile.

Sfârşitul tuturor rivalităţilor şi conflictelor însemnase şi sfârşitul practic al artelor creatoare. Exista un număr vast de artişti amatori şi profesionişti, totuşi, vreme de o generaţie, nu se înregistrase nicio lucrare cu adevărat remarcabilă în domeniul literaturii, muzicii, picturii sau

sculpturii. Lumea continua să trăiască din gloria unui trecut ce nu mai putea reveni.

Nimeni nu-şi făcea griji, cu excepţia câtorva filosofi. Oamenii erau prea interesaţi în savurarea noii libertăţi pentru a mai avea timp să privească dincolo de satisfacţiile prezentului. Aici se afla în sfârşit Utopia; noutatea ei încă nu fusese asaltată de duşmanul suprem al tuturor utopiilor – plictiseala.

Poate că Overlorzii deţineau o soluţie şi pentru sastisire(plicitiseală), aşa cum aveau pentru toate celelalte probleme. La o generaţie după apariţia lor, nimeni nu le ştia scopul final. Omenirea ajunsese să se încreadă în ei şi să accepte fără întrebări altruismul suprauman care-i ţinuse atâta timp pe Karellen şi tovarăşii săi exilaţi de la căminele lor.

Dacă, într-adevăr, era vorba de altruism. Deoarece mai existau câţiva oameni care se întrebau dacă întotdeauna politica Overlorzilor avea să coincidă cu adevăratul progres al omenirii.

Capitolul şapte

Când Rupert Boyce trimise invitaţiile la serată, distanţele totale implicate erau impresionante. Amintindu-i numai pe primii invitaţi, aceştia erau: familiile Foster din Adelaide, Shoenberger din Haiti, Farran din St. Petersburg, Moravia din Cincinnati, Ivanko din Paris şi Sullivan din zona Easter Island, cam la patru kilometri sub ocean. Pentru Rupert era un compliment deosebit faptul că, deşi invitase treizeci de oaspeţi, la petrecere apărură peste patruzeci de musafiri. Doar Krauşii nu veniră şi asta numai datorită faptului că uitaseră de fusul de schimbare al datei şi ajunseseră cu douăzeci şi patru de ore mai târziu.

Pe la amiază se adunase un număr impresionant de

aerocare şi ultimii sosiţi aveau destul de mult de mers pe jos, odată ce găseau un loc de aterizare. Vehiculele variau de la Flitterbugul de o persoană la Cadillacuri, adevărate palate zburătoare pentru întreaga familie, în epoca aceasta însă, condiţia socială a invitaţilor nu putea fi apreciată pe baza mijlocului de transport folosit.

— Casa este *foarte urâtă,* rosti Jean Morrel, în vreme ce Meteor-ul cobora, spiralând. Pare o cutie peste care a călcat cineva.

George Greggson, un tip de modă veche în privinţa aterizărilor automate, reglă decelerаţia înainte de a răspunde:

— Cam greu de apreciat din unghiul *ăsta...* De pe sol ar putea arăta cu totul altfel. Oh!

— Ce s-a întâmplat?

— Au venit şi Fosterii. Le-aş recunoaşte oriunde culorile alea.

— Dacă nu vrei, n-ai decât să nu vorbeşti cu ei. Ăsta-i unul din avantajele petrecerilor lui Rupert – te poţi ascunde printre musafiri.

George alese un loc de aterizare şi opri între un alt Meteor şi un vehicul pe care niciunul din ei nu izbuti să-l identifice. Părea capabil de viteze mari şi, se gândi Jean, foarte inconfortabil. Unul din prietenii cu înclinaţii tehnice ai lui Rupert, hotărî ea. Probabil îl construise singur, deşi parcă exista o lege interzicând aşa ceva…

Când coborâră, căldura îi izbi precum suflul unui arzător. Le absorbea toată umiditatea şi bărbatul avu impresia că-şi simte pielea trosnind. Bineînţeles, era şi vina lor. Plecaseră din Alaska de trei ore şi ar fi trebuit să-şi amintească să regleze climatizarea cabinei.

— Ce mai loc să trăieşti! gâfâi Jean. Credeam că există un control al climei…

— Aşa-i, făcu George. Cândva aici era deşert şi… priveşte acum! Haide, înăuntru o să fie bine.

Glasul lui Rupert le bubui vesel în urechi. Gazda lor

stătea lângă avion, cu câte un pahar în fiecare mână, privindu-i de sus cu o expresie ştrengărească. Îi privea de sus pentru simplul motiv că avea patru metri înălţime; de asemenea, era semitransparent. Puteai privi prin el fără mare dificultate.

— Nu-i frumos să-ţi sperii invitaţii! protestă George. Se întinse spre paharele la care de-abia reuşea să ajungă. Bineînţeles, mâna îi trecu prin ele. Sper că ai ceva mai substanţial pentru noi, când ajungem în casă!

— Nu te speria! râse Rupert. Spuneţi ce vreţi şi va fi gata până sosiţi.

— Două beri mari, răcite în oxigen lichid, răspunse prompt George. Ajungem imediat.

Rupert încuviinţă, aşeză un pahar pe o masă invizibilă, manevră un buton la fel de invizibil şi dispăru.

— Hei! făcu Jean. Este prima dată când văd un aparat din astea. Cum de-a pus Rupert mâna pe el? Ştiam că le au numai Overlorzii.

— Nu ştii că Rupert obţine *întotdeauna* ceea ce doreşte? replică bărbatul. Pentru el, e jucăria cea mai grozavă. Poate sta confortabil în cameră şi să călătorească prin toată Africa. Nici căldură, nici insecte, nici oboseală… iar frigiderul mereu la îndemână. Mă întreb ce-ar fi zis Stanley şi Livingstone despre chestia asta.

Soarele îi obligă să-şi întrerupă discuţia până la adăpostul casei. Când se apropiară de uşa din faţă (greu de distins în peretele de sticlă), aceasta se deschise singură, în sunet de alămuri. Jean bănui, în mod corect, că până la sfârşitul zilei avea să i se urască de atâta fanfară.

În răcoarea plăcută a holului îi întâmpină noua doamnă Boyce. Pentru a respecta adevărul, ea reprezenta principalul motiv al afluenţei de oaspeţi. Poate că jumătate din ei ar fi venit oricum să vadă casa lui Rupert; cei care şovăiau fuseseră convinşi de zvonurile referitoare la actuala sa soţie.

Un singur epitet o putea descrie în mod

corespunzător: tulburătoare. Chiar şi într-o lume unde frumuseţea devenise aproape obişnuită, bărbaţii întorceau capetele atunci când ea intra într-o încăpere.

Era, bănui George, un sfert negresă, cu trăsăturile chipului aproape greceşti, iar părul lung şi lucios. Numai culoarea întunecată a pielii – banalul termen „ciocolatiu" părea singurul potrivit – îi dezvăluia originea.

— Sunteţi Jean şi George, nu-i aşa? întrebă femeia, întinzând mâna. Mă bucur să vă cunosc! Rupert se ocupă de băuturi, haideţi să-i întâlniţi şi pe ceilalţi musafiri.

Glasul era un contralto bogat, trimiţând fiori prin şira spinării lui George. Privi nervos spre Jean, care izbuti să forţeze un zâmbet fals, iar în cele din urmă îşi regăsi vocea.

— Foarte… foarte drăguţ din partea ta, rosti el neconvingător. Abia aşteptam să venim la petrecerea asta.

— Rupert dă *întotdeauna* nişte petreceri minunate, interveni Jean. Modul în care accentuase cuvântul „întotdeauna" îi dezvăluia însă în mod clar gândurile: „întotdeauna când se însoară". George roşi puţin şi o privi reprobator, dar aparent gazda nu sesizase înţepătura. Femeia era prietenia întruchipată şi-i conduse în salonul principal, pe jumătate ocupat de o selecţie reprezentativă a prietenilor lui Rupert, care stătea în faţa unei console asemănătoare unui panou de comandă; George presupuse că era dispozitivul care-i proiecta imaginea. Rupert era preocupat să sperie alţi doi musafiri abia sosiţi, dar se opri pentru a-i saluta pe Jean şi George, scuzându-se în acelaşi timp că oferise altora paharele lor.

— O să mai găsiţi destule pe aici, flutură el mâna spre înapoi, în vreme ce efectua reglaje cu mâna cealaltă. Simţiţi-vă ca acasă. Pe cei mai mulţi invitaţi îi cunoaşteţi deja… Maia o să vi-i prezinte pe ceilalţi. Mă bucur că aţi venit.

— Şi noi îţi mulţumim pentru invitaţie, făcu Jean fără multă convingere.

George se îndreptase deja spre bar şi prietena lui îl urmă, salutându-i pe cunoscuţi. Aproape trei sferturi din chipuri îi erau străine, lucru normal la o petrecere dată de Rupert.

— Hai să explorăm casa, îi spuse ea lui George după ce se înviorară cu câte o băutură şi-şi salutară toţi prietenii.

Bărbatul o urmă, abia reţinându-şi o căutătură spre Maia Boyce. În ochii lui se zărea o nostalgie ce n-o încânta deloc pe Jean. Înnăscuta poligamie masculină constituia într-adevăr o bătaie de cap. Pe de altă parte, dacă n-ar fi fost aşa… Da, poate că la urma urmelor era mai bine.

George îşi reveni repede la normal, în timp ce investigau minunăţiile noului cămin al lui Rupert. Locuinţa părea foarte mare pentru numai două persoane, dar perfect adecvată numeroşilor musafiri pe care urma să-i primească. Avea două niveluri, etajul fiind mai extins şi umbrind parterul. Gradul automatizării era considerabil, iar bucătăria semăna cu carlinga unui avion.

— Săraca Ruby, comentă Jean. I-ar fi plăcut aici.

— Din câte am auzit, replică George, care n-o prea simpatizase pe fosta doamnă Boyce, e foarte fericită cu prietenul ei australian.

Chestiunea era bine cunoscută; Jean n-o putea nega, de aceea schimbă subiectul.

— E nemaipomenit de drăguţă, nu-i aşa?

George era suficient de atent ca să evite capcana.

— Da, nu-i rea, răspunse el indiferent. Bineînţeles, dacă-ţi plac brunetele…

— Bănuiesc că ţie nu-ţi plac deloc, făcu candid Jean.

— Nu fi geloasă, scumpo, chicoti bărbatul mângâindu-i părul platinat. Hai mai bine să dăm o raită prin bibliotecă. Unde crezi că este?

— Undeva pe sus. Am vizitat toate camerele de la parter. În plus, se încadrează în ideea generală a casei: spaţiile de locuit, dormit, servit masa şi altele sunt legate

de parter. Acum ne aflăm în sectorul distracţiilor şi al recreării, deşi continui să cred că-i de-a dreptul ciudat să ai piscină la etaj.

— Presupun că există un motiv, spuse George încercând o uşă. Rupert a avut nişte consultanţi pricepuţi când a construit casa. Sunt convins că n-o putea face de unul singur.

— Ai probabil dreptate. Altfel, camerele n-ar fi avut uşi, nici scările trepte. De fapt, n-aş avea curajul să intru într-o locuinţă proiectată numai de Rupert.

— la uite-o, rosti George cu mândria unui navigator care a zărit ţărmul, fabuloasa colecţie Boyce în noul ei cămin! Mă întreb câte din ele a citit Rupert cu adevărat.

Biblioteca se întindea pe toată lăţimea casei, dar rafturile uriaşe, dispuse transversal, o împărţeau în şase compartimente mai mici. Conţinea, dacă George îşi amintea exact, cincisprezece mii de volume: aproape toate cărţile importante publicate vreodată în domeniul nebulos al magiei, experienţelor psihice, telepatiei şi tuturor categoriilor de fenomene neclare îngrămădite în domeniul paranormal, în epoca aceasta a raţiunii, părea un hobby extrem de ciudat.

Probabil că era pur şi simplu o manifestare a evazionismului lui Rupert.

Bărbatul simţi mirosul, imediat cum intră. Izul era slab însă pătrunzător, mai mult ciudat decât neplăcut. Jean îl remarcase şi ea; îşi încreţise fruntea, străduindu-se să-l identifice. Acidul acetic, gândi George, ar fi avut aroma cea mai asemănătoare. Totuşi mai era ceva…

Biblioteca se termina printr-o nişă în care se găseau o masă, două scaune şi câteva perne orientale. Probabil aici se refugia Rupert să citească. Acum, sub lumina inexplicabil de slabă, se afla un cititor.

Jean îşi opri răsuflarea şi strânse puternic mâna lui George. Reacţia ei era poate scuzabilă. Una e să priveşti la televizor şi alta să întâlneşti realitatea. George, arareori

surprins, nu se pierdu cu firea.

— Sper că nu v-am deranjat, domnule, rosti el politicos. Nu ştiam că aici se află cineva. Rupert nu ne-a spus…

Overlordul lăsă cartea, îi privi atent, apoi reluă cititul. Gestul lui nu era deloc nepoliticos, deoarece venea din partea unei fiinţe care putea simultan citi, vorbi şi probabil face alte acţiuni. Totuşi priveliştea era de-a dreptul schizofrenică pentru oameni.

— Mă numesc Rashaverak, răspunse el cu amabilitate. Mă tem că nu sunt prea sociabil, iar biblioteca lui Rupert este un loc care cu greu poate fi ocolit.

Jean izbuti să-şi stăpânească un chicotit nervos. Neaşteptatul lor tovarăş, observă ea, parcurgea o pagină în două secunde. Nu avea nicio îndoială că asimila tot ceea ce citea şi se întrebă dacă ar fi putut citi câte o carte cu fiecare ochi. Bineînţeles, se gândi, apoi ar învăţa Braille, aşa încât să folosească şi degetele. Imaginea mentală rezultată era prea comică şi încercă s-o alunge, participând la conversaţie. La urma urmelor, n-avea zilnic ocazia de-a vorbi cu unul dintre stăpânii Pământului.

După ce făcură prezentările, George o lăsă să flecărească, sperând că n-avea să facă o remarcă lipsită de tact. Aidoma lui Jean, nici el nu mai întâlnise un Overlord în carne şi oase. Deşi aceştia participau la activităţi mondene alături de oficialităţi guvernamentale, savanţi şi alţii, bărbatul nu auzise niciodată de prezenţa vreunuia la o petrecere particulară obişnuită. O concluzie ar fi fost că petrecerea respectivă nu era atât de obişnuită pe cât părea. Aparatul Overlorzilor aflat în posesia lui Rupert întărea bănuiala aceasta şi George începu să se întrebe Ce-Naiba-Se-Întâmpla. Trebuia să-l descoasă pe Rupert de îndată ce avea să fie posibil.

Deoarece scaunele erau prea mici pentru el, Rashaverak stătea pe podea, aparent comod, fiindcă ignorase pernele aflate în imediata apropiere. Drept

urmare, capul său se găsea numai la doi metri deasupra podelei şi George avu şansa unică să studieze biologia extraterestră. Din nefericire, ştiind la fel de puţine lucruri şi despre cea terestră, nu putea să afle alte detalii inedite. Doar izul acela aparte, dar în niciun caz neplăcut, constituia o noutate. Se întrebă ce miros aveau oamenii pentru Overlorzi şi speră că nu prea dizgraţios.

Rashaverak nu avea nimic antropomorf. George putea înţelege de ce, văzuţi din depărtare de către sălbaticii ignoranţi şi îngroziţi, Overlorzii fuseseră consideraţi oameni înaripaţi, ajungându-se de aici la portretul convenţional al Diavolului. Coarnele mici (oare ce funcţie aveau? se întrebă bărbatul) semănau cu descrierile făcute, totuşi trupul nu aducea cu al unui om sau al oricărui animal cunoscut vreodată pe Pământ. Descinzând dintr-un arbore evoluţionist complet străin, Overlorzii nu erau mamifere, nici insecte sau reptile. Nu se ştia cu siguranţă nici dacă erau vertebrate; învelişul lor extern dur putea foarte bine să fie singurul schelet.

Aripile lui Rashaverak stăteau pliate, astfel că nu se distingeau perfect, însă coada, aidoma unei bucăţi de ţeavă flexibilă, se curba sub corp. Vârful ei cel faimos nu era ascuţit, fiind un romb lat şi turtit. Scopul său, aşa cum se acceptase în mod general, era de a conferi stabilitate în timpul zborului, similar penelor din cozile păsărilor. Pornind de la puţinele fapte cunoscute şi avansând astfel de ipoteze, savanţii ajunseseră la concluzia că Overlorzii proveneau de pe o planetă cu gravitaţie redusă şi atmosferă foarte densă.

Brusc, dintr-un difuzor mascat se auzi vocea lui Rupert:

— Jean! George! Unde naiba v-aţi ascuns? Veniţi jos, la distracţie! Musafirii au început să vă bârfească…

— Poate că ar fi bine să merg şi eu, vorbi Rashaverak, punând cartea înapoi pe raft.

Făcu lucrul acesta cu uşurinţă, fără să se mişte de pe

podea, şi George observă pentru întâia oară că mâna Overlordului avea două degete mari opuse, între care se aflau alte cinci degete. Nu mi-ar plăcea să fac aritmetică, gândi el, într-un sistem de numeraţie cu baza paisprezece.

Ridicat în picioare, Rashaverak constituia un spectacol impunător şi, când se aplecă pentru a evita plafonul, deveni evident că dacă Overlorzii ar fi dorit să trăiască printre oameni, dificultăţile practice ar fi fost considerabile.

În ultima jumătate de oră mai sosiseră invitaţi şi salonul era acum de-a dreptul ticsit. Apariţia lui Rashaverak aglomera şi mai mult încăperea, fiindcă toţi cei din camerele vecine alergară să-l vadă. În mod evident, pe Rupert îl încânta foarte mult senzaţia produsă, nu însă şi pe Jean şi George care rămaseră nebăgaţi în seamă. De fapt, puţini îi puteau zări, fiind mascaţi de statura Overlordului.

— Vino aici, Rashy, să-ţi prezint câţiva prieteni! strigă Rupert. Stai pe canapeaua asta, să nu mai zgârii tavanul!

Cu coada petrecută peste umăr, Rashaverak traversă odaia aidoma unui spărgător de gheaţă, croindu-şi drum printre sloiuri. Când se aşeză alături de gazdă, salonul păru că devine mai larg şi George suspină uşurat.

— Mă apucase claustrofobia când stătea în picioare. Mă întreb cum de l-a adus Rupert… ar putea fi o petrecere interesantă.

— Mi se pare ciudat şi modul în care i se adresează, de faţă cu atâta lume. Deşi lasă impresia că nu-i prea pasă. Foarte curios!

— Fac prinsoare *că-i pasă.* Necazul cu Rupert este că-i place să se dea în spectacol şi e lipsit de tact. Apropo, asta îmi aduce aminte de câteva întrebări pe care le-ai pus lui Rashaverak!

— Care anume?

— De pildă: „De cât timp sunteţi aici?", sau „Cum vă înţelegeţi cu Administratorul Karellen?", sau „Vă place pe

Pământ?"… Draga mea! *Nu aşa* se vorbeşte cu un Overlord!

— De ce nu? E momentul s-o facă cineva.

Înainte ca discuţia să devină aprinsă, fură interpelaţi de Shoenbergeri. Femeile plecară într-o direcţie, s-o bârfească pe doamna Boyce, iar bărbaţii porniră în altă direcţie, făcând exact acelaşi lucru, deşi din alt punct de vedere. Benny Shoenberger era unul dintre prietenii cei mai vechi al lui George şi deţinea o mulţime de noutăţi în legătură cu subiectul respectiv.

— Pentru Dumnezeu, să nu spui nimănui… începu el. Ruth habar n-are, dar *eu* i-am prezentat-o lui Rupert.

— Cred, comentă George cu invidie, că-i mult prea bună pentru Rupert. Deci legătura nu va putea dura. În curând se va plictisi de el.

Gândul acesta părea să-l dispună considerabil.

— Nu fi convins! Nu este numai frumoasă, ci şi o fiinţă deosebită. Era momentul ca de Rupert să se ocupe cineva, iar ea este femeia cea mai potrivită.

Atât Rupert cât şi Maia stăteau acum lângă Rashaverak, primindu-şi oaspeţii. Petrecerile lui Rupert aveau rareori un focar, cel mai adesea divizându-se în şase-şapte grupuri independente, formate după preocupările comune. De data aceasta însă, toţi invitaţii găsiseră un centru de atracţie. Lui George îi părea rău pentru Maia. Ar fi trebuit să fie petrecerea ei, dar Rashaverak o eclipsase parţial.

— Auzi, făcu George, ciugulind dintr-un sandviş, de unde naiba l-a luat Rupert pe Overlord? N-am mai auzit de aşa ceva, deşi se pare că el consideră situaţia absolut normală. Când ne-a invitat, n-a pomenit nimic despre asta.

— Una din micile lui surprize, chicoti Benny. Mai bine întreabă-l chiar pe el. Dar să ştii că nu-i prima dată… Karellen a fost invitat la Casa Albă, la Palatul Buckingham şi…

— Ce naiba, asta-i *altceva*! Rupert e un cetăţean

absolut obişnuit.

— Poate că şi Rashaverak este un Overlord neînsemnat. Ţi-am zis, întreabă-l pe Rupert!

— Aşa o să fac, numai să-l prind singur.

— S-ar putea să aştepţi cam mult…

Benny avea dreptate, însă, deoarece petrecerea se încălzise, era mai uşor să fii răbdător. Uşoara paralizie provocată de apariţia lui Rashaverak dispăruse. În jurul Overlordului mai exista un grup restrâns, dar în rest se petrecuse obişnuita fragmentare şi toţi invitaţii se comportau destul de natural. Sullivan, de pildă, descria unei audienţe fascinate ultimele sale cercetări submarine.

— Încă nu suntem siguri, spunea el, cât de mari ajung. Nu departe de baza noastră se află un canion unde trăieşte una cu adevărat gigantică. Am zărit-o o dată şi apreciez că atinge aproape treizeci de metri, cu tentaculele desfăcute. Săptămâna viitoare pornesc în urmărirea ei. Nu vrea nimeni un animal de casă?

O femeie emise un ţipăt slab de oroare.

— Brr! Mă-ngrozeşte numai să mă gândesc la aşa ceva! Trebuie să ai un curaj extraordinar.

Sullivan păru de-a dreptul surprins.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, comentă el. Bineînţeles că-mi iau măsurile de siguranţă cuvenite, totuşi n-am fost vreodată în pericol *real.* Caracatiţele ştiu că nu mă pot mânca şi atâta timp cât nu mă apropii prea mult, nici nu mă bagă în seamă. Majoritatea creaturilor marine te lasă în pace dacă nu le faci nimic.

— Cred totuşi, interveni altcineva, că mai devreme sau mai târziu este inevitabil să nu dai peste una care să te considere comestibil.

— Ah, exclamă voios Sullivan, se mai întâmplă şi aşa ceva! Eu încerc să nu le fac niciun rău, fiindcă la urma urmelor doresc să devenim prieteni. Pur şi simplu cuplez jeturile la valoarea maximă şi într-un minut, cel mult două, m-am desprins. Dacă sunt prea ocupat ca să stau şi să mă

joc, le pot scutura cu câteva sute de volţi. *Asta* pune capăt situaţiei şi nu mă mai deranjează niciodată.

Într-adevăr, gândi George trecând mai departe, la petrecerile lui Rupert puteai întâlni persoane extrem de interesante. Chiar dacă gusturile literare ale gazdei erau foarte specializate, cele ale prietenilor săi acopereau domenii din cele mai diverse. Fără să se obosească întorcând capul, zărea un regizor faimos, un poet minor, un matematician, doi actori, un inginer de la o uzină atomică, un editor al unui săptămânal ilustrat, un statistician de la Banca Mondială, un virtuoz violonist, un profesor de arheologie şi un astrofizician. Nu exista niciun reprezentant al breslei lui George – scenografia pentru televiziune – lucru excelent, deoarece bărbatul voia să scape de discuţiile profesionale, îi plăcea munca lui; în epoca aceea, pentru întâia oară în istoria omenirii, nimeni nu făcea ceva care să nu-i placă, însă era tipul de om care, la sfârşitul zilei, putea închide definitiv după el uşa studioului.

În cele din urmă, reuşi să-l încolţească pe Rupert în bucătărie, unde amesteca nişte cocteiluri. Era păcat să-l coboare pe pământ tocmai acum când avea o privire pierdută, dar George putea fi nemilos când era necesar.

— Ia ascultă, începu el cocoţându-se pe cea mai apropiată masă. Cred că ne datorezi nişte explicaţii.

— Hm, făcu Rupert gânditor, plimbându-şi limba prin gură. C’ed c-am pus p’ea mu’t gin…

— Nu ocoli discuţia, prefăcându-te beat, pentru că te cunosc prea bine. De unde vine prietenul tău Overlordul şi ce caută aici?

— Nu ţi-am spus? exclamă Rupert. Credeam că le-am povestit tuturor… Nu erai acolo… ah, te ascundeai în bibliotecă. Chicoti într-o manieră pe care George o găsi insinuantă. Ştii, biblioteca l-a adus aici pe Rashy.

— Ce chestie!

— Cum adică?

George se opri, dându-şi seama că problema trebuia abordată cu mult tact. Rupert era foarte mândru de colecţia lui.

— Ăăăă, ei bine… gândindu-te câte cunosc Overlorzii despre ştiinţă, nu te-ai fi aşteptat să se intereseze de fenomene psihice şi alte prostii de astea.

— Prostii sau nu, replică Rupert, pe ei îi preocupă psihologia umană, iar eu deţin câteva cărţi din care se pot învăţa multe. Înainte de a mă muta aici, un adjunct al Administratorului m-a contactat, întrebându-mă dacă le pot împrumuta cincizeci dintre cele mai rare volume ale mele. Un bibliotecar de la British Museum le povestise despre mine. Îţi poţi imagina ce i-am răspuns.

— Habar n-am!

— Ei bine, i-am răspuns foarte politicos că mi-au trebuit douăzeci de ani ca să adun toate cărţile. Erau oricând bineveniţi să le citească, dar trebuiau s-o facă *aici.* Aşa a apărut Rashy, care citeşte cam douăzeci de cărţi pe zi. Şi eu sunt curios ce caută în ele.

Scenograful se gândi o clipă, apoi înălţă dezgustat din umeri.

— Sincer vorbind, spuse el, încep să-mi schimb părerea despre Overlorzi. Credeam că au lucruri mai bune de făcut.

— Eşti un materialist incorigibil, aşa-i? Nu cred că pot fi întru totul de acord. Totuşi, privind chiar şi din poziţia ta, strict practică, există o explicaţie. Sunt sigur că şi tu ai studia superstiţiile oricărei rase primitive cu care ai intra în contact!

— Mda, făcu George nu prea convins.

Muchia mesei era prea tare, aşa încât se ridică în picioare. Rupert amestecase mulţumit câteva cocteiluri şi se pregătea să revină printre musafiri. Glasuri nemulţumite îi solicitau deja prezenţa.

— Hei, protestă George, vreau să te mai întreb ceva până nu dispari. De unde ai făcut rost de gadgetul ăla de

televiziune bidirecţională, cu care ai vrut să ne sperii?

— Face parte din tranzacţie. Am explicat cât de valoros poate fi într-o meserie ca a mea şi Rashy a transmis sugestia mai departe.

— Scuză-mă dacă sunt cam greu de cap, dar *care* este noua ta meserie? Presupun totuşi că are legătură cu animalele.

— Exact! Sunt superveterinar. Zona mea acoperă zece mii de kilometri pătraţi de junglă şi fiindcă pacienţii nu vor veni la mine, trebuie să-i caut eu.

— Nu-ţi ia cam mult timp?

— Bineînţeles, nu-i practic să te ocupi de plevuşcă. Doar lei, elefanţi, rinoceri şi alte chestii de astea. În fiecare dimineaţă, trimit vizorul la o sută de metri altitudine, mă aşez în faţa ecranului şi călătoresc prin ţinut. Când găsesc pe cineva cu necazuri, iau aerocarul şi sper că metoda mea nu va da greş. Uneori e mai greu. În general, leii şi felinele merg uşor, dar ia încearcă să nimereşti din zbor un rinocer cu un cartuş-injecţie!

— RUPERT! răcni cineva din camera alăturată.

— Uite ce-ai făcut! Mi-am neglijat datoria de gazdă. Ia tu tava aia. Sunt paharele cu vermut şi nu vreau să se amestece.

* * *

George ajunse pe terasa acoperişului înainte de apusul soarelui. Din mai multe motive întemeiate, avea o uşoară durere de cap şi simţea nevoia să scape de zgomotul şi confuzia din casă. Jean dansa mult mai bine decât el şi refuzase să plece, lăsând impresia că se distra din plin. Asta îl necăjise pe George care, uşor cherchelit şi simţindu-se neînţeles, hotărâse să ofteze la lumina stelelor.

Pe acoperiş se ajungea mergând cu liftul până la etaj şi urcând după aceea pe scara în spirală ce ocolea conducta de aspiraţie a instalaţiei de climatizare. Printr-un

chepeng, se ieşea apoi pe terasă. Într-un capăt al acesteia era parcat aerocarul lui Rupert, zona centrală fiind o grădină – ce părea deja părăginită – iar restul o simplă platformă de observaţie cu câteva şezlonguri. George se trânti într-unul din ele şi se uită în jur cu o privire imperială. Se simţea stăpân peste tot ceea ce vedea.

Folosind un eufemism, priveliştea era magnifică. Locuinţa lui Rupert fusese construită pe marginea unei văi care cobora spre est, către lacurile şi mlaştinile aflate la cinci kilometri depărtare. Spre vest, terenul se întindea neted, iar jungla ajungea aproape la uşa casei. Înapoia junglei, la o distanţă de cel puţin cincizeci de kilometri, se ridica un lanţ muntos aidoma unui perete uriaş. Vârfurile munţilor erau pătate cu zăpadă şi norii de deasupra lor erau însângeraţi, pe când soarele cobora în ultimele minute ale călătoriei sale zilnice. Privind bastioanele acelea îndepărtate, George se simţi extrem de treaz.

Stelele ce apăruseră cu o grabă atât de indecentă în momentul apusului i se păreau complet străine. Căută Crucea Sudului, dar fără succes. Deşi cunoştea prea puţină astronomie şi de-abia recunoştea câteva constelaţii, absenţa prietenilor familiari era neplăcută. Acelaşi lucru se putea spune şi despre zgomotele răzbătând din jungla stânjenitor de apropiată. Ajunge cu aerul curat, gândi scenograful. O să mă întorc jos înainte ca vreun liliac-vampir, sau ceva la fel de neplăcut să înceapă să investigheze.

Tocmai se ridicase, când un alt musafir apăru prin chepeng. Se întunecase şi George nu-l putu recunoaşte, de aceea strigă:

— Hei! Te-ai plictisit şi tu?

Companionul său invizibil râse.

— Rupert proiectează nişte filme pe care le-am mai văzut…

— Vrei o ţigară? întrebă George.

— Mulţumesc.

La flacăra brichetei – George ţinea mult la asemenea antichităţi – îşi putu recunoaşte tovarăşul: un negru tânăr, extraordinar de chipeş, al cărui nume îl uitase imediat după prezentări, ca de altfel şi pe ale celorlalţi douăzeci de necunoscuţi de la petrecere. Totuşi ceva părea familiar la el şi brusc ghici adevărul.

— Nu cred că ne-am mai întâlnit, spuse el, dar nu cumva eşti noul cumnat al lui Rupert?

— Exact. Mă numesc Jan Rodricks. Toată lumea spune că Maia şi cu mine semănăm foarte mult.

Scenograful se întrebă dacă trebuia să-l compătimească pe Jan pentru noua lui rudă. Hotărî să-l lase să afle singur; la urma urmelor, *exista* totuşi posibilitatea ca Rupert să se domolească de data aceasta.

— Eu sunt George Greggson. Participi pentru prima dată la una din faimoasele petreceri ale lui Rupert?

— Da. Întâlneşti mulţi oameni în felul ăsta…

— Şi nu numai oameni, adăugă George. A fost întâia oară când am întâlnit un Overlord.

Jan ezită o clipă înainte de a răspunde şi George se întrebă dacă nu cumva atinsese un punct sensibil. Răspunsul nu dezvălui însă nimic.

— Nici eu nu mai văzusem vreunul până acum, decât bineînţeles la televizor.

Aici conversaţia se împotmoli şi după un moment George îşi dădu seama că tânărul dorea să fie singur. Oricum se făcuse frig, aşa încât îşi luă rămas bun şi coborî în casă.

Jungla era liniştită acum; rezemându-se de parapetul terasei, Jan nu auzea decât murmurul slab al casei, respirând prin plămânii ei mecanici. Se simţea foarte singur şi aşa dorea să fie. De asemenea, se simţea extrem de frustrat, iar lucrul acesta nu-l dorise deloc.

Capitolul opt

Niciun fel de Utopie nu-i poate satisface complet pe toţi. Pe măsură ce condiţiile materiale li se îmbunătăţesc, oamenii ridică privirile şi devin nemulţumiţi de puterea şi realizările care, odată, li s-ar fi părut mai presus de orice închipuire. Chiar dacă lumea exterioară le-a oferit tot ce a putut, dăinuie încă tânjeala inimii şi căutarea minţii.

Deşi adesea îşi aprecia norocul, Jan Rodricks ar fi fost şi mai nemulţumit într-o epocă anterioară. Cu un secol în urmă, culoarea lui ar fi reprezentat un handicap uriaş, poate covârşitor. Astăzi nu însemna absolut nimic. Inevitabila reacţie care oferise negrilor de la începutul secolului douăzeci şi unu o uşoară senzaţie de superioritate dispăruse deja. Termenul „negrotei” nu mai constituia un peiorativ în societate, fiind utilizat de toată lumea fără nicio stânjeneală. Cuvântul nu avea mai multă încărcătură emoţională decât etichetele de tipul republican, metodist, conservator sau liberal.

Tatăl lui Jan fusese un scoţian simpatic, care repurtase o oarecare celebritate ca iluzionist. Moartea lui, la vârsta de numai patruzeci şi cinci de ani, fusese cauzată de consumul excesiv din produsul cel mai faimos al ţării sale. Deşi Jan nu-şi văzuse niciodată tatăl beat, nu era sigur nici dacă-l văzuse treaz vreodată.

Doamna Rodricks preda un curs avansat de teoria probabilităţilor la Universitatea Edinburgh. Era tipic pentru mobilitatea extraordinară a Omului din veacul douăzeci şi unu ca doamna Rodricks, care era neagră ca abanosul, să se fi născut în Scoţia iar blondul ei soţ să-şi petreacă aproape toată viaţa în Haiti. Maia şi Jan nu avuseseră niciodată o singură casă, ci pendulaseră între familiile lor precum două mingi de tenis. Educaţia primită fusese amuzantă, totuşi nu corectase instabilitatea moştenită de amândoi pe linie paternă.

La douăzeci şi şapte de ani, Jan mai avea în faţă câţiva ani de facultate înainte de a se gândi în mod serios

la viitorul său. Absolvise examenele cu uşurinţă, urmând o programă ce ar fi părut extrem de stranie cu un secol înainte. Materiile principale fuseseră matematica şi fizica, iar cele secundare filosofia şi muzica. Chiar după normele exigente ale epocii, tânărul era un excelent pianist amator.

Peste trei ani avea să-şi ia doctoratul în fizică inginerească, cu astronomia ca subiect secundar. Pregătirea examenului cerea multă trudă, dar Jan era aproape încântat de perspectiva aceasta. Studia la Universitatea din Cape Town, la poalele Munţilor Table, poate cel mai frumos lăcaş de învăţământ superior din lume.

Nu avea griji materiale, totuşi era nemulţumit şi nu-şi găsea leacul, înrăutăţind şi mai mult lucrurile, fericirea Maiei – deşi el nu-i purta pică – accentuase motivul principal al necazului său.

Jan suferea încă de iluzia romantică – sursa atâtor suferinţe şi poezii – potrivit căreia fiecare om cunoaşte în viaţă o singură iubire adevărată. La o vârstă destul de înaintată, inima îi fusese răpită de o femeie mai renumită prin frumuseţe decât prin fidelitate. Rosita Tsien pretindea, şi era perfect adevărat, că prin vinele ei curgea sângele împăraţilor Manchu. Avea mulţi admiratori, majoritatea provenind de la Facultatea de ştiinţe din Cape Town. Jan căzuse victimă frumuseţii delicate, de floare, a femeii şi idila continuase destul timp pentru ca sfârşitul ei să-l roadă acum. Nu-şi dădea seama unde greşise…

Bineînţeles, avea să depăşească momentul respectiv. Şi alţi bărbaţi suferiseră dezastre similare fără urmări ireparabile, ba chiar ajunseseră la stadiul când puteau spune: „Sunt sigur că niciodată n-aş fi fost fericit cu o *asemenea* femeie!” O astfel de detaşare se situa deocamdată într-un viitor îndepărtat şi Jan continua să fie supărat pe viaţă.

Celălalt necaz părea mai greu de depăşit, fiind legat de impactul Overlorzilor asupra propriilor ambiţii. Jan era

romantic nu doar cu inima, ci şi cu mintea. Ca atâţia alţi tineri, după încheierea cuceririi spaţiului aerian terestru, îşi lăsase visele şi imaginaţia să rătăcească prin oceanele neexplorate ale spaţiului cosmic.

Cu un secol în urmă, Omul pusese piciorul pe scara ce-l putea duce la stele. În momentul acela – să fi fost oare o coincidenţă? — uşa spre alte planete îi fusese trântită în faţă. Overlorzii impuseseră puţine restricţii asupra unor forme de activitate umană (războiul constituise poate excepţia majoră), dar în domeniul zborurilor spaţiale cercetarea practic încetase. Confruntarea cu ştiinţa extraterestră era disproporţionată. Cel puţin pentru moment, Omul se îndreptase asupra altor activităţi. N-avea sens să construiască rachete când Overlorzii deţineau mijloace de propulsie infinit superioare, bazate pe principii despre care nu scăpau nicio aluzie.

Câteva sute de oameni călătoriseră pe Lună în scopul stabilirii unui observator astronomic. O făcuseră cu un aparat mic, împrumutat de la Overlorzi. Era evident că din vehiculul acela primitiv se puteau deduce prea puţine lucruri, chiar dacă proprietarii săi îl oferiseră fără ezitare curioşilor savanţi pământeni.

Astfel, Omul continua să rămână prizonierul planetei sale. Planeta era mult mai acceptabilă, însă şi mult mai mică decât cu un secol în urmă. Când puseseră capăt războiului, foametei şi bolilor, Overlorzii puseseră capăt şi aventurii.

Luna răsărise, pictând cerul cu o lumină palidă şi lăptoasă înspre est. Jan ştia că acolo sus, înapoia meterezelor lui Pluto, se afla baza principală a Overlorzilor. Deşi veniseră şi plecaseră întruna de şaptezeci de ani, abia acum, în timpul vieţii lui Jan, navele de aprovizionare abandonaseră orice precauţie, călătorind sub ochii pământenilor. În telescoapele de cinci sute de centimetri, umbrele lor puteau fi zărite cu uşurinţă atunci când soarele le proiecta pe câmpiile lunare. Fiindcă tot

ceea ce făceau Overlorzii prezenta un interes imens pentru omenire, sosirile şi plecările navelor fuseseră urmărite cu atenţie şi începuse să se contureze un tipar al comportării lor (deşi nu şi motivul respectiv). Una din umbrele uriaşe dispăruse cu câteva ore în urmă. Jan ştia ce însemna asta: o navă începuse pregătirile premergătoare spre îndepărtata şi tainica lor planetă natală.

Tânărul nu văzuse niciodată o navă lansându-se către stele. Când condiţiile permiteau, vizibilitatea era bună pe jumătate din globul terestru, dar el avusese mereu ghinion. Nimeni nu ştia cu exactitate când avea loc startul, iar Overlorzii nu se grăbeau să-l anunţe. Hotărî să mai aştepte zece minute, apoi să se întoarcă în casă.

Ce fusese asta? Doar un meteor alunecând în jos prin Eridan.

Jan se destinse şi-şi aprinse încă o ţigară.

O terminase pe jumătate când, la depărtare de o jumătate de milion de kilometri, Propulsia Stelară se aprinse. Din inima strălucirii lunare, o scânteie micuţă începu să urce către zenit. La început mişcarea ei era atât de lentă, încât putea fi percepută cu greu, dar viteza îi sporea cu fiecare secundă. Pe măsură ce se înălţa, strălucea tot mai puternic, apoi dispăru brusc. Peste o clipă reapăru, mai strălucitoare şi mai rapidă. Clipind într-un ritm aparte, suia tot mai repede pe cer, trasând o linie tremurândă de lumină printre stele. Chiar pentru cineva care nu cunoştea distanţa reală, impresia de viteză îţi tăia răsuflarea; când aflai că nava se găsea undeva dincolo de Lună, rămâneai uluit de vitezele şi energiile implicate.

Jan ştia că ceea ce zărea în momentul acela reprezenta un produs lipsit de importanţă al energiilor. Nava în sine era invizibilă, aflându-se cu mult înaintea luminii ascendente. Aşa cum un reactor ce zboară foarte sus lasă în urmă o dâră de condensare, tot aşa nava Overlorzilor îşi lăsa semnul caracteristic. Teoria general acceptată– asupra căreia mai existau puţine îndoieli – era

că acceleraţiile imense ale Propulsiei Stelare produceau o distorsiune locală a spaţiului. Tânărul mai ştia că nu vedea decât lumina stelelor îndepărtate, adunată şi focalizată în ochii lui atunci când condiţiile erau favorabile de-a lungul traiectoriei. Aceea constituia dovada vizibilă a relativităţii: curbarea luminii în prezenţa unui câmp gravitaţional colosal.

Acum, vârful dârei lungi şi subţiri, aidoma unui creion, lăsa impresia că se mişcă mult mai încet, dar asta se datora perspectivei, în realitate, continua să accelereze, deşi traiectoria părea mai scurtă. Jan cunoştea faptul că nava era urmărită de multe telescoape, deoarece savanţii Pământului încercau să descopere secretele Propulsiei. Se publicaseră deja zeci de lucrări despre subiectul respectiv; fără îndoială, Overlorzii le citiseră cu cel mai mare interes.

Lumina fantomatică începea să pălească. Ajunsese doar un punct prin mijlocul constelaţiei Carena, aşa cum ştiuse şi Jan că avea să se întâmple. Planeta Overlorzilor se afla undeva pe acolo, dar în sectorul respectiv al spaţiului existau peste o mie de stele. Nu se putea aprecia distanţa faţă de Sistemul Solar.

Asta fusese totul. Deşi nava abia îşi începuse călătoria, ochii oamenilor n-o mai puteau urmări. Dar în mintea tânărului continua să ardă amintirea dârei sclipitoare, un far ce nu avea să pălească atât timp cât el avea ambiţie şi dorinţă.

* * *

Petrecerea luase sfârşit. Aproape toţi oaspeţii plecaseră pe calea aerului, împrăştiindu-se în cele patru colţuri ale lumii. Mai existau totuşi excepţii.

Una dintre ele o constituia Norman Dodsworth, poetul, care se îmbătase în mod penibil, totuşi fusese îndeajuns de potolit şi adormise înainte de a fi necesară o acţiune violentă. Fusese depus, fără delicateţe, pe pajişte,

sperându-se că o hienă avea să-i ofere o trezire pe măsură. Practic vorbind, putea fi considerat absent.

Mai rămăseseră doar George şi Jean. Nu fusese ideea scenografului; el voia să se întoarcă acasă. Nu-l încânta prietenia dintre Rupert şi Jean, deşi nu din motivele obişnuite. George se mândrea cu faptul că era un tip practic, cu capul pe umeri, şi considera interesul care-i lega pe cei doi nu numai copilăros, ci chiar nesănătos în acea epocă a ştiinţei. I se părea de neconceput ca un om să mai poată avea cea mai mică încredere în paranormal, iar prezenţa lui Rashaverak acolo îi zguduise credinţa în Overlorzi.

Era evident acum că Rupert plănuia o surpriză, probabil cu ajutorul lui Jean. George se resemnase posomorât în faţa nonsensului ce avea să urmeze.

— Am încercat mai multe variante până m-am stabilit la *asta,* începu mândru Rupert. Problema principală este reducerea frecării, pentru a obţine libertatea completă de mişcare. Clasica masă lustruită şi paharul nu-s rele deloc, dar se utilizează de sute de ani şi eram convins că ştiinţa modernă poate realiza lucruri mai bune. Iată rezultatul! Apropiaţi-vă scaunele. Eşti sigur că nu vrei să participi, Rashy?

Pentru o fracţiune de secundă se păru că Overlordul ezită, apoi clătină din cap. George se întrebă dacă învăţase gestul de la pământeni.

— Nu, mulţumesc, răspunse el. Aş prefera să privesc. Poate altă dată.

— Perfect, ai timp să te răzgândeşti.

Chiar aşa? gândi George, privindu-şi morocănos ceasul.

Rupert îşi adunase prietenii în jurul unei măsuţe rotunde şi masive. Masa avea o tăblie din plastic pe care gazda o ridică, dezvăluind o îngrămădire strălucitoare de bile de rulmenţi al căror scop George nu şi-l putea imagina. Sutele de puncte scânteind în lumină formau un

desen fascinant şi hipnotic, ameţindu-l uşor.

Pe când îşi apropiau scaunele, Rupert scotoci sub masă şi scoase un disc cu diametrul de vreo zece centimetri, pe care-l aşeză deasupra bilelor.

— Gata, rosti el. Îl atingeţi cu degetele şi se mişcă fără nicio rezistenţă.

George examină măsuţa cu profundă neîncredere. Pe circumferinţa ei se aflau literele alfabetului – la intervale regulate, deşi nu într-o ordine anume – iar printre ele, răspândite în mod aleator, se găseau cifrele de la 1 la 9 şi două plăcuţe cu DA şi NU. Acestea din urmă erau diametral opuse.

— Mi se pare o aiureală, murmură el. Mă mir că în vremurile noastre mai există oameni care s-o trateze cu seriozitate.

Se simţi ceva mai uşurat după ce-şi exprimase acest protest vag faţă de Jean şi Rupert. Gazda pretindea că privea fenomenele respective cu un interes ştiinţific detaşat. Era lipsit de prejudecăţi, însă nu credul. Pe de altă parte, Jean… ei bine, uneori îl îngrijora pe George. Părea că crede cu adevărat în toate chestiile cu telepatie şi privire interioară.

Abia după ce făcu remarca, scenograful îşi dădu seama că implicase o critică la adresa lui Rashaverak. Privi nervos în jur, dar Overlordul rămăsese impasibil. Ceea ce, bineînţeles, nu însemna absolut nimic.

Toţi îşi ocupaseră acum poziţiile. În sensul acelor de ceas erau aşezaţi: Rupert, Maia, Jan, Jean, George şi Benny Shoenberger. Ruth Shoenberger stătea cu un carnet în mână, în afara cercului. Femeia avea unele obiecţii faţă de participarea la asemenea şedinţe, determinându-l pe Benny să emită remarci sarcastice la adresa celor care luau Talmudul în serios. Totuşi nu se împotrivea să asiste ca observator.

— Mai întâi, spuse Rupert, să lămurim lucrurile pentru beneficiul scepticilor ca George. Indiferent dacă

şedinţele de acest fel au sau nu ceva paranormal, ele îşi păstrează viabilitatea. În ceea ce mă priveşte, cred că-i vorba de o explicaţie pur mecanică. Atunci când punem mâna pe disc, deşi căutăm să nu-i influenţăm mişcările, subconştientul ne joacă feste. Am participat la multe asemenea şedinţe, dar niciodată n-am obţinut răspunsuri pe care să nu le fi ştiut sau să le fi ghicit cineva din grup, deşi uneori nu erau conştienţi de acest lucru. Aş dori totuşi să efectuăm experimentul în aceste condiţii… ăăă, destul de speciale.

Condiţia Specială îi privea în tăcere, dar nu şi cu indiferenţă. Oare reacţiile sale erau ale unui antropolog urmărind un ritual religios primitiv? Chestiunea era aproape incredibilă şi George se simţea teribil de stânjenit.

Dacă şi ceilalţi încercau aceleaşi sentimente, le ascundeau perfect. Doar Jean era agitată şi îmbujorată, deşi roşeaţa putea fi datorată şi băuturii.

— Gata? întrebă Rupert. Perfect! Făcu o pauză teatrală, apoi vorbi fără să se adreseze cuiva: Este cineva acolo?

George simţi discul tremurându-i uşor sub degete. Nu era de mirare, considerând presiunea exercitată asupra lui de cele şase persoane din cerc. Discul se deplasă într-un "8” mic, apoi se opri în mijlocul mesei.

— Este cineva acolo? repetă gazda. Cu un ton mult mai detaşat, adăugă: De obicei, trec zece-cincisprezece minute înainte să înceapă. Dar uneori…

— Sst! făcu Jean.

Discul se mişca. Se deplasă într-un arc larg între DA şi NU. George se abţinu cu greu să nu chicotească. Ce s-ar fi dovedit, se întrebă el, dacă răspunsul ar fi fost NU? Îşi aminti o glumă străveche: „Pleacă, lupule, nu-i nimeni acasă!"

Dar răspunsul a fost DA. Discul reveni rapid în mijlocul măsuţei. Acum părea viu, aşteptând întrebarea următoare. Fără să vrea, scenograful începu să se simtă

impresionat.

— Cine eşti? întrebă Rupert.

Nu urmă nicio ezitare, pe măsură ce literele erau dezvăluite una câte una. Discul se deplasa pe masă aidoma unui obiect însufleţit, atât de rapid încât, uneori, George abia îşi mai ţinea degetele pe suprafaţa lui. Putea jura că el nu contribuia la mişcarea obiectului. Privi rapid în jur, fără să zărească ceva suspicios pe chipurile celorlalţi. Arătau la fel de încordaţi şi atenţi ca şi el.

— SUNTTOTUL, scrise discul şi reveni în punctul de echilibru.

— Sunt totul, repetă Rupert. Un răspuns tipic. Evaziv, totuşi nu descurajator. Înseamnă probabil că aici nu există nimic în afara minţilor noastre reunite.

Se opri o clipă, hotărând asupra următoarei întrebări.

— Ai un mesaj pentru cineva de aici?

— NU, răspunse discul prompt.

Gazda privi în jurul mesei.

— Rămâne la alegerea noastră. Uneori oferă informaţii, însă acum va trebui să-l întrebăm noi. Vrea cineva să înceapă?

— Va ploua mâine? făcu George în glumă.

Imediat discul începu să oscileze între DA şi NU.

— Este o întrebare stupidă, comentă Rupert. Evident că va ploua *undeva...* Nu puneţi întrebări cu răspunsuri ambigue.

George se simţi zdrobit. Hotărî să lase pe altcineva să întrebe.

— Care este culoarea mea preferată? întrebă Maia.

— ALBASTRU, veni răspunsul prompt.

— Exact.

— Asta nu dovedeşte nimic, făcu George. Cel puţin trei dintre noi ştiau asta.

— Care-i culoarea preferată a lui Ruth? întrebă Benny.

— ROŞU.

— Aşa este, Ruth?

Femeia ridică privirea din carnet.

— Da, însă Benny ştia asta, iar el este în cerc.

— Nu ştiam, răspunse Benny.

— Memorie subconştientă, murmură Rupert. Se întâmplă deseori. Dar vă rog, nu s-ar putea să puneţi nişte întrebări mai *inteligente?* Acum când a început aşa bine, n-aş vrea să stricăm totul…

Curios, dar banalitatea fenomenului începuse să-l impresioneze pe George. Era convins că nu există nicio explicaţie paranormală; după cum spusese şi Rupert, discul reacţiona numai la mişcările lor musculare subconştiente. Deşi lucrul respectiv în sine era surprinzător: n-ar fi crezut niciodată că se pot obţine răspunsuri atât de rapide şi precise. La un moment dat, încercă să vadă dacă putea influenţa discul să formeze numele său. Reuşi doar litera „G"; restul fiind un nonsens. Decise că era practic imposibil ca un singur individ să acţioneze discul fără ca persoanele celelalte din cerc să-şi dea seama.

După o jumătate de oră, Ruth notase peste o duzină de mesaje, unele dintre ele destul de lungi. Existau uneori greşeli sau erori gramaticale, însă puţine la număr. Indiferent de explicaţie, scenograful se convinsese acum că nu participa conştient la obţinerea rezultatelor, în câteva rânduri, în timpul formării unui cuvânt, anticipase litera următoare şi de aici înţelesul comunicării. Dar de fiecare dată, discul se îndreptase într-o direcţie complet neaşteptată. Uneori, deoarece nu exista nicio pauză între cuvinte, mesajul părea lipsit de sens, până se completa şi Ruth îl recitea.

Întreaga şedinţă îi lăsa lui George impresia nefirească a contactului cu o minte independentă şi decisă. Cu toate acestea, nu exista nicio dovadă *concludentă.* Răspunsurile erau extrem de ambigue. Ce se putea înţelege, de exemplu, din:

CREDEŢIÂNOMNATURAESTECUVOI.

Deşi uneori sugerau nişte adevăruri profunde, chiar tulburătoare.

AMINTIŢIVĂOMULNUESTESINGURLÂNGĂOMESTE LUMEA ALTORA.

Bineînţeles, ştiau asta; totuşi puteai fi sigur că mesajul se referea doar la Overlorzi?

George devenise somnoros. Ar fi fost timpul, se gândi el, s-o ia spre casă. Totul era foarte ciudat, însă nu oferea nicio pistă, iar ce-i prea mult strică. Privi în jurul mesei. Benny părea că se simţea la fel. Maia şi Rupert erau amândoi uşor traşi la faţă, iar Jean, ei bine, ea luase totul prea în serios de la început. Expresia femeii îl îngrijoră pe George; parcă i-ar fi fost teamă să mai continue, dar în acelaşi timp şi să se oprească.

Rămăsese Jan. George se întrebă ce gândea acesta despre excentricităţile cumnatului său. Tânărul nu pusese nicio întrebare şi nu se arătase surprins de niciun răspuns. Aparent studia mişcarea discului ca orice alt fenomen ştiinţific.

Rupert se trezi din letargia în care căzuse.

— Încă o întrebare, spuse el, şi încheiem. Ce zici, Jan? N-ai întrebat nimic.

Surprinzător, Jan nu ezită. Parcă ar fi avut întrebarea pregătită de multă vreme şi aşteptase ocazia. Privi silueta nemişcată a lui Rashaverak, apoi rosti clar şi răspicat:

— Care stea este soarele Overlorzilor?

Rupert îşi stăpâni un fluierat de surpriză. Aparent, Maia şi Benny nu reacţionară. Jean închisese ochii şi părea adormită. Rashaverak se aplecase înainte, pentru a privi peste umărul lui Rupert.

Discul începu să se mişte.

Când în sfârşit se opri, urmă o pauză scurtă apoi Ruth întrebă cu glas nedumerit:

— Ce înseamnă NGS 549672?

Nu căpătă niciun răspuns, deoarece în aceeaşi clipă

George strigă neliniştit:

— Daţi-mi o mână de ajutor! Mă tem că Jean a leşinat…

Capitolul nouă

— Ce ştii despre bărbatul acesta, Boyce? rosti Karellen.

Desigur, în realitate, Administratorul nu folosise cuvintele respective, iar gândurile sale fuseseră mult mai subtile. Un auditoriu uman ar fi auzit o rafală scurtă de sunete modulate rapid, oarecum asemănătoare celor produse de un emiţător Morse. Deşi limbajul Overlorzilor fusese înregistrat în numeroase ocazii, înregistrările sfidau orice analiză datorită extraordinarei lor complexităţi. Viteza de comunicare făcea ca niciun interpret, chiar dacă ar fi stăpânit elementele graiului, să nu poată ţine pasul cu extratereştrii angajaţi într-o discuţie obişnuită.

Administratorul Pământului stătea cu spatele la Rashaverak, privind peste culorile Marelui Canion. La zece kilometri depărtare, deşi neclari de la distanţa aceea, pereţii terasaţi recepţionau întreaga putere a Soarelui. Câteva sute de metri în josul pantei, un trenuleţ şerpuia încetişor în adâncimea văii. Curios, gândi Karellen, că atâtea fiinţe omeneşti continuau să caute posibilităţile de comportare primitivă. Dacă ar fi dorit, puteau ajunge în fundul canionului într-o fracţiune de secundă şi mult mai confortabil. Totuşi preferau să fie zdruncinaţi pe nişte şine probabil tot atât de nesigure pe cât păreau.

Făcu un gest imperceptibil din mână. Peisajul dispăru, lăsând loc unui pustiu negru de o adâncime necunoscută. Reveni la problemele funcţiei sale.

— Rupert Boyce este un personaj oarecum ciudat, răspunse Rashaverak. Din punct de vedere profesional, răspunde de animalele dintr-o zonă importantă a

principalei rezervaţii africane. Este destul de eficient şi pasionat de munca lui. Deoarece trebuie să supravegheze câteva mii de kilometri pătraţi, posedă unul din cele cincisprezece vizoare panoramice pe care le-am împrumutat până acum, desigur cu măsurile de protecţie respective. Întâmplător, este singurul cu facilităţi complexe de proiecţie. A pledat convingător în vederea obţinerii aparatului şi de aceea i l-am acordat.

— Care i-au fost argumentele?

— Dorea să apară înaintea diferitelor animale sălbatice, pentru ca ele să se obişnuiască cu imaginea lui şi să nu-l atace când avea să fie prezent fizic… Pledoaria a avut destul succes în privinţa animalelor care se bizuie mai mult pe vedere decât pe miros, deşi s-ar putea ca, în cele din urmă, să păţească un accident. Bineînţeles, exista un alt motiv pentru care i-am împrumutat aparatul.

— L-a făcut mai cooperant?

— Exact. Iniţial îl contactasem fiindcă posedă una din cele mai complete biblioteci din lume în domeniul parapsihologiei şi altor subiecte conexe. Când i-am cerut să mi le împrumute, m-a refuzat politicos dar ferm, aşa încât trebuia să-l vizitez. Până acum am citit cam jumătate din bibliotecă. A fost un chin îngrozitor…

— Bănuiesc. Ai găsit ceva prin tot gunoiul ăla?

— Da: unsprezece cazuri evidente de trecere parţială şi douăzeci şi şapte probabile. Totuşi materialul este atât de selectiv încât nu poate fi utilizat în scopuri comparative. În plus, dovezile sunt pline de misticism: probabil principala aberaţie a minţii umane.

— Ce crede Boyce despre asta?

— Pretinde că este lipsit de prejudecăţi şi sceptic, dar este clar că n-ar fi investit atât timp şi efort în domeniul respectiv fără să aibă o credinţă subconştientă. I-am spus-o şi a admis posibilitatea. I-ar plăcea să găsească o dovadă convingătoare. De aceea întreprinde mereu experimentele acestea, deşi pretinde că sunt doar nişte

jocuri.

— Eşti sigur că nu bănuieşte că interesul tău nu este exclusiv scolastic?

— Absolut! În multe privinţe, este obtuz şi mărginit. Din motivul acesta, încercările sale de cercetare în domeniu par mai degrabă patetice. În privinţa lui nu trebuie luată nicio măsură specială.

— Înţeleg. Ce-i cu fata care a leşinat?

— Ea reprezintă personajul cel mai important. Mai mult ca sigur, Jean Morrel a fost canalul prin care a sosit informaţia. Are însă vârsta de douăzeci şi şase de ani. Considerând experienţa noastră anterioară, e prea bătrână ca să fie ea însăşi un Prim Contact. Deci este vorba de cineva aflat în strânsă legătură cu ea. Concluzia este evidentă. Nu mai avem mult de aşteptat. Trebuie transferată în Categoria Purpuriu: femeia aceasta ar putea fi cea mai importantă fiinţă omenească în viaţă.

— Voi avea eu grijă. Ce-i cu tânărul care a pus întrebarea? A fost o simplă curiozitate, sau avea alt motiv?

— A ajuns acolo întâmplător— sora lui se măritase cu Rupert Boyce. Până atunci nu mai întâlnise niciunul din oaspeţi. Sunt convins că întrebarea n-a fost premeditată, ci inspirată de condiţiile neobişnuite şi probabil de prezenţa mea. Considerând aceşti factori, nu-i deloc surprinzător că a acţionat astfel. Interesul lui principal îl constituie astronautica: este secretarul grupului de călătorii spaţiale al Universităţii Cape Town şi în mod vădit intenţionează să-şi dedice viaţa studierii acestui domeniu.

— Cariera lui ar putea fi interesantă. Deocamdată cum crezi că va acţiona?

— Fără îndoială, atunci când i se va ivi prilejul, va face unele verificări. Nu există încă nicio modalitate de a dovedi exactitatea informaţiei aflate şi, datorită provenienţei speciale, este greu de crezut că o va face publică. Chiar dacă o va face, ne va afecta în vreun fel?

— Am evaluat ambele variante, răspunse Karellen.

Deşi în Directive este interzisă dezvăluirea bazei, informaţia nu poate fi utilizată împotriva noastră.

— De acord. Rodricks deţine o informaţie al cărei adevăr este îndoielnic şi lipsit de valoare.

— Aşa se pare, aprobă Administratorul. Totuşi să nu fim chiar atât de siguri. Fiinţele omeneşti sunt extrem de ingenioase şi adesea foarte perseverente. Nu-i bine să le subapreciem, iar cariera domnului Rodricks va fi interesant de urmărit. O să mă mai gândesc la asta.

* * *

Rupert Boyce nu ajunsese niciodată la miezul problemei. După ce musafirii plecară, mai gălăgioşi ca de obicei, strânse gânditor măsuţa. Uşoara ameţeală alcoolică îl împiedica să analizeze în profunzime cele întâmplate şi chiar faptele în sine erau puţin neclare. Avea ideea vagă că se petrecuse ceva important, care-i scăpase însă, şi se întrebă dacă trebuia să discute cu Rashaverak despre acest lucru. Apoi decise că ar fi fost lipsit de tact. De fapt, cumnatul său stârnise necazul şi Rupert se simţi puţin neliniştit în privinţa tânărului. Totuşi, fusese vina lui Jan? De fapt, putea fi vorba de vina cuiva? Destul de abătut, îşi aminti că *el* iniţiase experimentul. Hotărî, cu destul succes, să uite întreaga întâmplare.

Poate că ar fi putut face ceva, dacă s-ar fi găsit ultima pagină din carneţelul lui Ruth, dar se părea că acesta dispăruse în confuzia din final. Jan pretindea că n-o luase el şi… ei bine, cu greu îl puteai acuza pe Rashaverak. De asemenea, nimeni nu-şi mai amintea cu exactitate ce indicase discul, decât doar că părea să fie ceva lipsit de sens.

* * *

Pe moment, persoana cea mai afectată fusese George

Greggson. Nu putea uita spaima din clipa când Jean îi leşinase în braţe. În momentul acela, neajutorarea ei bruscă o transformase dintr-un companion amuzant într-o făptură tandră şi afectuoasă. Din timpuri imemoriale, femeile leşinaseră – nu întotdeauna nepremeditat – şi, invariabil, bărbaţii răspunseseră în modul dorit. Prăbuşirea ei fusese complet spontană, dar nici dacă ar fi plănuit-o nu putea sosi într-un moment mai potrivit. Ulterior, George îşi dădu seama că în momentul acela luase una din cele mai importante hotărâri din viaţa lui. În mod clar, în ciuda ideilor şi prietenilor bizari, Jean era fata care conta pentru el. George n-avea intenţia să le abandoneze definitiv pe Naomi, sau Joy, sau Elsa, sau… *cum* o chema? Denise; totuşi sosise timpul pentru ceva permanent. Era sigur că Jean avea să fie de acord, pentru că sentimentele ei fuseseră de la început destul de evidente.

Îndărătul deciziei se găsea un alt factor, de care bărbatul nu era conştient. Şedinţa de spiritism îi fisurase dispreţul şi scepticismul faţă de preocupările lui Jean. N-ar fi recunoscut nicicând, dar acesta era adevărul şi înlăturase ultima barieră dintre ei.

O privi pe fată, zăcând palidă, însă liniştită în fotoliul aerocarului. Dedesubt se zărea beznă, deasupra stele. George n-avea habar unde se afla, însă nici nu-l interesa. *Asta* era treaba pilotului automat, care-i purta spre casă, până unde mai aveau, după indicaţia bordului, cincizeci şi şapte de minute.

Jean îi zâmbi şi-şi retrase mâna din palma lui.

— Lasă-mă să-mi restabilesc circulaţia, făcu ea masându-şi degetele. Aş vrea să mă crezi când îţi spun că acum mă simt perfect.

— Atunci ce crezi că s-a întâmplat? Trebuie să-ţi aminteşti *ceva…*

— Nu, absolut nimic. L-am auzit pe Jan întrebând, apoi îmi aduc aminte că toţi ţipau în jurul meu. Sunt sigură că a fost un fel de transă. De fapt…

Se opri, apoi hotărî să nu-i spună lui George că aşa ceva i se mai întâmplase. Ştia ce credea bărbatul despre lucrurile acelea şi nu voia să-l irite şi probabil să-l îndepărteze definitiv.

— De fapt… ce? întrebă scenograful.

— Nimic. Mă întreb ce-o fi gândit Overlordul despre şedinţă. Probabil că i-am oferit mai mult material decât solicitase.

Se înfioră uşor şi ochii i se înnourară.

— Mi-e teamă de Overlorzi, George. Nu vreau să spun că sunt răi, sau altă prostie de felul ăsta. Sunt convinsă că ne doresc binele şi fac ceea ce consideră că este cel mai bine pentru noi. Mă întreb doar care sunt adevăratele lor planuri?

George se foi neliniştit.

— Oamenii întreabă *asta* încă de la apariţia lor, zise el. Ne vor spune atunci când ne vor considera pregătiţi şi, sincer să fiu, nu sunt curios. În plus, am lucruri mai importante de făcut.

Se întoarse către fată şi-i luă mâinile într-ale sale.

— Ce-ar fi să mergem mâine la Arhive şi să semnăm un contract pentru… să zicem cinci ani?

Jean îl privi cu atenţie şi decise că-i plăcea ceea ce vedea.

— Să zicem zece, propuse ea.

* * *

Jan îşi aprecie timpul disponibil. Nu-l zorea nimeni şi dorea să se gândească atent. Parcă se temea să verifice şi să distrugă atât de repede speranţa fantastică ce-i încolţise în minte. Cât timp nu era sigur, putea măcar să viseze.

De altfel, înainte de a întreprinde orice acţiune, trebuia să viziteze biblioteca Observatorului. Bibliotecara îl cunoştea bine, atât pe el cât şi preocupările sale, şi fără îndoială nu urma să fie surprinsă de cerere. Probabil nu

însemna mare lucru, dar Jan nu voia să lase nimic la voia întâmplării. Peste o săptămână, avea să fie o ocazie mai bună. Devenise extrem de prudent, ştia acest lucru, însă adăuga acţiunii un pic suspans. În plus, se temea de ridicol în aceeaşi măsură ca de orice acţiune întreprinsă de Overlorzi pentru a-l opri. Dacă urmărea ceva care părea o absurditate, atunci nimeni nu mai trebuia să afle.

Avea un pretext perfect pentru a merge la Londra: aranjamentele fuseseră făcute cu săptămâni în urmă. Deşi prea tânăr şi lipsit de experienţă pentru a fi delegat, el era unul din cei trei studenţi observatori la congresul Uniunii Astronomice Internaţionale. Ar fi fost păcat să scape prilejul, deoarece nu mai vizitase Londra din copilărie.

Ştia că aveau să-l intereseze foarte puţine din zecile de comunicări ce urmau să fie făcute la UAI, chiar dacă le-ar fi înţeles. Ca orice participant la un congres ştiinţific, urma să asiste la lucrările ce păreau interesante, petrecându-şi restul timpului discutând cu participanţii entuziaşti sau cu simplii spectatori.

În ultimii cincizeci de ani, Londra se schimbase enorm. Acum era locuită de nici două milioane de oameni şi de o sută de ori mai mulţi roboţi. Nu mai era un port celebru deoarece, fiecare ţară fabricând tot ceea ce avea nevoie, structura comerţului mondial se modificase. Unele ţări continuau să producă anumite bunuri de excepţie, dar acestea erau transportate pe calea aerului până la destinaţie. Rutele comerciale, altădată convergând spre marile porturi, iar mai târziu spre aeroporturi, se dispersaseră în cele din urmă într-o pânză complicată de păianjen, care acoperea lumea întreagă, fără noduri principale.

Totuşi unele lucruri nu se schimbaseră. Londra rămăsese un centru administrativ şi cultural. Din acest punct de vedere, n-o întrecea nicio capitală europeană, nici chiar Parisul, care pretindea acest lucru. Un londonez de acum o sută de ani ar fi constatat că centrul oraşului era

aproape neschimbat. Peste Tamisa se arcuiau poduri noi, dar în aceleaşi locuri. Gările uriaşe şi mohorâte dispăruseră, surghiunite la periferii. Parlamentul rămăsese, ochiul lui Nelson privea în josul Whitehall-ului şi cupola catedralei St. Paul se ridica deasupra lui Ludgate Hill, cu toate că acum existau clădiri mai înalte, ameninţându-i semeţia.

Iar garda continua să se schimbe în faţa Palatului Buckingham.

Toate acestea, îşi spuse Jan, puteau să mai aştepte. Începuse vacanţa, iar el fusese cazat împreună cu cei doi colegi într-unul din căminele universităţii. Nici Bloomsbury nu-şi schimbase specificul în ultimul secol; continua să fie un cartier de hoteluri şi pensiuni, deşi nu se mai înghesuiau şi nici nu mai alcătuiau şiruri nesfârşite şi identice de clădiri din cărămidă înnegrită de funingine.

Ocazia se ivi abia în a doua zi a congresului. Comunicările principale se ţineau în sala mare a Centrului ştiinţific, nu departe de Concert Hall, care contribuise din plin la transformarea Londrei în metropola muzicală a lumii. Jan dorea să audieze comunicările din prima zi, despre care se spunea că aveau să răstoarne complet teoria actuală despre formarea planetelor.

Poate că aşa era, însă nu pierdu nimic interesant plecând imediat după pauză. Se grăbi spre secretariat, ca să găsească sălile dorite.

Nişte funcţionari glumeţi aşezaseră Societatea Astronomică Regală la ultimul etaj al clădirii, gest apreciat de membrii Consiliului deoarece le oferea o privelişte magnifică asupra Tamisei şi nordului oraşului. Părea pustiu, dar Jan, strângând în palmă legitimaţia de membru ca pe un paşaport, găsi cu uşurinţă biblioteca.

Avu nevoie de aproape o oră până descoperi ceea ce îi trebuia şi până învăţă modul de folosire al uriaşului catalog stelar, cu milioanele lui de date. Tremura uşor pe măsură ce se apropia de ţintă şi se bucură că în preajmă

nu era nimeni care să-i remarce nervozitatea.

Aşeză catalogul la locul lui şi rămase o vreme nemişcat, privind în gol. Apoi porni încet pe coridoarele tăcute, trecu de secretariat (acum se găsea cineva acolo, despachetând colete cu cărţi) şi coborî scările. Evitase liftul, dorind să fie singur. Iniţial avusese de gând să mai audieze o comunicare, dar acum asta nu mai reprezenta ceva important.

Gândurile continuau să-i fie învălmăşite când se îndreptă spre parapet şi privi drumul lipsit de grabă al Tamisei către mare. Lucrurile aflate ar fi fost greu de acceptat de orice individ deţinând educaţia lui ştiinţifică. Nu putea fi niciodată sigur de adevărul lor, deşi probabilitatea era covârşitoare. Mergând încet de-a lungul parapetului, recapitula faptele.

Unu: niciunul dintre invitaţii la petrecerea lui Rupert nu putea şti că Jan avea să pună întrebarea aceea. Nici el nu ştiuse; fusese o reacţie spontană înaintea circumstanţelor. Deci nimeni nu-şi putuse pregăti din timp un răspuns.

Doi: probabil că NGS 549672 nu însemna nimic pentru cineva nefamiliarizat cu astronomia. Deşi marele catalog „National Geographic Survey” fusese completat cu cincizeci de ani în urmă, existenţa lui era cunoscută doar de câteva mii de specialişti. Şi alegând aleatoriu un număr din el, nimeni nu putea preciza poziţia stelei respective pe cer.

Dar, şi aceasta era Trei – ceea ce aflase acum – steluţa nesemnificativă cunoscută drept NGS 549672 se găsea acolo unde trebuia, în mijlocul constelaţiei Carena, la capătul dârei strălucitoare, zărită de Jan însuşi cu câteva nopţi în urmă, ieşind din Sistemul Solar şi îndreptându-se către adâncurile spaţiului.

Orice coincidenţă era imposibilă. NGS 549672 *trebuia* să fie baza Overlorzilor. Recunoaşterea faptului spulbera însă toate ideile binecunoscute lui, referitoare la

metoda ştiinţifică. Foarte bine, să fie spulberate! Trebuia să accepte că, cumva, experimentul fantastic al lui Rupert accesase o sursă deocamdată necunoscută de cunoştinţe.

Rashaverak? Părea explicaţia cea mai probabilă. Overlordul nu fusese în cerc, dar asta nu era important. Totuşi pe Jan nu-l preocupa mecanismul parafizicii; îl interesa doar să utilizeze rezultatul.

Se cunoşteau prea puţine lucruri despre NGS 549672; nu exista ceva care s-o distingă dintr-un milion de alte stele. Catalogul oferea magnitudinea, coordonatele şi tipul spectral. Jan mai avea puţin de cercetat şi doar câteva calcule de făcut; după aceea urma să ştie, cel puţin aproximativ, la ce distanţă faţă de Pământ se găsea lumea Overlorzilor.

Tânărul zâmbi larg, întorcând privirea de la Tamisa la faţada alb-scânteietoare a Centrului ştiinţific. Ştiinţa însemna putere, iar el era singurul om de pe Pământ care cunoştea originea Overlorzilor. Nu ştia deocamdată cum avea să folosească acest lucru; urma să rămână în mintea lui, aşteptându-şi momentul.

Capitolul zece

Rasa umană continua să trândăvească în lunga şi însorita după-amiază a păcii şi prosperităţii. Avea să mai existe vreo iarnă? Părea puţin probabil. Epoca raţiunii, prematur proslăvită de conducătorii Revoluţiei Franceze cu două veacuri şi jumătate în urmă, sosise acum cu adevărat. De data aceasta nu putea fi nicio greşeală.

Existau desigur şi neajunsuri, dar erau acceptate ca atare. Trebuia să fii foarte bătrân ca să-ţi dai seama că ziarele tipărite prin fax în fiecare locuinţă erau destul de banale. Dispăruseră crizele economice, altădată atrăgând titluri cu litere de-o şchioapă. Nu mai existau crime misterioase, derutând poliţia şi provocând într-un milion

de inimi indignarea morală, care adeseori era de fapt invidie înăbuşită. Delictele actuale nu mai erau câtuşi de puţin misterioase; ajungea să reglezi un ecran – şi infracţiunea se derula ca un film. La început, existenţa unor astfel de instrumente crease panică chiar printre cei ce respectau legea. Reacţia respectivă nu fusese anticipată de Overlorzi, care stăpâneau multe – dar nu toate – dintre subtilităţile psihologiei umane. A fost necesar să se explice în repetate rânduri că niciun Tom Degeţel n-avea să-şi poată spiona confraţii, iar puţinele instrumente date pe mâinile omului urmau să se găsească sub un control strict. De exemplu, vizorul lui Rupert Boyce nu putea opera în afara limitelor rezervaţiei, aşa încât el şi cu Maia erau singurele persoane din raza de acţiune a aparatului.

Ziarele ignorau puţinele delicte cu adevărat serioase. La urma urmelor, oamenii binecrescuţi nu se deranjează să citească despre gafele sociale ale altora.

Săptămâna medie de lucru avea acum douăzeci de ore, însă acestea nu erau sinecură. Rămăsese puţină muncă de rutină, de natură mecanică. Minţile oamenilor erau prea importante pentru a fi irosite cu sarcini ce puteau fi îndeplinite de câteva mii de tranzistoare, nişte celule fotoelectrice şi un metru cub de cipuri. Existau uzine care funcţionau săptămâni întregi fără să fie vizitate de o singură fiinţă umană. Oamenii interveneau în situaţii speciale, în luarea deciziilor sau în proiectarea unor unităţi noi. Restul îl îndeplineau roboţii.

Cu un veac în urmă, existenţa unui timp liber practic nelimitat ar fi ridicat probleme uriaşe. Educaţia evitase cele mai multe asemenea probleme, deoarece un spirit cultivat este asigurat împotriva plictiselii. Standardul general de cultură se găsea la un nivel care altădată ar fi părut fantastic. Nu exista nicio dovadă a creşterii inteligenţei rasei omeneşti dar, pentru întâia oară, fiecare deţinea toate posibilităţile de a-şi folosi creierul în mod complet.

Cei mai mulţi pământeni deţineau două locuinţe în regiuni relativ opuse ale globului. Odată cu „deschiderea” zonelor polare, un procent însemnat al omenirii migra din Arctica în Antarctica la intervale de şase luni, căutând verile polare, lungi şi fără nopţi. Alţii plecau în deşerturi, pe munţi sau chiar în oceane. Pe planetă nu exista un singur loc care să nu poată fi utilat, confortabil, de ştiinţă şi tehnologie.

Unele dintre locurile mai excentrice ofereau puţinele ştiri senzaţionale. Accidente se petrec chiar şi în societatea cea mai ordonată. Poate era un semn bun faptul că oamenii simţeau că merită să rişti şi, ocazional să-ţi rupi gâtul, de dragul unei cabane aciuate sub Everest, sau ca să priveşti prin perdeaua de stropi a cascadei Victoria. Drept urmare, mereu, cineva era salvat de undeva. Devenise un fel de joc, aproape un sport planetar.

Oamenii puteau să-şi irosească vremea cu astfel de lucruri pentru că aveau la dispoziţie atât timp, cât şi bani. Desfiinţarea forţelor armate aproape dublase venitul mondial, iar creşterea producţiei făcuse restul. În concluzie, nivelul de trai al omului din secolul douăzeci şi unu nu se putea compara cu cel al oricăruia dintre predecesorii săi. Totul ajunsese atât de ieftin încât necesităţile stricte erau gratuite, fiind furnizate de servicii publice, cum fuseseră cândva mijloacele de comunicaţie, iluminatul public şi canalizarea. Orice individ putea călători oriunde dorea, sau mânca orice poftea, fără niciun ban. Îşi câştigase acest drept, fiind membru producător al comunităţii.

Evident, existau şi trântori, dar numărul celor hotărâţi să-şi petreacă viaţa în completă lenevie este mai mic decât se apreciază de obicei. Suportarea unor asemenea paraziţi constituia o sarcină mult mai facilă decât întreţinerea armatei de funcţionari, vânzători, casieri şi alţii a căror principală funcţie fusese de a transfera banii între oameni.

Se calculase că aproape un sfert din activităţile generale ale rasei umane îl reprezentau diferitele sporturi, începând cu cele sedentare, ca şahul, şi terminând cu cele foarte riscante, ca schiatul pe pantele foarte abrupte ale munţilor. De aceea, dispariţia sportivilor profesionişti reprezentase un efect neaşteptat. Existau prea mulţi amatori excepţionali, iar condiţiile economice duseseră la perimarea sistemului profesionist.

După sport, activitatea cea mai dezvoltată era cea de agrement. Timp de peste o sută de ani, fuseseră oameni care credeau că Hollywood-ul era centrul lumii. Acum puteau susţine afirmaţia aceasta, deşi majoritatea producţiilor anilor 2050 ar fi înălţat multe sprâncene nedumerite, în 1950. Progresul era prezent şi aici; încasările nu mai reprezentau un indicator absolut.

Totuşi, dincolo de distracţiile şi divertismentele unei planete ce semăna tot mai mult cu un vast teren de joacă, existau persoane care mai găseau timp să repete o străveche întrebare rămasă fără răspuns:

"Şi de aici, încotro?"

Capitolul unsprezece

Jan se rezemă de elefant, lăsându-şi palmele pe pielea aspră aidoma scoarţei de copac. Privi trompa uriaşă şi fildeşii curbaţi, încântat de dibăcia celui care-l împăiase. Ce fiinţe stranii, se întrebă el, din ce lumi neştiute, vor privi într-o bună zi emisarul acela pământean?

— Câte animale aţi trimis Overlorzilor? îl întrebă pe Rupert.

— Cel puţin cincizeci, deşi ăsta-i cel mai mare. E magnific, nu-i aşa? Până acum au fost doar fluturi, şerpi, maimuţe… chestii de-astea. Deşi anul trecut a fost şi un hipopotam.

— Pare o idee morbidă, zâmbi răutăcios Jan, dar

presupun că au deja în colecţie un grup frumos împăiat de *Homo Sapiens.* Mă întreb cine au fost fericiţii?

— Ai probabil dreptate, rosti Rupert indiferent. Ar fi fost uşor de aranjat prin spitale.

— Ce s-ar întâmpla, continuă Jan gânditor, dacă s-ar oferi cineva, voluntar, ca specimen *viu*? Presupunând bineînţeles că i s-ar garanta întoarcerea.

Rupert râse, deşi cu simpatie.

— Este o ofertă? Să i-o transmit lui Rashaverak?

Pentru o clipă, tânărul reflectă serios, apoi scutură din cap.

— Ăăăă, nu… Mă gândeam cu glas tare. Cu siguranţă că m-ar refuza. Apropo, te mai vezi cu el?

— M-a căutat acum şase săptămâni. A găsit o carte pe care o urmăream de multă vreme. Drăguţ din partea lui.

Jan ocoli încet monstrul împăiat, admirând talentul care-l încremenise pe vecie în clipa aceea de maximă vigoare.

— Ai aflat ce căuta? întrebă el. Personal, mi se pare greu de alăturat ştiinţa Overlorzilor cu interesul pentru ocultism.

Rupert îl privi suspicios, întrebându-se dacă nu cumva cumnatul său îşi bătea joc de el.

— Explicaţia lui părea plauzibilă. Ca antropolog, era interesat de orice aspect al culturii noastre. Aminteşte-ţi: ei au mult timp la dispoziţie. Din punctul de vedere al detaliilor, Overlorzii cunosc mai multe decât oricare cercetător uman. Parcurgerea bibliotecii mele n-a însemnat un efort deosebit pentru resursele lui Rashy.

Poate că acela era realmente adevărul, totuşi Jan nu se simţea convins. Uneori se gândea să-i destăinuie lui Rupert secretul său, dar îl oprea prudenţa lui înnăscută. Poate că atunci când avea să-şi întâlnească prietenul Overlord, cumnatul lui ar fi scăpat vreo aluzie– tentaţia era prea mare.

— Întâmplător, făcu Rupert schimbând brusc

subiectul, dacă ţi se pare mare lucru, ar trebui să vezi oferta lui Sullivan. A promis că le va livra Overlorzilor cele mai mari animale de pe Pământ: caşalotul şi calmarul. Vor fi împăiate într-o scenă de luptă. Îţi dai seama ce spectacol!

Pentru o clipă, Jan nu răspunse. Ideea care-i venise era prea şocantă, prea fantastică pentru a fi luată în serios. Totuşi, tocmai pentru că era atât de îndrăzneaţă, ar fi putut reuşi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rupert neliniştit. Te-a lovit căldura? Jan se scutură, revenind la realitate.

— Nu, n-am nimic. Mă întrebam cum vor transporta Overlorzii un asemenea „pacheţel"?

— Ah, unul dintre cargourile lor va coborî, se va deschide o trapă şi coletele vor fi ridicate înăuntru.

— Exact aşa mă gândeam şi eu, încuviinţă tânărul.

* * *

Semăna cu cabina unei nave spaţiale, fără a fi aşa ceva. Cadrane şi instrumente acopereau pereţii; nu existau ferestre, doar un display mare în faţa pilotului. Vehiculul putea transporta şase pasageri, dar în momentul acela Jan era singur.

Urmărea ecranul cu atenţie, absorbind fiecare imagine a peisajului straniu şi necunoscut ce-i trecea prin faţa ochilor. Necunoscut – da, tot atât de necunoscut cât orice altceva ce putea întâlni dincolo de stele, dacă planul lui nebunesc avea să reuşească. Intrase pe tărâmul unor creaturi de coşmar, devorându-se în beznă, nestingherite de la facerea lumii. Un tărâm deasupra căruia oamenii navigau de mii de ani, aflat la numai un kilometru sub carena corăbiilor; cu toate acestea, cu doar o sută de ani în urmă, cunoşteau despre el mai puţine lucruri decât despre Lună.

Pilotul cobora spre imensităţile încă neexplorate ale

Pacificului de Sud. Se călăuzea după semnalele emise de balizele de pe fundul oceanului. Continuau să fie tot atât de îndepărtaţi de acesta pe cât erau norii de suprafaţa Pământului.

Totuşi nu se vedea mare lucru: videocamerele submarinului scrutau zadarnic apele. Tumultul produs de jeturile propulsoare speriase probabil peştii mai mici; orice creatură ce s-ar fi apropiat pentru a investiga trebuia să fie suficient de mare încât să nu cunoască teama.

Cabina vibra sub acţiunea energiei care echilibra greutatea uriaşă a apei de deasupra, menţinând sfera de lumină şi aer în interiorul căreia oamenii puteau trăi. Dacă energia s-ar fi oprit, îşi spuse Jan, aveau să rămână prizonierii unui sicriu metalic îngropat adânc în mâlul oceanului.

— E momentul, vorbi pilotul.

Acţionă câteva comenzi şi submarinul se opri încetişor, pe măsură ce jeturile se stingeau. Plutea acum, menţinându-şi echilibrul aidoma unui aerostat.

Pilotul verifică poziţia cu sonarul, apoi rosti:

— Înainte de a porni iarăşi motoarele, să vedem dacă se aude ceva.

Difuzorul inundă cabina micuţă cu un murmur continuu şi înfundat. Nu exista niciun sunet aparte pe care Jan să-l poată distinge de rest; doar un fundal permanent, contopind toate zgomotele singulare. Tânărul ştia că în clipa aceea asculta discuţiile dintre miliardele de locuitori ai oceanului. Parcă s-ar fi aflat în mijlocul unei păduri pulsând de viaţă – numai că acolo ar fi recunoscut unele glasuri. Aici niciun fir nu putea fi izolat din ţesătura sonoră. Era atât de străină, atât de îndepărtată de tot ce cunoscuse până atunci, încât îşi simţi părul zbârlindu-se. Şi totuşi aceasta constituia o parte a lumii sale…

Ţipătul traversă fundalul sonor aidoma unui fulger printre norii întunecaţi. Se destrămă repede într-o plângere tânguitoare, un bocet care se modulă şi apoi

dispăru, fiind repetat peste o clipă de o sursă mult mai îndepărtată. Apoi izbucni un cor de strigăte, un vacarm ce-l determină pe pilot să reducă rapid volumul difuzorului.

— Pentru Dumnezeu, ce-a fost *asta?* gâfâi Jan.

— Straniu, nu-i aşa? Un banc de balene, la vreo zece kilometri depărtare. Ştiam că sunt pe aici şi m-am gândit că ţi-ar plăcea să le auzi.

Jan se înfioră.

— Şi eu care crezusem întotdeauna că oceanul este tăcut! De ce sunt atât de gălăgioase?

— Bănuiesc că vorbesc între ele. Sullivan ţi-ar putea spune – se zice chiar că poate recunoaşte unii indivizi, deşi eu nu cred. Hei, avem musafiri!

Pe ecran apăruse un peşte cu maxilare incredibil de masive. Părea destul de mare, dar Jan nu cunoştea scara de amplificare a videocamerei şi era greu de făcut o apreciere. De sub branhii îi atârna un tentacul lung, terminat printr-un organ necunoscut, în formă de clopot.

— Îl vedem în infraroşu, spuse pilotul. Uite-l şi în lumină naturală.

Peştele dispăruse complet. Rămăsese numai tentaculul, strălucind fosforescent. Apoi, într-o clipă, silueta redeveni vizibilă, prinsă în cercul ei, de o rază de lumină.

— Este un pescar şi aceea-i undiţa cu care prinde alţi peşti. Uluitor, nu-i aşa? Nu înţeleg însă de ce momeala lui nu atrage şi peşti care l-ar putea înghiţi *pe el*? În sfârşit… nu putem aştepta aici toată ziua. Să-l vezi cum fuge, când pornesc jeturile.

Cabina vibra iarăşi şi submarinul porni înainte. Peştele fosforescent îşi aprinse brusc toate luminile într-un semnal disperat de alarmă şi dispăru ca un meteor în bezna abisului.

După alte douăzeci de minute de coborâre lentă, degetele invizibile ale scanerului anunţară primele impulsuri de pe fundul oceanului. La mare adâncime sub

ei, se întindea un şir de coline scunde, cu coamele rotunjite. Neregularităţile, existente pesemne cândva, fuseseră de multă vreme erodate de curentul permanent al maselor de apă de deasupra. Curentul nu înceta niciodată, nici chiar aici, în mijlocul Pacificului, departe de marile estuare care înghiţeau încet continentele. Curentul purta în el pantele măcinate ale Anzilor, corpurile miliardelor de fiinţe vii, pulberea meteoriţilor ce rătăciseră prin spaţiu pentru a-şi afla odihna aici, în noaptea eternă, unde zăcea fundaţia viitoarelor tărâmuri.

Colinele rămâneau în urmă. Jan ştia că ele reprezentau avanposturile unei câmpii întinse, situate la o adâncime prea mare pentru a apărea pe ecrane.

Submarinul îşi continua coborârea lină. Acum distingeau alte corpuri; datorită unghiului vizual, tânărul nu-şi dădu seama imediat ce anume reprezentau. Apoi înţelese că în mijlocul câmpiei se înălţa un munte.

Imaginea se limpezea treptat; de la distanţa aceea, scanerele funcţionau perfect şi detaliile erau atât de distincte încât imaginea părea formată de unde luminoase. Jan putea vedea peştii ciudaţi urmărindu-se printre bolovani. La un moment dat, o creatură cu aspect înspăimântător şi fălci uriaşe înotă pe lângă o fisură pe jumătate năruită. Cu o mişcare prea rapidă pentru a fi sesizată de ochiul omenesc, un tentacul lung ţâşni din fisură şi trase în beznă peştele zbătându-se.

— Aproape am ajuns, spuse pilotul. Peste câteva clipe, poţi vedea laboratorul.

Treceau încet deasupra unei creste stâncoase; câmpia de sub ei începuse să se zărească şi Jan estimă că se găseau la câteva sute de metri deasupra fundului. După aceea văzu, cam la un kilometru în faţă, o îngrămădire de sfere cocoţate pe tripoduri, legate laolaltă prin tuburi. Semănau perfect cu rezervoarele unei uzine chimice şi într-adevăr fuseseră proiectate pe aceleaşi principii fundamentale. Singura diferenţă era faptul că acolo

presiunile la care trebuiau să reziste se exercitau *din afară,* nu dinăuntru.

— Ce-i asta? izbucni brusc Jan.

Arătă cu un deget tremurător sfera cea mai apropiată. Liniile ciudate de pe suprafaţa ei se dovedeau o reţea de tentacule gigantice. Cu cât submarinul se apropia, cu atât vedea mai bine că tentaculele se terminau într-o masă uriaşă, cărnoasă, în care se distingeau doi ochi enormi.

— Probabil Lucifer, rosti pilotul indiferent. Pesemne că-l hrăneşte cineva.

Apăsă o tastă şi se aplecă peste pupitrul de comandă.

— S. 2 către Laborator. Ne apropiem. Goniţi copilaşul.

— Laboratorul către S. 2, veni prompt răspunsul. Faceţi contactul. Lucey va pleca imediat.

Pereţii curbaţi din metal începuseră să acopere ecranul. Jan zări o ultimă imagine a unui tentacul uriaş, plin de ventuze, retrăgându-se la apropierea lor. Se auziră un zăngănit surd şi o serie de scrâşnituri, în vreme ce clamele căutau punctele de contact de pe chepengul oval al submarinului. Peste câteva clipe, vehiculul era fixat de peretele bazei, cele două chepenguri fuseseră conectate şi pasagerii se îndreptară către ecluză. Se aprinse semnalul PRESIUNI EGALE, chepengurile se desfăcură şi calea spre Laboratorul Suboceanic Unu se deschise.

Jan îl găsi pe profesorul Sullivan într-o cămăruţă dezordonată, părând că slujeşte simultan ca birou, atelier şi laborator. Profesorul privea cu un microscop în interiorul unui obiect asemănător unei bombe miniaturale. Era probabil o capsulă de presiune înaltă, conţinând un specimen al vieţii submarine ce înota fericit în condiţiile sale obişnuite, de câteva tone pe centimetru pătrat.

— Hei, făcu Sullivan. Ce mai face Rupert? Şi cu ce te putem ajuta?

— Rupert este bine, răspunse tânărul. Îţi transmite

salutări şi spune că i-ar face plăcere să te viziteze, dacă n-ar suferi de claustrofobie.

— Atunci realmente nu i-ar plăcea aici, cu cinci kilometri de apă deasupra. Apropo, tu te simţi bine?

— Nu mai rău decât într-un stratoreactor, înălţă Jan din umeri. În ambele cazuri, dacă se defectează ceva, rezultatul este identic.

— Perfect adevărat, dar surprinzător cât de puţini oameni înţeleg asta.

Sullivan se juca cu microscopul, apoi privi întrebător spre musafirul său.

— Mi-ar face plăcere să-ţi arăt baza noastră, spuse el, dar trebuie să recunosc că am rămas puţin surprins când Rupert mi-a transmis rugămintea ta. N-am putut înţelege de ce un fanatic al spaţiului ar fi interesat de cercetările noastre. Nu te îndrepţi în direcţia greşită? Chicoti amuzat: Personal, n-am priceput de ce te-ai grăbit să vii aici. Vor trece câteva sute de ani până vom cartografia tot oceanul.

Jan inspiră adânc. Era mulţumit că Sullivan deschisese discuţia, deoarece îi uşurase considerabil misiunea. În ciuda ironiilor ihtiologului, cei doi bărbaţi aveau multe lucruri în comun. N-avea să fie greu să înfiripeze o punte, să câştige simpatia şi ajutorul lui Sullivan. Acesta era un om cu imaginaţie, altfel n-ar fi ajuns niciodată în lumea aceea subacvatică. Trebuia totuşi să fie prudent, deoarece rugămintea lui era, folosind un eufemism, oarecum neobişnuită.

Ceva îi dădea încredere: chiar dacă Sullivan refuza să coopereze, cu siguranţă n-avea să destăinuie nimănui secretul lui Jan. Iar acolo, în biroul micuţ din adâncurile Pacificului, nu exista pericolul ca Overlorzii, oricâte puteri ar fi avut, să le poată asculta discuţia.

— Profesore Sullivan, începu el, cum te-ai simţi dacă oceanul te-ar atrage, dar Overlorzii ţi-ar interzice să te apropii de el?

— Fără îndoială, extrem de nemulţumit.

— Sunt convins. Să presupunem că într-o bună zi ai avea şansa de a-ţi atinge visul fără ca ei să ştie. Ce-ai face? Ai profita de ocazie?

Sullivan nu ezită.

— Bineînţeles.

L-am prins! gândi Jan. Acum nu mai poate da înapoi, doar dacă nu-i este teamă de Overlorzi. Şi mă îndoiesc că Sullivan se teme de ceva. Se aplecă înainte şi se pregăti să-şi expună cazul.

Profesorul Sullivan nu era însă greu de cap. Înainte ca Jan să poată vorbi, buzele i se răsfrânseră într-un zâmbet sardonic.

— Deci *ăsta-i* jocul? şopti el. Foarte, foarte interesant. Acum, dă-i drumul şi spune cum te-aş putea ajuta.

Capitolul doisprezece

Într-o epocă anterioară, profesorul Sullivan ar fi fost considerat un lux costisitor. Acţiunile sale costau tot atât de mult cât un război la scară redusă; într-adevăr, putea fi asemănat cu un general conducând o campanie continuă împotriva unui duşman care nu cunoştea odihna. Duşmanul lui era oceanul, aliat cu frigul, întunericul şi, în primul rând, presiunea. Profesorul Sullivan deţinea de partea lui talentul şi inteligenţa inginerească. Câştigase multe victorii, dar oceanul era răbdător: putea aştepta. Sullivan ştia că, într-o bună zi, el avea să greşească. Era cel puţin consolat că n-avea să moară înecat. Moartea lui urma să fie mult mai rapidă.

Refuzase să-şi asume vreun angajament faţă de Jan, însă ştia de-acum răspunsul. I se oferea ocazia unei experienţe extrem de interesante. Din păcate, n-avea să-i afle niciodată rezultatul; dar aşa ceva se întâmpla frecvent în cercetarea ştiinţifică şi chiar el iniţiase programe ce

urmau să se încheie peste câteva decenii.

Profesorul era un bărbat curajos şi inteligent dar, analizându-şi cariera, îşi dădea seama că nu avusese parte de gloria aceea care păstrează peste veacuri numele unui savant. Acum se ivise ocazia, total neaşteptată şi cu atât mai atrăgătoare, de a intra cu adevărat în manualele de istorie. Nu era o ambiţie pe care s-o fi recunoscut vreodată şi, ca să fim drepţi, l-ar fi ajutat pe Jan chiar dacă aportul lui avea să rămână necunoscut.

* * *

Jan însă cântărea din nou lucrurile. Inerţia ideii sale îl adusese până acolo aproape fără niciun efort. Verificase unele detalii, totuşi nu întreprinsese niciun pas pentru a transforma visul în realitate. Peste câteva zile însă trebuia să decidă. Dacă profesorul Sullivan era de acord să coopereze, n-avea cum să mai dea înapoi. Trebuia să înfrunte viitorul, cu toate necunoscutele lui.

Ceea ce l-a decis în cele din urmă a fost gândul că dacă pierdea ocazia aceea incredibilă, nu şi-ar fi iertat-o niciodată. Restul vieţii sale urma să fie petrecut în regrete zadarnice – şi nimic nu era mai rău decât aşa ceva.

Răspunsul lui Sullivan sosi după câteva ore şi atunci ştiu că zarurile fuseseră aruncate. Încet, pentru că avea încă destul timp la dispoziţie, începu să-şi încheie treburile.

"Dragă Maia", începea scrisoarea, „ceea ce urmează va fi pentru tine, ca să zic aşa, o mare surpriză. Când vei citi scrisoarea aceasta, eu n-o să mai fiu pe Pământ. Asta nu înseamnă că am plecat pe Lună, aşa cum au făcut-o atâţia alţii. Nu, voi fi în drum spre planeta Overlorzilor. Voi fi primul om care a părăsit Sistemul Solar.

Am dat scrisoarea unui prieten care mă ajută; el o va păstra până când va şti că planul mi-a reuşit, cel puţin în

prima lui fază, şi că este prea târziu ca Overlorzii să mai poată interveni. Voi fi atât de departe, călătorind cu o asemenea viteză, încât mă îndoiesc că voi putea fi ajuns de un ordin de întoarcere. Chiar aşa fiind, pare de necrezut ca nava să revină pe Pământ. Nu mă consider o persoană atât de importantă.

Pentru început, să-ţi explic ce m-a determinat să ajung aici. Ştii că m-a preocupat dintotdeauna zborul spaţial şi m-am simţit permanent frustrat, deoarece nu ni s-a permis să călătorim pe alte planete sau să aflăm ceva despre civilizaţia Overlorzilor. Dacă n-ar fi fost intervenţia lor, poate că până acum am fi ajuns pe Marte sau Venus. Recunosc: tot atât de probabilă ar fi fost şi autodistrugerea cu bombe cu cobalt sau alte arme inventate în secolul douăzeci. Totuşi uneori visez că am fi avut şansa să stăm pe picioarele noastre.

Probabil că Overlorzii au motivele lor să ne ţină în creşă şi pesemne sunt nişte motive excelente. Dar chiar dacă le-aş fi cunoscut, nu cred că mi-ar fi schimbat prea mult ideile sau acţiunile.

Totul a început la petrecerea lui Rupert… (El nu ştie asta, dar am ajuns aici graţie lui.) Mai ţii minte şedinţa aia aiurită de spiritism pe care a aranjat-o şi care s-a încheiat când fata aceea – i-am uitat numele – a leşinat? Eu întrebasem care este steaua Overlorzilor, iar răspunsul a fost «NGS 549672». Nu aşteptam un răspuns, de aceea am tratat toată afacerea ca pe o glumă. Dar când mi-am dat seama că numărul respectiv figura într-un catalog stelar, m-am hotărât să-l caut. Am aflat că steaua se găsea în constelaţia Carena, iar unul dintre puţinele lucruri pe care *le cunoaştem* despre Overlorzi este faptul că ei vin dintr-acolo.

Nu pretind că înţeleg cum ne-a parvenit informaţia. I-a citit cineva gândurile lui Rashaverak? Chiar în ipoteza aceasta, e greu de bănuit că el cunoştea cifra de referinţă a soarelui său, corespunzătoare cataloagelor noastre.

Misterul este absolut şi-l las pentru rezolvare celor ca Rupert, dacă vor reuşi!

Datorită observaţiilor noastre, ştim multe lucruri despre viteza navelor Overlorzilor. Ele părăsesc Sistemul Solar cu o asemenea acceleraţie încât se apropie de viteza luminii, în mai puţin de o oră. Asta înseamnă că extratereştrii posedă o propulsie ce acţionează în mod egal asupra fiecărui atom al navelor, astfel încât ceea ce există la bord nu este zdrobit instantaneu. Mă întreb de ce folosesc asemenea acceleraţii uriaşe, când au atâta spaţiu la dispoziţie şi ar putea accelera într-un timp mult mai lung. Teoria mea este că izbutesc să capteze câmpurile energetice din jurul stelelor, de aceea trebuie să execute opririle şi pornirile cât mai aproape de stea. Dar asta-i cam totul…

Lucrul cel mai important este că ştiu acum cât de departe trebuie să călătorească şi astfel pot exprima durata drumului. NGS 549672 e situată la patruzeci de ani-lumină de Pământ. Navele Overlorzilor ating peste 99 la sută din viteza luminii, deci călătoria va dura în jur de patruzeci de ani din timpul nostru. *Timpul nostru;* aici e toată şmecheria.

După cum poate ştii, în apropierea vitezei luminii, se petrec lucruri ciudate. Timpul însuşi curge cu o viteză diferită – mai încet – iar câteva luni scurse pe Pământ echivalează doar cu câteva zile pe navele Overlorzilor. Efectul acesta este fundamental şi a fost postulat de marele Einstein cu o sută de ani în urmă.

Am făcut unele calcule, bazându-mă pe ceea ce cunoşteam despre Propulsia Stelară şi pe câteva aplicaţii bine ştiute ale teoriei relativităţii. Din punctul de vedere al unui pasager într-o navă a Overlorzilor, călătoria spre NGS 549672 nu va dura *mai mult de două luni,* chiar dacă pe Pământ vor trece patruzeci de ani. Ştiu că pare un paradox, dar dacă poate fi vreo consolare, el a uluit minţile cele mai luminate ale omenirii, din momentul enunţării lui

de către Einstein.

Poate că următorul exemplu îţi va explica mai clar ceea ce se întâmplă: dacă Overlorzii mă vor trimite *imediat* înapoi pe Pământ, voi ajunge acasă îmbătrânit numai cu patru luni. Dar în vremea aceasta, pe Pământ vor fi trecut optzeci de ani. De aceea, înţelegi, Maia, orice s-ar întâmpla, scrisoarea aceasta este de adio…

După cum ştii şi tu, aveam puţine legături care să mă reţină aici, aşa încât pot pleca liniştit. Nu i-am spus încă mamei; ar deveni isterică şi nu pot suporta asta. Este mai bine aşa. Deşi am căutat să mă apropii de ea după moartea tatei… În sfârşit, n-are rost să reiau toată povestea!

Mi-am terminat studiile şi am anunţat autorităţile că din motive familiale mă stabilesc în Europa. Totul a fost aranjat şi n-ai niciun motiv de îngrijorare.

Cred că deja mă crezi nebun, deoarece pare imposibil ca un om să ajungă pe o navă a Overlorzilor. Totuşi am găsit o cale. Am şansa care s-ar putea să fie unică, pentru că sunt convins: Karellen nu face aceeaşi greşeală de două ori. Cunoşti legenda calului de lemn cu care soldaţii greci au intrat în Troia? În Vechiul Testament există o istorie şi mai potrivită…"

* * *

— Oricum vei sta mult mai confortabil decât Iona, spuse Sullivan. Nu există nicio dovadă că el ar fi avut lumină electrică sau instalaţii sanitare. Vei avea însă nevoie de multe provizii şi văd că ţi-ai luat şi oxigen. Într-un spaţiu atât de mic, poţi înghesui suficiente lucruri pentru două luni?

Trecu degetul deasupra schiţelor îngrijite pe care Jan le întinsese pe masă. La un capăt, desenele erau fixate cu un microscop, iar la capătul celălalt, cu craniul unui peşte necunoscut.

— Sper că oxigenul nu va fi necesar, răspunse

tânărul. Ştim că Overlorzii pot respira aerul nostru, dar se pare că nu-l agreează şi s-ar putea să am dificultăţi în atmosfera lor. În privinţa proviziilor, folosirea narcosaminei va rezolva problema. Este absolut sigură. Înainte de plecare, voi lua o doză care să mă adoarmă pentru şase săptămâni, plus-minus câteva zile. Până atunci, voi fi aproape de ţintă. De fapt, nu mă îngrijorează atât hrana şi oxigenul, cât plictiseala.

Profesorul încuviinţă gânditor.

— Da, narcosamina este destul de sigură şi poate fi dozată perfect. Totuşi va trebui să ai suficientă hrană la îndemână. Când te vei trezi, vei fi lihnit de foame. Dacă o să mori de inaniţie pentru că n-o să ai puterea să foloseşti un deschizător de conserve?

— M-am gândit la asta, replică Jan. O să consum ciocolată şi glucoză.

— Bun, văd că ai analizat totul cu atenţie, n-ai tratat chestiunea ca pe ceva din care te poţi retrage dacă nu-ţi convine cum se desfăşoară lucrurile. Este viaţa ta, totuşi nu mi-ar plăcea să ştiu că te-am ajutat să te sinucizi.

Luă craniul şi se jucă cu el. Jan puse palma pe schiţe, împiedicându-le să se ruleze.

— Din fericire, continuă Sullivan, echipamentul de care ai nevoie nu este ieşit din comun şi atelierele noastre ţi-l pot executa în câteva săptămâni. Iar dacă te răzgândeşti…

— Niciodată!

* * *

"Am analizat toate riscurile şi se pare că planul este perfect. După şase săptămâni voi ieşi, ca orice pasager clandestin, şi mă voi preda, în momentul acela, după timpul *meu,* călătoria va fi pe sfârşite. Voi fi foarte aproape de planeta Overlorzilor.

Desigur, ce se va întâmpla atunci, o ştiu numai ei.

Probabil voi fi trimis acasă cu următoarea navă, dar cel puţin mă pot aştepta să văd *câte ceva.* Am luat o videocameră şi kilometri de peliculă; n-o să fie vina mea dacă nu le voi putea folosi. În cel mai rău caz, voi dovedi că omul nu poate fi ţinut într-o eternă carantină. Voi crea un precedent care-l va obliga pe Karellen să întreprindă ceva.

Dragă Maia, asta este tot ce am vrut să-ţi spun. Ştiu că n-o să-ţi lipsesc prea mult; să fim cinstiţi şi să recunoaştem că n-am fost niciodată foarte apropiaţi, iar acum, după ce te-ai măritat cu Rupert, eşti fericită în lumea ta. Cel puţin, eu aşa sper…

Adio şi noroc! Voi căuta să-ţi întâlnesc nepoţii; asigură-te că le vei povesti despre mine, da?

Fratele tău iubitor,

Jan"

Capitolul treisprezece

Când îl văzu prima dată, lui Jan îi veni greu să-şi dea seama că nu privea asamblarea fuselajului unui avion de dimensiuni reduse. Scheletul metalic avea douăzeci de metri lungime, era perfect aerodinamic şi fusese înconjurat de schele uşoare pe care lucrau sudorii.

— Da, îi răspunse Sullivan. Folosim tehnici aeronautice clasice şi cei mai mulţi muncitori provin din industria de avioane. Îţi vine greu să crezi că poate exista o fiinţă de mărimea asta, nu-i aşa? Sau că se poate sălta pe de-a întregul din apă, aşa cum am văzut cu ochii mei.

Totul era fascinant, dar tânărul se gândea la altceva. Ochii lui cercetau scheletul uriaş, căutând o ascunzătoare potrivită pentru celula lui micuţă: „sicriul cu aer condiţionat” cum îl botezase Sullivan. De un lucru se convinsese: în privinţa spaţiului exista loc şi pentru zece pasageri clandestini.

— Scheletul pare complet, remarcă Jan. Când îi

puneţi pielea? Aţi capturat deja caşalotul, nu? Altfel cum aţi fi realizat scheletul?

Sullivan păru extrem de amuzat de întrebare.

— N-avem nici cea mai mică intenţie să capturăm vreun caşalot. Oricum, ei n-au ceea ce se numeşte de obicei „piele”. În plus, ar fi greu să întindem un înveliş cu grosimea de douăzeci de centimetri peste tot scheletul. Nu… va fi umplut cu plastic apoi vopsit corespunzător. Când o să fie gata, nimeni nu va sesiza vreo diferenţă.

În cazul ăsta, gândi Jan, ar fi fost mai uşor pentru Overlorzi să fotografieze animalul şi să-l reconstruiască chiar ei, pe planeta lor. Dar poate că navele se întorceau goale şi un flecuşteţ ca un caşalot de douăzeci de metri trecea neobservat. Când ai asemenea puteri şi resurse, nu te mai uiţi la amănunte…

* * *

Profesorul Sullivan stătea lângă una din statuile uriaşe care constituiseră o sfidare la adresa arheologiei, după descoperirea Insulei Paştelui. Rege, zeu, sau orice ar fi fost personajul, privirea lui goală părea că o urmăreşte pe a profesorului. Bărbatul era mândru de opera lui; îi părea rău că în curând avea să dispară pentru totdeauna din faţa oamenilor.

Tabloul putea fi opera unui artist nebun, într-un delir provocat de droguri. Cu toate acestea, constituia o copie perfectă a vieţii; aici, artistul fusese Natura însăşi. Scena era una dintre cele pe care, până la perfecţionarea televiziunii subacvatice, puţini oameni o zăriseră, iar atunci numai pentru câteva clipe, când luptătorii uriaşi se ridicau la suprafaţă. Asemenea bătălii se desfăşurau în noaptea fără de sfârşit a adâncurilor oceanice, acolo unde caşaloţii îşi vânau hrana. Iar hrana era una care refuza să se lase mâncată de vie…

Maxilarul inferior, prelung şi acoperit cu dinţi

triunghiulari al caşalotului se căsca larg, pregătindu-se să se repeadă asupra victimei. Capul era aproape invizibil sub reţeaua contorsionată de braţe albe şi cărnoase cu care calmarul gigant lupta disperat pentru supravieţuire. Ventuze albicioase cu diametrul de peste douăzeci de centimetri se lipiseră de pielea caşalotului. Un tentacul fusese deja retezat şi nu exista nicio îndoială în privinţa rezultatului final al încleştării. Când se luptau cele mai uriaşe creaturi de pe Pământ, caşalotul învingea întotdeauna. Cu toată forţa extraordinară a pădurii sale de tentacule, singura speranţă a calmarului era să scape înainte ca maxilarul înfricoşător să-l reteze în bucăţi. Ochii lui mari şi lipsiţi de expresie, cu un diametru de o jumătate de metru, îl priveau pe ucigaş, deşi probabil că cei doi nu se puteau zări în bezna abisului.

Întreaga scenă avea o lungime de peste treizeci de metri şi fusese instalată într-o cuşcă din aluminiu, de care se fixaseră cârligele macaralelor. Totul era gata, aşteptându-i pe Overlorzi. Sullivan spera ca aceştia să vină cât mai repede; tensiunea devenise apăsătoare.

Cineva ieşise din birou în lumina strălucitoare a soarelui şi-l căuta. Sullivan îl recunoscu pe şeful de echipă şi se îndreptă către el.

— Care-i treaba, Bill?

Bărbatul ţinea o foaie de hârtie şi părea încântat.

— Veşti bune, profesore! Suntem onoraţi! Administratorul însuşi doreşte să vină şi să privească scena înainte de îmbarcare. Gândiţi-vă ce publicitate ne facem! O să ne ajute când vom solicita fonduri. De când aşteptăm aşa ceva!

Profesorul Sullivan înghiţi un nod. Nu se împotrivise niciodată publicităţii, dar acum n-avea chef de ea.

Karellen stătea lângă capul caşalotului, privind fruntea imensă şi fălcile pline de dinţi ascuţiţi. Ascunzându-şi neliniştea, Sullivan se întrebă ce gândea Administratorul. Comportarea lui nu dădea nimic de

bănuit, iar vizita putea fi cu uşurinţă explicată drept una absolut normală. Totuşi profesorul avea să fie extrem de fericit după plecarea Overlordului.

— Pe planeta noastră, spuse Karellen, n-avem animale atât de mari. Acesta este unul din motivele pentru care v-am solicitat realizarea unui montaj. Ăăăă… compatrioţii mei îl vor găsi fascinant.

— La gravitaţia voastră scăzută, observă Sullivan, credeam că aveţi animale imense. La urma urmei, voi înşivă sunteţi mult mai mari decât oamenii.

— Da, însă noi nu avem oceane. Iar în privinţa dimensiunilor, uscatul nu poate concura cu oceanul.

E adevărat, gândi Sullivan. Din câte ştia, era un amănunt nou referitor la planeta Overlorzilor. Jan avea să fie foarte interesat.

În momentul acela, tânărul se găsea într-o baracă, la un kilometru depărtare, şi privea neliniştit printr-un binoclu. Îşi repeta mereu că nu avea niciun motiv de teamă. Niciun fel de examinare a caşalotului, oricât de amănunţită, nu i-ar fi putut dezvălui secretul. Totuşi, exista posibilitatea ca Overlordul să suspecteze ceva şi să se distreze cu ei.

Aceeaşi bănuială încolţi în mintea profesorului, când Karellen privi atent gâtul cavernos.

— În Biblia voastră, rosti Administratorul, există o istorie remarcabilă despre un profet evreu, Iona, care după ce fusese azvârlit de pe o corabie a fost înghiţit de o balenă şi apoi transportat în siguranţă la ţărm. Crezi că există vreo bază de adevăr în legenda aceea?

— Presupun, răspunse prudent Sullivan, că a existat cazul unui pescar înghiţit şi după aceea regurgitat fără să fi fost vătămat. Cu siguranţă, s-ar fi sufocat dacă ar fi stat în interiorul balenei mai mult de câteva secunde. Apoi, trebuie să fi fost extrem de norocos ca să scape nevătămat de fanoane. Pare o poveste incredibilă, dar nu *chiar* imposibilă.

— Foarte interesant, făcu Karellen. Rămase o clipă, privind maxilarul uriaş, după aceea trecu să se uite la calmar. Sullivan speră că nu-i auzise oftatul uşurat.

— Dacă aş fi ştiut prin ce voi trece, zise profesorul, te-aş fi dat afară din biroul meu imediat cum ai fi încercat să mă contaminezi cu nebunia ta!

— Îmi pare rău, se scuză tânărul. Acum însă am scăpat.

— Sper. Oricum, mult noroc! Dacă te răzgândeşti, mai ai vreo şase ore…

— Nu-i nevoie. Doar Karellen mă mai poate opri. Mulţumesc pentru tot ce-ai făcut. Dacă o să mă întorc şi o să scriu o carte despre Overlorzi, ţi-o voi dedica.

— Mare scofală, făcu Sullivan ursuz. Până atunci, voi fi mort de mult.

Spre surprinderea şi uşoara lui consternare, deoarece nu era un sentimental, observă că despărţirea începea să-l afecteze. În săptămâna în care lucraseră împreună, ajunsese să-l îndrăgească pe Jan. De asemenea, se temea că fusese complice la o sinucidere rafinată.

Ţinu scăriţa când Jan urcă în botul imens, evitând grijuliu şirurile de dinţi. La lumina lanternei, îl văzu pe tânăr întorcându-se şi fluturând mâna, apoi dispărând în adânc. Urmă sunetul sasului deschizându-se, închizându-se, după aceea tăcere.

Sub lumina lunii ce transforma bătălia încremenită într-o scenă de coşmar, profesorul Sullivan reveni încet în biroul lui. Se întreba ce făcuse şi ce avea să rezulte. Deşi n-avea să afle niciodată deznodământul. Jan nu irosea mai mult de câteva luni din viaţă în călătoria spre planeta Overlorzilor. Însă dacă reuşea, avea să fie de partea cealaltă a barierei Timpului, fiindcă pentru Sullivan asta însemna optzeci de ani în viitor.

Lumina se aprinse în cilindrul micuţ de metal, imediat după ce Jan închise uşa pe dinăuntru. Nu-şi permise nicio clipă de răgaz şi începu imediat să verifice

totul. Proviziile şi celelalte colete fuseseră încărcate cu câteva zile în urmă, dar o verificare finală îl calma, asigurându-l că nu uitase nimic.

Peste o oră era mulţumit. Se întinse pe salteaua elastică şi-şi recapitulă planul. Se auzea numai bâzâitul slab al ceasului-calendar electric, care urma să-l anunţe când călătoria se apropia de sfârşit.

Ştia că n-avea să simtă nimic acolo, în celula lui, deoarece forţele uriaşe ce deplasau navele Overlorzilor erau perfect compensate.

Sullivan verificase lucrul acesta, atrăgând atenţia că montajul său s-ar fi sfărâmat dacă era supus la mai mult de câteva *g*-uri. „Clienţii" îl asiguraseră că din acest punct de vedere nu exista absolut niciun pericol.

Totuşi avea să se producă o modificare considerabilă a presiunii atmosferice. Chestiunea era lipsită de importanţă, pentru că modelele puteau „respira" prin câteva orificii. Înainte de a-şi părăsi ascunzătoarea, Jan trebuia să egalizeze presiunile şi presupunea că atmosfera din interiorul navei Overlorzilor era irespirabilă. O mască simplă pentru faţă şi o butelie de oxigen urmau să rezolve problema respectivă; nu avea nevoie de ceva mai complicat. Dacă putea respira fără ajutor mecanic, cu atât mai bine.

N-avea rost să mai aştepte: îşi supunea la încercare nervii în mod inutil. Luă seringa micuţă, deja încărcată cu soluţia dozată atent. Narcosamina fusese descoperită în decursul cercetărilor privind hibernarea animalelor, dar nu era adevărat – aşa cum se zvonise – că producea anabioză. Determina o încetinire puternică a proceselor vitale, totuşi metabolismul continua la nivel redus. Parcă cineva ar fi acoperit focurile vieţii, iar acestea mocneau acum în aşteptare. După săptămâni sau luni de zile, când efectul înceta, focurile izbucneau din nou şi omul se trezea. Narcosamina nu era nocivă. Natura o folosea de un milion de ani, protejându-şi mulţi copii de foametea iernilor.

Jan adormi. Nu simţi nimic din legănatul cablurilor cu care uriaşa cuşcă metalică era ridicată în nava Overlorzilor. Nu auzi ecluzele închizându-se, pentru a se deschide abia după trei sute de milioane de milioane de kilometri. Nu auzi şuieratul slab şi îndepărtat al atmosferei terestre, când nava urcă rapid în elementul ei natural.

Şi nu simţi Propulsia Stelară pornind.

Capitolul paisprezece

Sala de conferinţe se ticsea întotdeauna cu ocazia întâlnirilor săptămânale cu presa, dar acum înghesuiala era atât de mare încât reporterii abia puteau să scrie. Pentru a suta oară, blestemau conservatorismul şi lipsa de consideraţie a lui Karellen. În oricare alt loc din lume, ei şi-ar fi putut aduce videocamera, reportofoane şi alte aparate. Însă aici trebuiau să se bazeze pe hârtie şi creion, ba chiar, absolut incredibil, pe *stenografie*.

Desigur, existaseră mai multe încercări de a introduce reportofoane în mod clandestin. Fuseseră scoase din sală cu acelaşi succes, doar o simplă privire în interiorul lor fumegând dovedise inutilitatea tentativelor. Toţi înţeleseseră atunci pentru ce fuseseră mereu preveniţi ca spre binele personal să lase în afara încăperii ceasurile şi alte obiecte metalice.

Înrăutăţind şi mai mult lucrurile, Karellen însuşi înregistra întreaga conferinţă de presă. Reporterii care se făcuseră vinovaţi de neatenţie sau relatări neconforme – deşi cazurile acestea erau foarte rare —fuseseră opriţi pentru şedinţe scurte şi neplăcute cu adjuncţii lui Karellen şi li se ceruse să asculte cu atenţie ceea ce spusese *în realitate* Administratorul. Lecţia respectivă nu era una pe care s-o doreşti repetată.

Straniu cum se răspândeau zvonurile… Nu se anunţase nimic în prealabil, totuşi sala era arhiplină de

fiecare dată când Karellen avea de făcut o comunicare importantă – lucru ce se întâmpla de două-trei ori pe an.

Peste mulţimea de murmure se lăsă tăcere când uşa se deschise şi Karellen apăru pe podium. Iluminatul era slab, reproducând fără îndoială lumina îndepărtatului soare al Overlorzilor, iar Administratorul îşi abandonase obişnuiţii ochelari întunecaţi.

— Bună dimineaţa tuturor, răspunse el corului de saluturi, apoi se întoarse către silueta înaltă şi distinsă din primul rând.

Domnul Golde era veteranul Clubului Presei; se îmbrăca şi se comporta precum un diplomat de modă veche şi nimeni nu ezita să-i încredinţeze confidenţe.

— Destul de multă lume, astăzi, domnule Golde. Aţi rămas probabil în pană de ştiri…

Reporterul de la *The Times* zâmbi şi-şi drese glasul.

— Sper să rezolvaţi acest lucru, domnule Administrator.

Îl privi atent pe Karellen. Afirmaţia potrivit căreia chipurile Overlorzilor, rigide ca nişte măşti, nu exprimau nicio emoţie era falsă. Ochii mari şi adânci, cu pupilele contractate chiar şi în lumina aceea slabă, priveau fix în ochii curioşi ai omului. Cele două orificii respiratorii de pe obraji, dacă curbele acelea prelungi şi ascuţite puteau fi numite obraji, şuierau uşor în vreme ce ipoteticii plămâni ai lui Karellen lucrau în atmosfera, rarefiată pentru el, a Pământului. Golde abia putea distinge perdeaua de firişoare albe fluturând înainte şi înapoi, răspunzând ciclului rapid de respiraţie al extraterestrului. Se presupunea că firişoarele jucau rolul unor filtre de praf, iar pe această ipoteză şubredă se construiseră teorii complicate referitoare la atmosfera planetei Overlorzilor.

— Da, am unele noutăţi pentru dumneavoastră. După cum fără îndoială ştiţi, una din navele noastre de aprovizionare a părăsit Pământul pentru a reveni la bază. Recent, am descoperit că la bordul ei se află un pasager

clandestin.

O sută de creioane se opriră în aer şi o sută de perechi de ochi îl fixară pe Karellen.

— Aţi spus *pasager clandestin,* domnule Administrator? întrebă Golde. Ne puteţi spune cine este şi cum a ajuns la bord?

— Se numeşte Jan Rodricks şi este student în inginerie la Universitatea din Cape Town. Alte detalii veţi putea fără îndoială afla şi singuri, prin extrem de eficientele dumneavoastră surse de informaţii.

Karellen surâse. Zâmbetul Administratorului era straniu. Efectul se datora în cea mai mare parte ochilor; gura inflexibilă, lipsită de buze, se mişca foarte puţin. Să fi fost, se întrebă Golde, unul din multele obiceiuri omeneşti pe care Karellen le imitase cu talent? Deoarece, fără îndoială, efectul total era al unui zâmbet, iar mintea umană îl accepta ca atare.

— *Modalitatea* în care s-a strecurat la bord, continuă Administratorul, are o importanţă secundară. Vă pot asigura, atât pe dumneavoastră cât şi pe alţi potenţiali astronauţi, că nu mai există posibilitatea de repetare a încercării.

— Ce se va întâmpla cu tânărul? insistă Golde. Va fi trimis înapoi pe Pământ?

— Cazul depăşeşte jurisdicţia mea, dar presupun că se va întoarce cu nava următoare. Acolo unde a ajuns, va descoperi condiţii prea... străine confortului. În felul acesta am ajuns la subiectul principal acestei conferinţe de presă.

Făcu o pauză şi tăcerea deveni parcă şi mai deplină.

— Printre elementele mai tinere şi mai romantice ale omenirii au existat murmure referitoare la interzicerea accesului în spaţiu. Interdicţia respectivă era motivată: nu impunem restricţii de dragul restricţiilor. Dar v-aţi gândit vreodată, dacă îmi scuzaţi comparaţia nepoliticoasă, cum s-ar simţi un om din epoca de piatră trezindu-se într-un

oraş modern?

— În cazul nostru, protestă *Herald Tribune,* diferenţa nu este atât de uriaşă. Noi suntem obişnuiţi cu ştiinţa. Bineînţeles, pe planeta voastră există multe lucruri pe care nu le putem înţelege, dar nu ni se vor părea magie!

— Sunteţi sigur?. Întrebă încet Karellen. De la epoca aburului la cea a electricităţii s-au scurs numai o sută de ani, însă ce ar fi crezut un inginer victorian despre televiziune şi calculatoare? Cât ar fi trăit, dacă ar fi început să cerceteze alcătuirea lor? Prăpastia dintre două tehnologii poate cu uşurinţă să devină atât de mare… Încât să fie fatală.

— Hei, şopti *Reuter* către *BBC.* Avem noroc! E-n pragul unei declaraţii importante. Recunosc simptomele…

— Există şi alte motive pentru care am stopat rasa umană pe Pământ. Priviţi!

Luminile păliră şi se stinseră. În centrul sălii se formă încet o opalescenţă lăptoasă. Se închegă într-o mulţime de stele – o spirală nebuloasă, observată de undeva din exterior.

— Niciun ochi omenesc n-a mai văzut această imagine, răsună în întuneric vocea lui Karellen. Vă priviţi Universul, galaxia din care face parte Soarele vostru, de la o distanţă de o jumătate de milion de ani-lumină.

Urmă o tăcere lungă, apoi Overlordul continuă cu glas lipsit de milă sau dispreţ:

— Rasa voastră a dovedit o remarcabilă incapacitate de a rezolva problemele micii ei planete. Când am sosit noi, omenirea se găsea pe punctul de a se autodistruge, cu forţe pe care ştiinţa i le oferise în mod nechibzuit. Fără intervenţia noastră, Pământul ar fi fost astăzi un pustiu radioactiv.

Acum aveţi o lume a păcii şi o populaţie unită. În curând, veţi fi atât de civilizaţi încât veţi conduce planeta fără asistenţa noastră.

Eventual, veţi putea rezolva problemele unui sistem

solar: să zicem, cincizeci de sateliţi şi planete. Dar credeţi că aveţi vreo şansă *aici?*

Nebuloasa se lărgi. Acum stelele apăreau şi dispăreau precum scânteile unei forje, iar fiecare scânteie grăbită era un soare, cu cine ştie câte planete în jurul său.

— În galaxia noastră, murmură Karellen, există optzeci şi şapte de mii de milioane de sori. Chiar şi cifra aceasta oferă numai o imagine aproximativă a imensităţii spaţiului. Înfruntându-l, veţi fi aidoma unor furnici care încearcă să eticheteze şi să clasifice toate firele de nisip din toate deşerturile lumii.

În actualul stadiu de evoluţie, rasa voastră nu rezistă unei asemenea înfruntări. Una dintre sarcinile mele a fost să vă protejez de puterile şi forţele ce zac între stele – forţe mai presus de închipuirea voastră.

Imaginea galaxiei se topi şi lumina se aprinse iarăşi în tăcerea sălii.

Karellen se întoarse să plece; conferinţa de presă luase sfârşit. În uşă se opri şi privi înapoi spre ziariştii tăcuţi.

— Gândul este trist, dar trebuie să vă obişnuiţi cu el. Poate că într-o bună zi veţi stăpâni planetele. Stelele însă nu sunt pentru Om.

* * *

"Stelele nu sunt pentru Om". Da, avea să-i nemulţumească faptul că porţile celeste li se închiseseră în faţă. Dar trebuiau să înveţe să înfrunte adevărul, sau măcar puţinul adevăr pe care-l putea oferi el.

Din înălţimile singuratice ale stratosferei, Karellen privi în jos spre planeta şi oamenii care-i fuseseră daţi în grijă. Se gândi la tot ce avea să urmeze şi la ce avea să devină lumea aceea peste numai vreo doisprezece ani.

N-aveau să ştie niciodată cât de norocoşi fuseseră. Vreme de o generaţie, omenirea fusese mai fericită ca

oricând. Trăiască Vârsta de Aur! însă tot culoarea aurului o avea şi apusul… Şi toamna… Şi doar auzul lui Karellen putea desluşi primele freamăte ale furtunilor iernii.

Şi numai el ştia cât de iute se apropia sfârşitul Vârstei de Aur.

PARTEA A TREIA – ULTIMA GENERAŢIE

Capitolul cincisprezece

— Ia uită-te aici! explodă George Greggson, aruncând ziarul spre Jean.

În ciuda eforturilor ei de a-l prinde, ziarul ateriză pe masă. Jean şterse cu atenţie gemul şi citi pasajul ofensator, străduindu-se din răsputeri să-şi exprime dezaprobarea. Nu izbutea să fie prea convingătoare, întrucât adeseori ţinea partea criticilor. De obicei îşi păstra pentru ea opiniile eretice, şi nu doar pentru menţinerea liniştii şi armoniei. George era mereu pregătit să accepte laude (ale ei, sau ale oricui altul), dar dacă femeia se hazarda să-i critice operele, avea să fie zdrobită într-o peroraţie referitoare la ignoranţa artistică.

Lectură articolul de două ori, apoi renunţă. I se părea favorabil şi-i spuse acest lucru lui George.

— Pare să-i fi plăcut spectacolul… De ce mormăi?

— Citeşte aici, pufni scenograful înfigându-şi degetul în mijlocul unei coloane. Mai citeşte o dată!

— „Extrem de încântătoare au fost nuanţele pastelate de verde de pe fundalul secvenţei baletului”. Ce-i cu asta?

— *Nu era* verde! Am pierdut o groază de timp ca să obţin albastrul ăla! Fie că un idiot de inginer de la camera de control dereglează culorile, fie că tâmpitul ăsta de critic are un aparat defect! Apropo, ce culoare era la al *nostru?*

— Ăăăă… nu-mi amintesc, mărturisi Jean. Poppet a

început să zbiere tocmai atunci şi-a trebuit să mă duc să văd ce-i cu ea.

— Aha, făcu George şi căzu pe gânduri.

Jean ştia că se pregătea o nouă explozie. Totuşi, când aceasta sosi, fu destul de potolită.

— Am inventat o nouă definiţie a televiziunii, mormăi bărbatul posomorât. Am hotărât că reprezintă un mijloc de *stânjenire* a comunicaţiei dintre artist şi public.

— Ce vrei să facem? replică Jean. Să ne întoarcem la teatrul „pe viu"?

— De ce nu? Exact la *asta* mă gândeam. Ţii minte scrisoarea primită de la tipii din Noua Atenă? Mi-au scris iarăşi. De data asta le răspund!

— Ce? făcu Jean uşor alarmată. Mi se par cam ciudaţi.

— Există o singură cale de-a afla. Vreau să-i vizitez peste două săptămâni. Ceea ce scriu mi se pare perfect sănătos. Acolo sunt câţiva oameni excepţionali.

— Dacă te aştepţi să-ţi gătesc la foc de lemne sau să mă îmbrac în piei, o să…

— Nu vorbi prostii! Alea sunt poveşti. Colonia are tot ce-i trebuie pentru o viaţă civilizată. Ei nu cred în zorzoane inutile, atât! Oricum, n-am mai fost în Pacific de câţiva ani buni. Poate facem o excursie frumoasă.

— Cu asta sunt de acord, încuviinţă Jean. Dar nu vreau ca Junior şi Poppet să devină doi polinezieni sălbatici.

— În niciun caz, făcu George. Îţi promit!

Avea dreptate, deşi nu în felul în care crezuse.

* * *

— După cum aţi observat, rosti bărbatul cel micuţ, colonia constă din două insule legate printr-un pod. Aceasta este Atena, iar pe cealaltă am botezat-o Sparta. Este destul de sălbatică şi stâncoasă şi e un loc excelent

pentru activităţi sportive.

Privi iute spre talia oaspetelui său şi George se foi pe scaun.

— Sparta e un vulcan stins – cel puţin aşa *spun* geologii. Dar să revenim la Atena… După cum ştiţi, ideea unei colonii este de a forma un grup independent, stabil din punct de vedere cultural, cu propriile tradiţii artistice. Trebuie să vă spun că înainte de a înfiinţa această colonie s-a depus o însemnată muncă de cercetare. Aşezarea reprezintă o aplicare excelentă a ingineriei sociale, bazată pe matematici speciale pe care nu pretind că le înţeleg. Tot ceea ce ştiu este că sociologii matematicieni au determinat mărimea coloniei, tipurile de oameni pe care trebuie să le conţină şi, în primul rând, legislaţia necesară unei stabilităţi pe termen lung.

Suntem dirijaţi de un consiliu format din opt directori, reprezentând Producţia, Energia, Ingineria Socială, Arta, Economia, Ştiinţa, Sportul şi Filosofia. Nu există un preşedinte permanent. Prin rotaţie, fiecare director deţine conducerea timp de un an.

Populaţia actuală numără peste cincizeci de mii, adică ceva mai puţin decât cifra optimă calculată. De aceea, căutăm noi adepţi. Există bineînţeles şi pierderi… uneori nu suntem destul de atenţi faţă de unele talente.

Pe insula aceasta încercăm să salvăm câte ceva din independenţa şi tradiţiile artistice ale omenirii. Nu suntem ostili faţă de Overlorzi, ci pur şi simplu dorim să fim lăsaţi în pace. Când au distrus vechile naţiuni şi modul de viaţă cunoscut omului încă din antichitate, extratereştrii au înlăturat şi multe lucruri bune, laolaltă cu cele rele. Lumea este acum placidă, nediferenţiată şi moartă din punct de vedere cultural. De la venirea Overlorzilor, nu s-a creat practic nimic nou. Cauza este evidentă. N-a mai rămas nimic pentru care să lupţi şi există prea multe distracţii şi amuzamente. Vă daţi seama că *zilnic,* pe nu mai ştiu câte canale, se emit cinci sute de ore de radio şi televiziune?

Dacă n-aţi dormi şi n-aţi face nimic altceva, aţi reuşi să urmăriţi mai puţin de a douăsprezecea parte din distracţiile materializate prin apăsarea unui buton! Nu-i de mirare că oamenii au devenit bureţi pasivi, absorbind fără să creeze. Ştiaţi că timpul *mediu* de vizionare pe cap de om a ajuns acum la trei ore pe zi? În curând, oamenii nu-şi vor mai trăi vieţile lor, ci pe ale familiilor din nenumăratele seriale TV!

În Atena, distracţia îşi are locul ei. În plus, spectacolele sunt reale, nu înregistrate. Într-o comunitate de această mărime, este posibilă o participare aproape completă a spectatorilor, cu tot ceea ce înseamnă ea pentru artişti. Întâmplător, avem o orchestră simfonică excelentă, probabil printre primele trei-patru din lume!

Nu vreau totuşi să vă influenţez cu vorbe. De obicei, persoanele interesate rămân aici câteva zile, să ia pulsul locului. Dacă decid să ni se alăture, îi supunem la o serie de teste psihologice, reprezentând principala noastră selecţie. O treime din solicitări sunt respinse, de obicei din motive care nu se reflectă direct şi care n-au nicio importanţă în orice alt loc din lume. Cei admişi revin la casele lor, pentru a-şi aranja treburile, apoi ni se alătură. Uneori, în stadiul acesta, se răzgândesc dar este ceva extrem de rar şi se datorează aproape întotdeauna unor motive personale independente de voinţa lor. În momentul de faţă, testele noastre sunt exacte în proporţie de sută la sută: cei care le absolvă doresc într-adevăr să vină aici.

— Şi dacă se răzgândesc *după aceea?* întrebă Jean.

— Pot pleca. Nu-i nicio problemă. S-a întâmplat de vreo două ori…

Urmă o pauză lungă. Femeia îl privi pe George, care îşi freca gânditor barba atât de populară în mediile artistice. Cât timp nu retezau punţile de retragere, ea nu era neliniştită. Colonia părea un loc interesant şi, cu siguranţă, cei de acolo nu erau atât de ciudaţi pe cât crezuse. Iar copiilor avea să le placă. Asta conta în ultimă

instanţă.

* * *

Se mutară peste şase săptămâni. Casa era micuţă, cu un singur nivel, dar potrivită unei familii care nu dorea să depăşească efectivul de patru persoane. Existau absolut toate aparatele ce eliminau munca fizică; cel puţin, recunoscu Jean, nu se întrevedea pericolul revenirii la timpurile întunecate ale treburilor casnice. Totuşi era puţin neaşteptat să descoperi existenţa unei bucătării. În mod normal, într-o comunitate de dimensiunile acelea, te-ai fi aşteptat să formezi numărul cantinei centrale, să aştepţi cinci minute, apoi să obţii mâncarea comandată. Individualitatea era un lucru foarte bun, dar acum, se temea Jean, lucrurile fuseseră împinse cam *prea* departe. Se întrebă mohorâtă dacă trebuia să spele şi rufele, la fel cum gătea mâncarea. Existau însă spălătorul automat de vase şi microundele, astfel încât nu era chiar atât de rău…

Desigur, deocamdată restul casei arăta pustiu şi golaş. Ei erau primii locatari şi avea să treacă destulă vreme până când aseptizarea noului să fie transformată în căldura unui cămin omenesc. Fără îndoială, copiii urmau să catalizeze procesul. În baie se afla deja (deşi Jean încă nu ştia) o victimă nefericită a lui Jeffrey, ca urmare a ignoranţei sale privind diferenţa fundamentală între apa dulce şi cea sărată.

Jean păşi în faţa ferestrei lipsite deocamdată de perdele şi privi aşezarea. Era un loc superb, nu încăpea nici urmă de îndoială. Locuinţa se afla pe versantul vestic al dealului scund ce domina, în absenţa altor competitori, Atena. La doi kilometri spre nord, zărea podul – o dungă subţire despicând apa – care ducea la Sparta.

Insula stâncoasă, cu conul ei vulcanic, reprezenta un contrast atât de puternic faţă de zona aceasta liniştită încât uneori o înspăimânta. Se întrebă cum puteau fi

geologii atât de siguri că vulcanul nu avea să se trezească, îngropându-i pe toţi.

O siluetă urca panta, menţinându-se precaută în umbra palmierilor, deşi încălca normele de circulaţie. George revenea de la prima lui şedinţă de lucru. Era timpul să pună capăt viselor şi să se ocupe de casă.

Un zăngănit metalic anunţă sosirea bărbatului. Jean se întrebă după cât timp avea să reuşească să meargă pe bicicletă. Vehiculul respectiv constituia un alt aspect neaşteptat al traiului pe insulă. Automobilele personale nu erau admise, fiind într-adevăr inutile, deoarece distanţa cea mai mare în linie dreaptă nu atingea cincisprezece kilometri. Existau diferite mijloace de transport, aparţinând comunităţii: camioane, ambulanţe şi maşini de pompieri, toate limitate, cu excepţia cazurilor realmente urgente, la viteza de cincizeci de kilometri pe oră. Drept urmare, locuitorii Atenei mergeau mult pe jos, străzile erau lipsite de aglomeraţie şi… nu exista niciun accident de circulaţie.

George îşi privi soţia şi se prăbuşi pe scaunul cel mai apropiat, suspinând uşurat.

— Brr! făcu el încruntându-se. Toţi m-au întrecut în susul dealului, deci se pare că oamenii se *adaptează* în cele din urmă. Cred că am pierdut deja zece kilograme.

— A fost o zi grea? întrebă Jean. Spera ca bărbatul să nu fie prea epuizat ca s-o ajute la despachetat.

— Foarte stimulativă. Desigur, nu-i mai ţin minte nici pe jumătate din cei întâlniţi, dar toţi păreau foarte drăguţi. Iar teatrul este exact aşa cum am sperat! Săptămâna viitoare începem lucrul cu *„Înapoi la Matusalem”* a lui Shaw. O să mă ocup exclusiv de decoruri şi scenografie. Va fi ceva într-adevăr inedit – să nu existe zece oameni care să-mi spună ce *nu* pot face. Da, cred c-o să ne placă aici!

— În ciuda bicicletelor?

George îşi adună destulă energie pentru a zâmbi.

— În ciuda lor. În câteva săptămâni, nici n-o să mai

observ pantele.

Nu credea nici el afirmaţia, dar era perfect adevărată. Ba chiar, după o lună, Jean încetă să mai plângă după automobil şi descoperi toate lucrurile ce se puteau face într-o bucătărie.

* * *

Noua Atenă nu apăruse spontan şi natural, aidoma oraşului al cărui nume îl purta. Întreaga colonie fusese atent plănuită, fiind rezultatul multor ani de studii efectuate de un grup de oameni remarcabili. Totul pornise ca o conspiraţie deschisă împotriva Overlorzilor, o sfidare a politicii, dacă nu chiar a puterii acestora. Iniţial, întemeietorii coloniei fuseseră mai mult decât convinşi că aveau să fie opriţi imediat de Karellen, dar Administratorul nu făcuse nimic… absolut nimic. Lucrul acesta nu era foarte liniştitor. Karellen avea tot timpul la dispoziţie: putea pregăti o lovitură cu întârziere. Sau poate că era atât de sigur de eşecul proiectului, încât nu se mai deranja să-l submineze.

Mulţi fuseseră de părere că aşezarea n-avea să dăinuie, deşi în trecut, înainte de a se cunoaşte dinamica societăţii, existaseră multe comunităţi devotate unor ţeluri religioase şi filosofice. Perfect adevărat: rata mortalităţii, fusese ridicată, dar supravieţuiseră. Iar fondarea Noii Atene poseda siguranţa conferită de ştiinţa modernă.

Existaseră mai multe motive pentru alegerea unei insule, dintre care cele mai importante fuseseră de ordin psihologic. Într-o epocă a universalităţii transportului aerian, oceanul devenise neînsemnat ca barieră fizică, oferind totuşi un sentiment de izolare. În plus, o suprafaţă limitată de pământ ducea la imposibilitatea unui număr excesiv de colonişti. Maximul populaţiei fusese fixat la o sută de mii de persoane; mai mult însemna pierderea

avantajelor unei comunităţi mici şi compacte. Una dintre dorinţele fondatorilor fusese ca orice membru al Noii Atene să-i poată cunoaşte pe toţi locuitorii având aceleaşi preocupări ca el şi măcar doi la sută din ceilalţi.

Individul care fusese motorul dinapoia Noii Atene fusese un evreu. Aidoma lui Moise, nu apucase să intre în tărâmul făgăduit, întrucât colonia se întemeiase la trei ani după moartea lui.

Se născuse în Israel, unde încheierea suveranităţii naţionale fusese resimţită mai amar decât oriunde, căci este greu să pierzi un vis pe care l-ai dobândit după secole de strădanii.

Ben Salomon nu fusese un fanatic, dar amintirile din copilăria sa trebuie să fi determinat în destulă măsură ideile pe care avea să le pună în practică. Îşi putea reaminti cum fusese lumea înainte de sosirea Overlorzilor şi nu voia să revină la ea. Spre deosebire de alţi oameni inteligenţi şi bine intenţionaţi, el aprecia toate lucrurile pe care Karellen le făcuse pentru rasa umană, deşi planurile finale ale Administratorului nu-l încântau deloc. Era posibil, se întreba el uneori, ca în ciuda uriaşei lor inteligenţe, Overlorzii să nu fi înţeles de fapt omenirea şi să greşească în ciuda bunelor lor intenţii? Dacă, în pasiunea lor altruistă pentru justiţie şi ordine, porniseră să reformeze lumea, dar nu-şi dăduseră seama că distrugeau sufletul omului?

Declinul de-abia începuse, totuşi cele dintâi simptome ale sale nu erau greu de descoperit. Salomon nu era un artist, însă aprecia arta şi ştia că epoca în care trăia nu se putea compara în absolut niciun domeniu cu realizările secolelor anterioare. Poate că situaţia avea să se reglementeze cu timpul, după ce şocul întâlnirii cu civilizaţia Overlorzilor avea să se fi disipat. Nu era totuşi ceva sigur şi un om precaut s-ar fi gândit la o poliţă de asigurare.

Noua Atenă constituia poliţa aceea. Stabilirea ei

durase douăzeci de ani şi câteva miliarde de Lire Zecimale, aşadar un volum relativ neînsemnat din bogăţia mondială. Nimic nu se petrecuse în primii cincisprezece ani; totul se întâmplase în ultimii cinci.

Misiunea lui Salomon ar fi fost imposibilă dacă el n-ar fi izbutit să convingă câţiva dintre cei mai faimoşi artişti despre reuşita planului său. Ei fuseseră de acord deoarece le gâdilase orgoliile, nu fiindcă ar fi fost important pentru rasă. Dar, odată convinşi, lumea îi ascultase şi le oferise sprijin atât moral cât şi material. Înapoia acelei faţade spectaculoase de talent temperamental, adevăraţii arhitecţi ai coloniei îşi puseseră planurile în aplicare.

O societate se compune din fiinţe umane a căror comportare ca individualităţi e imprevizibilă. Dar dacă cineva analizează câteva din componentele ei fundamentale, încep să apară unele legi – aşa cum descoperiseră societăţile de asigurare cu mult timp înainte. Nimeni nu poate spune care anume indivizi vor muri într-un interval de timp, totuşi numărul total al deceselor poate fi prezis cu destulă exactitate.

Există şi alte legi, mai subtile, întrezărite pentru prima oară la începutul secolului douăzeci de matematicieni ca Weiner sau Rashavesky. Ei argumentaseră că evenimente precum crizele economice, efectele cursei înarmărilor, stabilitatea grupurilor sociale, alegerile politice şi altele pot fi analizate matematic. Dificultatea cea mare o reprezenta numărul enorm de variabile, multe din ele greu de definit în termeni numerici. Nu poţi trasa o familie de curbe despre care să afirmi hotărât: „Când va atinge această linie, va începe războiul!” Nimeni nu poate garanta în privinţa unor evenimente absolut imprevizibile – asasinarea unei personalităţi, o nouă descoperire ştiinţifică sau catastrofe naturale, ca inundaţiile şi cutremurele – ce pot avea un efect major asupra unui număr mare de oameni, ca şi asupra grupărilor sociale în care trăiesc ei.

Totuşi, graţie cunoştinţelor acumulate răbdător în ultimele sute de ani, se puteau face multe. Sarcina ar fi fost imposibilă fără ajutorul calculatoarelor uriaşe ce puteau îndeplini în câteva secunde munca a peste o mie de oameni. În proiectarea coloniei, asemenea ajutoare fuseseră utilizate din plin.

Cu toate acestea, fondatorii Noii Atene puneau la dispoziţie doar solul şi clima unde să înflorească, sau nu, planta pe care doreau s-o sădească. După cum remarcase unul dintre fondatori: „Putem fi siguri în privinţa talentului, dar pentru geniu trebuie să ne rugăm…” Exista însă speranţa rezonabilă că într-o asemenea societate concentrată vor avea loc unele reacţii interesante. Puţini artişti se dezvoltă în singurătate şi nimic nu e mai stimulativ decât confruntarea minţilor cu interese comune.

Deocamdată, confruntarea produsese rezultate meritorii în sculptură, muzică, critică literară şi film. Era încă prematur de apreciat dacă grupul ce lucra în domeniul cercetării istorice avea să împlinească speranţele iniţiatorilor săi, care doreau în mod sincer repunerea în drepturi a mândriei omeneşti. Pictura continua să lâncezească, situaţie favorizând pe cei ce considerau că arta statică, bidimensională, era lipsită de viitor.

În mod interesant, deşi deocamdată nu exista o explicaţie satisfăcătoare, timpul juca un rol esenţial în realizările artistice de succes ale coloniei. Corpurile şi curbele ciudate ale sculpturilor lui Andrew Carson se modificau lent sub privirile publicului, în concordanţă cu configuraţii complicate, pe care mintea nu le putea înţelege pe deplin. Carson pretindea, şi era destul de adevărat, că adusese „mobilele” secolului anterior la ultima expresie, unind astfel sculptura cu baletul.

Multe din experimentele muzicale ale coloniei se refereau în mod conştient la ceea ce poate fi numită „durata” timpului. Care era cea mai scurtă notă percepută de creier, sau cea mai lungă notă tolerată fără apariţia

oboselii? Rezultatul putea fi variat prin condiţionare sau prin utilizarea unei orchestraţii corespunzătoare? Asemenea probleme se discutau la nesfârşit, iar argumentările nu erau întotdeauna academice. În urma lor, rezultaseră unele compoziţii extrem de interesante.

Atena reuşise însă cele mai spectaculoase experimente în domeniul filmului de animaţie. Secolul scurs de la vremurile lui Disney nu adăugase multe în domeniul cel mai flexibil al cinematografiei. Din punct de vedere realist, se puteau obţine rezultate şi cu ajutorul fotografiilor, spre dispreţul celor ce dezvoltau animaţia prin intermediul liniilor abstracte.

Atenţia o atrăsese grupul de artişti şi savanţi care realizase până atunci cele mai puţine lucruri… şi alarma cea mai mare. Era o echipă ce lucra asupra „identificării totale”. Ideea le-o oferise istoria cinematografiei. La început sunetul, apoi culoarea, după aceea stereoscopia şi cinerama apropiaseră tot mai mult vechiul „cinema” de realitate. Care avea să fie sfârşitul? Bineînţeles, stadiul final urma să fie atins atunci când spectatorii aveau să uite că sunt spectatori, devenind implicaţi în acţiune. Pentru a ajunge acolo, trebuiau stimulate toate simţurile, utilizând chiar hipnoza, deoarece mulţi credeau în viitorul acesteia. Când urma să fie generalizată, experienţa omenească avea să se îmbogăţească enorm. Un om putea deveni, măcar pentru un timp, oricare altă persoană, participând la orice aventură reală sau imaginară. Putea chiar să devină o plantă sau un animal, dacă aveau să fie posibile capturarea şi înregistrarea impresiilor altor fiinţe vii. Iar când „programul” urma să fie terminat, omul putea dobândi o memorie tot atât de vie ca şi după orice altă experienţă din viaţa lui, absolut nediferenţiată de realitate.

Ipoteza era ameţitoare. Mulţi o găsiseră neliniştitoare şi sperau ca încercarea să eşueze. Dar în inimile lor ştiau că, odată ce ştiinţa considera posibil un lucru, realizarea lui nu putea întârzia…

Aceasta era, pe atunci, Atena, cu câteva din visele ei. Spera să devină ceea ce ar fi putut însemna vechea Atenă, dacă ar fi avut roboţi în locul sclavilor şi ştiinţă în locul superstiţiilor, însă deocamdată era mult prea devreme să se poată afirma că experimentul reuşise.

Capitolul şaisprezece

Jeffrey Greggson era un insular neinteresat deocamdată de estetică sau ştiinţă, principalele două preocupări ale celor mai în vârstă decât el. Aprecia din tot sufletul colonia, însă din motive strict personale. Îl fascina oceanul ce se întindea pe mulţi kilometri în toate direcţiile. Puţinii lui ani fuseseră petrecuţi pe continent şi încă nu se obişnuise cu un peisaj înconjurător format numai din apă. Era un înotător bun şi pleca adesea cu alţi prieteni, echipat cu labe şi mască, explorând apele puţin adânci ale lagunei. La început, Jean nu fusese prea încântată, dar după ce făcuse şi ea câteva scufundări îi trecuse teama de ocean şi de creaturile sale ciudate şi-l lăsă pe Jeffrey să se distreze, cu condiţia să nu înoate niciodată singur.

Celălalt membru al familiei Greggson care aprecia schimbarea era Fey, superba căţea aurie de vânătoare ce cu greu putea fi despărţită de Jeffrey. Cei doi erau inseparabili zi şi – dacă Jean nu intervenea decisă – noapte. Doar când băiatul pleca pe bicicletă, Fey rămânea acasă, tolănită în faţa uşii, privind drumul cu ochii umezi şi botul pe labe. Era o situaţie înfiorătoare pentru George, care plătise o grămadă de bani pentru Fey şi pedigree-ul ei. Se părea că trebuia să aştepte următoarea generaţie, cam peste vreo trei luni, înainte de a avea un câine cu adevărat al său. Opiniile lui Jean asupra subiectului respectiv difereau. Îi plăcea Fey, dar considera că un câine era de ajuns.

Numai Jennifer Anne nu decisese încă dacă-i plăcea

colonia. Nimic surprinzător în asta, deoarece nu văzuse deocamdată lumea situată dincolo de pătuţul ei şi nu avea habar că o asemenea lume exista.

* * *

George Greggson nu se gândea adesea la trecut; era prea ocupat cu planurile de viitor, cu munca şi copiii săi. Într-adevăr, îşi amintea câteodată de seara din Africa şi nu discutase niciodată cu Jean despre întâmplarea de atunci. Printr-un consimţământ tacit, subiectul fusese evitat şi din ziua aceea nu-l mai vizitaseră pe Boyce, în ciuda invitaţiilor repetate. De câteva ori pe an, îl sunau pe Rupert, scuzându-se, şi cu timpul acesta încetă să-i mai deranjeze. Spre surpriza generală, căsătoria lui cu Maia se dovedea înfloritoare.

Una din urmările serii respective fusese faptul că Jean îşi pierduse dorinţa de a se afunda în misterele de la graniţele ştiinţei cunoscute. Atracţia naivă şi lipsită de critică faţă de experimentele lui Rupert dispăruse complet. Poate că se convinsese şi nu-i mai trebuiau alte dovezi; George se ferea s-o întrebe. Poate că grijile maternităţii îi izgoniseră din minte asemenea preocupări.

Bărbatul ştia că era inutil să-şi pună astfel de întrebări despre un mister insolvabil, deşi uneori, în mijlocul nopţii, se trezea frământându-şi mintea. Îşi amintea întâlnirea cu Jan Rodricks pe terasa casei lui Rupert şi puţinele cuvinte schimbate cu singurul om care izbutise să treacă de restricţiile Overlorzilor. Nimic din tărâmul paranormalului, se gândea George, nu putea fi mai straniu decât simplul fapt ştiinţific că, deşi trecuseră zece ani de când vorbise cu Jan, fratele lui Maia îmbătrânise doar cu câteva zile.

Vastitatea universului îl îngrozea mai puţin decât misterele sale. George nu era o persoană care să mediteze profund asupra acestor probleme, însă uneori avea

senzaţia că oamenii erau aidoma unor copii jucându-se într-un loc ferit, protejaţi de realităţile aspre ale lumii înconjurătoare. Jan Rodricks sfidase protecţia şi evadase din ea… nimeni nu ştia unde anume. Dar în privinţa asta, George era de partea Overlorzilor. Nu dorea să se înfrunte cu ceea ce se afla în bezna necunoscută, dincolo de cercul de lumină al felinarului ştiinţei.

* * *

— Cum se face, întrebă amărât bărbatul, că Jeffrey lipseşte ori de câte ori vin eu acasă? Unde s-a dus?

Jean ridică ochii de la tricotat, o îndeletnicire străveche, reînviată recent cu mult succes. Pe insulă, asemenea mode se succedau în mod rapid. Principalul rezultat al actualei nebunii era faptul că toţi bărbaţii purtau acum pulovere multicolore, absolut inutile în timpul zilei, dar extrem de folositoare după apus.

— S-a dus pe Sparta cu nişte prieteni, răspunse ea. A promis că se întoarce la masă.

— De fapt, am venit mai devreme ca să lucrez ceva, rosti George gânditor. Însă e o zi minunată şi cred că o să merg şi eu acolo să fac o baie. Ce fel de peşte ţi-ar plăcea să-ţi aduc?

George nu prinsese niciodată nimic, iar peştii din lagună erau prea vicleni ca să se lase ademeniţi. Jean tocmai voia să i-o spună, când liniştea după-amiezii fu sfâşiată de un sunet care, chiar şi în epoca aceea paşnică, avea încă puterea să îngheţe sângele şi să zbârlească părul.

Era o sirenă de alarmă, urlând întruna, trimiţând mesajul de pericol în cercuri concentrice peste ocean.

* * *

Timp de aproape o sută de ani, presiunile crescuseră

treptat acolo, în bezna adâncurilor arzătoare de sub platforma oceanică. Deşi canionul submarin se formase cu ere geologice în urmă, rocile strivite nu se împăcaseră niciodată cu noile lor poziţii. De nenumărate ori, straturile pârâiseră şi se clintiseră, pe măsură ce greutatea inimaginabilă a apei le perturbase echilibrul precar. Acum erau gata să se deplaseze din nou.

Jeff explora bălţile dintre stâncile de pe plaja Spartei: o îndeletnicire pe care o găsea întotdeauna fascinantă. Nu ştiai niciodată ce creaturi exotice puteai descoperi, adăpostite acolo de valurile mărşăluind de-a pururi peste Pacific pentru a se sfărâma de recife. Era o lume de basm pentru orice copil şi în momentul acela îi aparţinea toată numai lui, deoarece prietenii săi urcaseră pe dealuri.

Ziua se arăta calmă şi plăcută. Vântul nu adia deloc; până şi vuietul permanent dinapoia recifelor se transformase într-un murmur slab. Soarele arzător atârna la jumătatea drumului spre amurg, dar trupul lui Jeff, de culoarea mahonului, devenise imun la săgeţile sale.

În locul acela, plaja era o fâşie îngustă de nisip, coborând abrupt către lagună. Privind în apa limpede ca sticla, băiatul putea zări stâncile submarine, la fel de familiare lui ca orice altă formă de relief terestru. La zece metri adâncime, coastele năpădite de alge ale unei goelete se curbau către lumea părăsită cu două secole în urmă. Jeff şi prietenii lui exploraseră adesea epava, însă speranţele lor de a descoperi o comoară se destrămaseră. Nu găsiseră decât o busolă ruginită.

Brusc, ceva apucă plaja şi o zgâlţâi o dată. Cutremurul încetă atât de iute, încât Jeff se întrebă dacă nu cumva şi-l imaginase. Poate fusese o ameţeală trecătoare, deoarece în jur totul rămăsese neschimbat. Apele lagunei erau calme şi cerul senin. Apoi se petrecu un lucru foarte ciudat.

Oceanul începu să se retragă mai rapid decât orice reflux. Băiatul privi uluit, dar câtuşi de puţin înspăimântat,

cum nisipul ud rămânea descoperit, scânteind în soare. Urmări apele, hotărât să cerceteze miracolul ce deschisese lumea submarină. Acum nivelul scăzuse într-atât încât catargul rupt al bătrânei epave ieşise de sub apă, cu algele atârnând. Jeff se repezi înainte, curios să vadă ce avea să urmeze.

În clipa aceea, remarcă sunetul dinspre recif. Nu mai auzise niciodată aşa ceva şi se opri să se gândească, cu picioarele afundându-se încet în nisipul umed. La câţiva metri de el, un peşte măricel se zbătea în spasmele morţii, însă Jeff nu-l băgă în seamă. Rămase locului, ascultând atent, în vreme ce zgomotul continua să sporească.

Părea aidoma unui gâlgâit sau aspiraţii, precum sunetul produs de un râu trecând prin nişte chei înguste. Era glasul oceanului retrăgându-se, furios pentru că pierduse, fie numai pentru o clipă, tărâmurile ce-i aparţineau. Printre rămurelele delicate de coral, prin peşterile submarine, milioane de tone de apă se scurgeau din lagună în nemărginirea Pacificului.

Foarte curând, şi foarte repede, aveau să se întoarcă.

* * *

Câteva ore mai târziu, una din echipele de salvare l-a găsit pe Jeff cocoţat pe o stâncă mare de coral, la douăzeci de metri deasupra nivelului apei. Nu părea speriat, deşi îl necăjea pierderea bicicletei. De asemenea, era înfometat, întrucât distrugerea parţială a podului îi retezase legătura cu casa. Când a fost salvat, tocmai se gândea să înoate până la Atena şi, dacă schimbările curenţilor n-ar fi fost atât de violente, ar fi reuşit traversarea fără probleme prea mari.

Jean şi George văzuseră cu ochii lor momentul când *tsunami*-ul izbise insula. Deşi în cartierele din părţile joase ale Atenei se înregistraseră pagube importante, nicio viaţă omenească nu fusese pierdută. Seismografele avertizaseră

cu numai cincisprezece minute înaintea declanşării, suficient pentru ca toţi locuitorii să se retragă dincolo de linia periculoasă. Acum, colonia repara stricăciunile şi aduna laolaltă o serie de legende care aveau să devină tot mai înfricoşătoare odată cu trecerea anilor.

Când Jeff fu adus acasă, Jean izbucni în lacrimi, deoarece fusese convinsă că-l înghiţise oceanul. Privise cu ochi îngroziţi peretele întunecat de apă, cu creasta spumegândă, ce se năpustise mugind dinspre orizont, acoperind poalele Spartei cu talazuri de spumă. Părea incredibil că Jeff ajunsese la timp într-un loc ferit.

Nu era chiar surprinzător că băiatul nu putea oferi o relatare coerentă asupra celor petrecute. După ce mâncase şi se băgase în pat, Jean şi George veniră lângă el.

— Culcă-te, scumpule, şi uită tot, spuse Jean. Acum eşti în siguranţă.

— Dar a fost amuzant, mămico, protestă Jeff. Nu mi-a fost *cu adevărat* frică.

— Bravo, rosti George. Eşti un băiat curajos şi ai fost inteligent, fugind la timp. Am mai auzit despre talazurile astea. Mulţi s-au înecat pentru că au coborât pe plajă să vadă ce se întâmplă.

— Aşa am făcut şi eu, mărturisi Jeff. Mă întreb cine m-a ajutat…

— Cum adică? Nu era nimeni cu tine. Ceilalţi băieţi erau pe dealuri. Jeff păru zăpăcit.

— Cineva mi-a spus să fug.

Jean şi George se priviră uşor alarmaţi.

— Adică… ţi s-a părut că ai auzit ceva?

— Gata, nu-l mai sâcâi, făcu Jean nervoasă.

Bărbatul însă era încăpăţânat.

— Vreau să-mi dau seama ce s-a întâmplat, ia spune, Jeff!

— Păi, eram pe nisip lângă epavă, când am auzit cuvintele…

— Ce cuvinte?

— Nu-mi amintesc exact, dar erau cam aşa: „Jeffrey, suie-te pe deal cât poţi de repede. Dacă rămâi aici, o să te îneci!”. Sunt sigur că mi-a spus „Jeffrey", nu „Jeff”. Deci nu era cineva cunoscut.

— Vocea era a unui bărbat? De unde se auzea?

— Era foarte aproape de mine şi părea să fie bărbat…

Jeff ezită o clipă şi George îl încurajă:

— Dă-i drumul: închipuie-ţi că eşti pe plajă şi ne povesteşti exact cum s-au petrecut lucrurile.

— Păi, nu semăna cu un glas pe care să-l mai fi auzit. Cred că era un bărbat foarte *mare.*

— Altceva a mai spus?

— Nu… până când am început să urc dealul. Atunci s-a întâmplat ceva curios. Ştiţi cărarea în susul stâncii?

— Da.

— Alergam pe ea, pentru că era drumul cel mai scurt. Acum ştiam ce se întâmpla, pentru că văzusem cum venea valul cel mare. Făcea un zgomot îngrozitor… Apoi am dat peste o stâncă uriaşă în drum. Înainte nu fusesem acolo şi n-am putut să trec peste ea.

— Pesemne o dislocase cutremurul, remarcă George.

— Sst! Spune mai departe, Jeff.

— Nu ştiam ce să fac şi auzeam cum se apropia valul. Atunci, glasul a spus: „Jeffrey, închide ochii şi acoperă-i cu palmele”. Mi s-a părut caraghios, dar am încercat. După aceea, a urmat un fulger uriaş – l-am simţit cu tot trupul – şi când am deschis ochii, stânca dispăruse.

— Dispăruse?

— Exact, nu mai era acolo. Am început iarăşi să alerg şi mi-am ars tălpile, pentru că poteca era groaznic de fierbinte. Apa sfârâia când o atingea, însă nu m-a mai putut ajunge, eram prea sus. Asta-i tot… Am coborât din nou, când valurile s-au retras. Atunci am văzut că bicicleta dispăruse şi podul se prăbuşise.

— Nu-i nimic, scumpule, rosti Jean, mângâindu-l

fericită. O să-ţi cumpărăm altă bicicletă. Principalul e că eşti în siguranţă. N-o să ne mai gândim cum s-a întâmplat.

Bineînţeles că nu era adevărat, pentru că discuţia reîncepu imediat după ce părăsiră camera. Nu ajunseră la nicio concluzie, dar rezultară două reacţii. În ziua următoare, fără să-i spună nimic soţului ei, Jean îşi duse fiul la psihiatrul coloniei. Bărbatul îl ascultă atent pe Jeff repetând povestea, apoi, în vreme ce pacientul neştiutor se juca în camera alăturată, o linişti pe Jean:

— În fişa lui nu există ceva care să sugereze vreo anomalie psihică. Nu trebuie uitat că a avut o experienţă teribilă, pe care a străbătut-o cu bine. Este un copil cu imaginaţie bogată, care crede probabil în propriile născociri. Acceptaţi-le şi nu vă faceţi griji, atât timp cât nu apar alte simptome. În cazul acela, anunţaţi-mă.

În aceeaşi seară, Jean îi comunică verdictul lui George. Bărbatul nu păru atât de uşurat cum sperase ea şi Jean puse reacţia pe seama stricăciunilor produse în teatrul său iubit. George mormăise doar: „În regulă", şi se cufundase în ultimul număr al revistei *Scenă şi studio.* Se părea că problema nu-l interesa şi femeia se simţi uşor iritată.

Peste trei săptămâni însă, în prima zi după reconstruirea podului, George îşi luă bicicleta şi porni spre Sparta. Plaja era acoperită cu bucăţi de coral, iar într-un loc reciful părea spart. George se întrebă de cât timp aveau nevoie miliardele de polipi răbdători să repare stricăciunea.

În susul stâncii exista o singură potecă şi, după ce-şi recăpătă suflul, bărbatul începu să urce. Câteva fragmente uscate de alge prinse de stânci marcau limita unde suiseră apele.

George Greggson rămase mult timp pe înălţimea singuratică, privind petecul de roci topite de sub picioare. Încercă să-şi spună că era lavă de la vulcanul stins, dar abandonă repede încercarea de autoamăgire. Mintea lui se

întoarse la noaptea aceea, cu ani de zile în urmă, când, împreună cu Jean, participase la experimentul lui Rupert Boyce. Nimeni nu înţelesese pe de-a întregul ce se întâmplase atunci, însă George ştia că, într-un chip misterios, cele două evenimente erau legate între ele. La început Jean, apoi fiul ei. Nu ştia dacă să fie bucuros sau înspăimântat şi murmură în minte o rugăciune.

"Îţi mulţumesc, Karellen, pentru ceea ce au făcut ai tăi pentru Jeff. Şi tare mult aş vrea să ştiu *de ce* au făcut-o."

Se întoarse încet pe plajă şi uriaşii albatroşi albi îi dădură ocol, uimiţi că nu le adusese de mâncare, zvârlind-o pe când ei erau în văzduh.

Capitolul şaptesprezece

Cu toate că fusese aşteptată încă de la înfiinţarea coloniei, solicitarea lui Karellen căzuse ca o bombă. Reprezenta, aşa cum îşi dădeau toţi seama, un moment de răscruce în viaţa Atenei şi nimeni nu putea prevedea ce avea să se întâmple în continuare.

Până atunci, colonia se dezvoltase fără vreo intervenţie a extratereştrilor. Aceştia o ignoraseră, aşa cum ignorau toate acţiunile umane ce nu erau subversive sau nu afectau normele lor de comportare. Nu se ştia dacă ţelurile coloniei puteau fi numite subversive, în mod limpede nu erau politice, dar reprezentau o tentativă de independenţă intelectuală şi artistică. Iar de aici, cine ştie ce putea să urmeze? Poate că Overlorzii prevedeau viitorul Atenei mai clar decât fondatorii ei şi poate că nu le plăcea.

Desigur, dacă Administratorul dorea să trimită un observator, inspector sau orice denumire ar fi avut el, nimeni nu se putea împotrivi. Cu douăzeci de ani în urmă, Overlorzii anunţaseră că sistaseră utilizarea mijloacelor de supraveghere, aşa încât omenirea nu mai trebuia să se

considere spionată. Totuşi, faptul că mijloacele acelea continuau să existe însemna că nimic nu le putea fi ascuns, dacă doreau cu tot dinadinsul să afle.

Unii insulari priveau vizita cu bucurie, ca pe o şansă de a lămuri un aspect minor al psihologiei Overlorzilor: atitudinea lor faţă de Artă. O considerau o extravaganţă copilărească a rasei umane? Aveau ei înşişi forme de artă? Şi în cazul unui răspuns afirmativ, motivele vizitei erau pur estetice sau interesele lui Karellen erau mai puţin nevinovate?

Toate aceste posibilităţi se comentau la nesfârşit. În vreme ce se făceau pregătirile. Nu se ştia nimic despre Overlordul care urma să sosească, dar se presupunea că posedă cunoştinţe totale în domeniul culturii. Experimentul avea să fie încercat şi o duzină de creiere agere urmau să observe cu interes reacţiile „victimei”.

Actualul preşedinte al consiliului era filosoful Charles Yan Sen, un bărbat caustic, totuşi vesel, apropiindu-se de şaizeci de ani şi astfel de apogeul vieţii. Platon l-ar fi acceptat ca exemplu de filosof-om politic, deşi Sen nu-l aproba în totalitate pe Platon, suspectându-l de denaturarea grosolană a lui Socrate. Sen era unul dintre insularii hotărâţi să obţină cât mai multe din vizita aceea, chiar numai pentru a demonstra Overlorzilor că oamenii aveau încă destule iniţiative şi nu erau, aşa cum spunea el, „pe de-a întregul domesticiţi”.

În Atena nu se întreprindea absolut nimic fără avizul unui comitet, ceea ce constituia trăsătura specifică a conducerii democratice. De altfel, odată, cineva definise colonia ca un sistem de comitete întrepătrunse. Sistemul funcţiona totuşi, graţie studiilor răbdătoare ale sociopsihologilor, adevăraţii întemeietori ai Atenei. Deoarece comunitatea nu era prea mare, fiecare individ putea participa la conducerea ei, fiind astfel un cetăţean în adevăratul sens al cuvântului.

În mod aproape inevitabil, George, ca membru de

frunte al ierarhiei artistice, făcea parte din delegaţia de primire. El se asigurase în mod suplimentar, trăgând câteva sfori. Dacă Overlorzii doreau să studieze colonia, George dorea tot atât de mult să-i studieze pe ei. Jean nu fusese prea încântată de acest lucru. Din seara petrecută la Boyce, femeia simţise o ostilitate vagă faţă de extratereştri, deşi nu putea numi un motiv real. Voia să aibă cât mai puţin de-a face cu ei, una din atracţiile principale ale insulei fiind tocmai independenţa mult sperată. Acum, se temea că aceasta putea fi ameninţată.

Overlordul sosi fără ceremonie, într-un aerocar obişnuit, construit pe Pământ, spre dezamăgirea celor care speraseră ceva mai spectaculos. Putea fi însuşi Karellen, fiindcă nimeni nu reuşea să deosebească extratereştrii între ei. Cu toţi păreau copii după acelaşi şablon. Poate că şi erau, în urma unor procese biologice necunoscute.

După prima zi, insularii încetară să mai acorde prea multă atenţie vizitelor vehiculului oficial. Numele corect al Overlordului, Thanthalteresco, se dovedi de nepronunţat şi fu repede poreclit „Inspectorul”. Porecla era destul de exactă, deoarece curiozitatea şi apetitul său pentru statistici păreau insaţiabile.

Charles Yan Sen era destul de epuizat când, mult după miezul nopţii, îl conduse pe Inspector înapoi la aerocarul ce-i servea drept cartier general. Fără îndoială, acolo avea să-şi continue munca pe timpul nopţii, în vreme ce gazdele sale cădeau pradă somnului.

Doamna Sen îşi întâmpină nerăbdătoare soţul. Formau un cuplu unit, în ciuda obiceiului bărbatului de-a o numi Xantipa atunci când aveau oaspeţi. De multă vreme, ea îl ameninţase că-i va da răspunsul cuvenit, preparându-i o ceaşcă de cucută, dar, din fericire, genul acela de răzbunare era mai puţin la modă în noua Atenă decât în cea veche.

— Ai avut succes? îşi întrebă soţul, aşezat la masă.

— Cred… deşi nu poţi să ştii niciodată ce se ascunde

în creierele astea uluitoare. Cu siguranţă a fost interesat… chiar încântat. Apropo, m-am scuzat că nu-l invităm aici. A spus că înţelege şi că nu doreşte să-şi izbească creştetul de tavanul nostru.

— Ce i-ai arătat astăzi?

— Mijloacele de existenţă ale coloniei. Se pare că nu l-au scârbit în aceeaşi măsură ca pe mine. A întrebat ce nu-ţi trece prin minte despre producţie, buget, resurse, rata naşterilor, hrană şi altele. Noroc că l-am avut pe Harrison cu mine şi că era pregătit cu toate rapoartele anuale de la înfiinţarea coloniei. Să-i fi auzit cum vorbeau… numai în cifre! Inspectorul a luat statisticile şi pariez că mâine, când ne întâlnim, o să fie capabil să ne citeze orice procent. Performanţele astea mintale mă calcă pe nervi!

Oftă şi începu să ciugulească fără chef mâncarea.

— Mâine o să fie mai interesant. Vizităm şcolile şi Academia. *Atunci* o să-i pun şi eu nişte întrebări. Sunt curios cum îşi educă Overlorzii copiii, bineînţeles presupunând că au aşa ceva.

Charles Sen n-avea să primească niciodată răspunsul la întrebarea sa deşi, în alte privinţe, Inspectorul era foarte vorbăreţ. Evita întrebările neplăcute într-o manieră încântătoare, apoi, în mod neaşteptat, devenea extrem de confident.

Prima lor intimitate reală avu loc pe când se întorceau de la şcoala ce reprezenta una din principalele mândrii ale coloniei.

— Pregătirea acestor minţi tinere pentru viitor, remarcase Sen, constituie o mare responsabilitate. Din fericire, oamenii sunt foarte optimişti: îţi trebuie multă străduanie să le poţi provoca un rău permanent. Chiar dacă ţelurile noastre sunt greşite, micile „victime” vor depăşi cu siguranţă acest obstacol. Şi, după câte aţi văzut, par extrem de fericiţi.

Se opri o clipă, privind statura uriaşă a interlocutorului său. Inspectorul era complet îmbrăcat într-

o ţesătură argintie, astfel că niciun centimetru pătrat din piele nu se expunea soarelui arzător. Doctorul Sen era conştient că ochii mari dinapoia ochelarilor întunecaţi îl urmăreau lipsiţi de emoţie, sau cu sentimente pe care el nu le putea înţelege.

— Bănuiesc că în privinţa educaţiei copiilor aveţi probleme similare cu cele pe care le-aţi încercat în faţa rasei umane. Sunteţi de acord?

— În unele privinţe, admise grav Overlordul. În altele, o comparaţie mai reuşită poate fi întâlnită în istoria puterilor voastre coloniale.

Din cauza aceasta, ne-au interesat dintotdeauna imperiul roman şi cel britanic. Cazul Indiei este foarte instructiv. Diferenţa principală dintre noi şi britanicii din India o constituie faptul că ei nu aveau o motivaţie reală de a merge acolo. N-aveau decât obiective banale şi temporare, precum ostilitatea faţă de alte state europene sau comerţul. S-au trezit posesorii unui imperiu, înainte de a şti la ce le trebuie şi n-au fost niciodată cu adevărat fericiţi până n-au scăpat de el.

— Dar voi, întrebă doctorul Sen fără să se poată abţine în faţa ocaziei, veţi scăpa de imperiul vostru atunci când se va ivi prilejul?

— Fără cea mai mică ezitare, încuviinţă Inspectorul.

Doctorul Sen nu mai insistă. Francheţea răspunsului nu era tocmai măgulitoare; de altfel ajunseseră la Academie, unde profesorii aşteptau să-şi încerce tăişul inteligenţei pe un Overlord autentic.

* * *

— După cum poate v-a spus distinsul nostru coleg, începu profesorul Chance, decanul Universităţii, scopul nostru principal este de a menţine *treze* minţile oamenilor şi de a-i ajuta să-şi împlinească posibilităţile. Mă tem că în afara acestei insule, descrise el un cerc larg cu braţul, rasa

umană şi-a pierdut *iniţiativa.* Este adevărat, nu mai sunt războaie, există o abundenţă de produse, dar… au dispărut *orizonturile.*

— Bineînţeles că aici însă… interveni inexpresiv Overlordul.

Profesorul Chance, căruia îi lipsea simţul umorului şi era vag conştient de acest lucru, îl privi suspicios.

— Aici, reluă el, nu suferim de prejudecata străveche potrivit căreia trândăveala este un viciu. Dar în acelaşi timp suntem de părere că nu-i suficient să fii un receptor pasiv al spectacolelor. Fiecare individ de pe insulă are o ambiţie ce se poate exprima foarte simplu: să facă *ceva,* nu contează cât de neînsemnat, mai bine decât oricare altul. Desigur, este un ideal pe care nu-l atingem cu toţii. Însă în lumea modernă important e să *ai* un ideal. Problema ajungerii la el rămâne secundară.

Inspectorul nu părea interesat să comenteze ideea. Îşi scosese costumul protector, dar continua să poarte ochelarii întunecaţi, chiar şi în lumina artificială a sălii de conferinţe. Decanul se întrebă dacă ochelarii erau necesari fiziologic, sau constituiau un simplu camuflaj.

Bineînţeles, datorită lor, orice încercare de a citi gândurile Overlordului devenea aproape imposibilă. Totuşi, extraterestrul nu obiecta la declaraţiile sfidătoare ce-i fuseseră adresate sau la critica politicii rasei sale faţă de Pământ.

Decanul se pregătea să reia atacul, când profesorul Sperling, şeful catedrei ştiinţifice, se hotărî să intervină.

— După cum probabil cunoaşteţi, domnule, una din marile probleme ale culturii noastre a fost dihotomia dintre artă şi ştiinţă. Aş fi deosebit de interesat să cunosc opiniile dumneavoastră în această privinţă. Sunteţi de părere că toţi artiştii sunt puţin anormali? Că operele lor, sau impulsul dinapoia acestora, reprezintă rezultatul unor insatisfacţii inconştiente?

Profesorul Chance îşi drese glasul, dar Overlordul i-o

luă înainte.

— Mi s-a spus că toţi oamenii sunt artişti într-o anumită măsură, aşa încât oricine este capabil să creeze ceva, fie şi numai la un nivel rudimentar. Ieri de pildă, în şcolile voastre, am remarcat accentul pus pe personalitate în pictură, desen şi sculptură. Tendinţa pare să fie generală chiar şi printre aceia care sunt, în mod evident, înzestraţi pentru o carieră ştiinţifică. De aceea, dacă toţi artiştii sunt anormali şi toţi oamenii sunt artişti, avem un silogism interesant…

Toţi se aşteptau să termine fraza, însă Overlorzii ştiau să fie plini de tact, atunci când le convenea.

* * *

Inspectorul urmări concertul cromo-simfonic cu mai multă răbdare decât mulţi dintre spectatorii umani. Singura concesie făcută gustului clasic fusese „Simfonia Psalmilor” de Stravinski; restul programului era agresiv de modernist. Indiferent de opiniile unora asupra meritelor sale, spectacolul fusese superb, spre mândria coloniei, care cuprindea câţiva dintre cei mai de seamă muzicieni ai lumii. Între compozitorii rivali avuseseră loc multe conflicte pentru onoarea de a fi incluşi în programul spectacolului, deşi unii cinici se întrebau dacă putea fi realmente o onoare. Exista în mod cert posibilitatea ca Overlorzii să fie complet afoni.

Totuşi s-a remarcat faptul că, după concert, Thanthalteresco îi căutase pe cei trei compozitori prezenţi la spectacol, complimentându-i pentru ceea ce el denumise „marea lor candoare”. Gestul său dusese la o despărţire plină de încântare, deşi uşor nedumerită.

George Greggson avu ocazia să-l întâlnească pe Inspector abia în cea de-a treia zi. Teatrul programase un fel de amalgam; în locul unui singur subiect, aveau să fie prezentate o piesă în două acte, sceneta unui autor faimos

şi un moment coregrafic. Bineînţeles, toate au fost executate impecabil şi previziunea unui critic: „Acum vom afla, în sfârşit, dacă Overlorzii ştiu să caşte” se dovedi falsă. Ba chiar Inspectorul râse de câteva ori şi tocmai în momentele corespunzătoare.

Cu toate acestea, nimeni nu putea fi sigur de nimic. Poate că pur şi simplu se prefăcea, urmărind spectacolul exclusiv prin intermediul logicii, fără să se implice emoţional, precum un antropolog asistând la un ritual primitiv. Faptul că emitea sunetele corespunzătoare şi că avea reacţiile normale nu dovedea absolut nimic.

George fusese hotărât să discute cu Inspectorul, dar nu i se ivi nicio ocazie. După spectacol, schimbaseră câteva cuvinte de prezentare, apoi Overlordul fusese târât în altă parte. Era absolut imposibil să-l izolezi de oficialităţi şi bărbatul revenise acasă, simţindu-se frustrat. Nu ştia ce ar fi dorit să discute, dacă i s-ar fi ivit ocazia, însă era convins că ar fi putut aduce conversaţia în jurul lui Jeff. Acum şansa se irosise.

Iritarea dură două zile. Aerocarul Inspectorului plecă, lăsând în urmă multe regrete, după care se petrecu epilogul. Nimeni nu crezuse de cuviinţă să-l întrebe pe Jeff şi băiatul trebuie să se fi gândit multă vreme până să vină la George.

— Tăticule, îi spuse el înainte de culcare, îl ştii pe Overlordul care a venit la noi?

— Da, încuviinţă posomorât scenograful.

— A fost şi la mine la şcoală şi l-am auzit vorbind cu nişte profesori. N-am prea înţeles ce spunea, dar cred că i-am recunoscut glasul. El mi-a zis să fug, atunci când a venit valul cel mare.

— Eşti sigur?

Jeff ezită o clipă.

— Nu *tocmai,* însă dacă nu era el, era un alt Overlord. Poate că trebuia să-i mulţumesc… Dar acum a plecat, nu-i aşa?

— Da, spuse George, mă tem că da. Totuşi, poate se va ivi altă ocazie. Acum culcă-te ca un băiat cuminte şi nu-ţi mai bate capul.

După ce copiii adormiră, Jean veni lângă scaunul lui George şi se aşeză pe covor, rezemându-se de picioarele bărbatului. Era un obicei care lui nu-i plăcea, considerându-l prea sentimental, însă nu făcea caz de acest lucru. Se străduia să adopte o poziţie cât mai incomodă pentru soţia lui.

— Ce mai crezi acum? îl întrebă ea cu voce obosită. Oare aşa s-a întâmplat într-adevăr?

— Da, răspunse George, deşi poate că este o prostie să ne facem griji. La urma urmelor, mulţi părinţi ar fi recunoscători şi, desigur, eu *sunt* recunoscător. Explicaţia poate fi extrem de simplă. Ştim că pe Overlorzi îi interesează colonia, deci fără îndoială au supravegheat-o în ciuda promisiunilor făcute. Să presupunem că unul din ei a observat zona şi a zărit talazul. Era normal să-i avertizeze pe cei aflaţi în primejdie…

— Nu uita însă că ştia numele lui Jeff. Nu… *noi* suntem cei supravegheaţi. Există la noi ceva special, care le-a atras atenţia. Am simţit-o încă de la petrecerea lui Rupert. Curios cum ocazia aceea ne-a schimbat la amândoi viaţa!

George o privi înţelegător, dar numai atât. Interesant cât de mult se putea transforma cineva într-un răstimp atât de scurt. Din iubirea pe care o persoană, vag reamintită, pe nume George Greggson, o purtase cândva unui vis diafan cu numele de Jean Morrel nu mai rămăsese mare lucru… Dragostea lui era acum împărţită între Jeff şi Jennifer, pe de o parte, şi Carolle pe de altă parte. Nu credea că Jean ştia ceva despre Carolle şi intenţiona să-i mărturisească totul înainte s-o facă altcineva. Totuşi încă nu prinsese momentul prielnic.

— Bine… Jeff e supravegheat. Nu crezi că ar trebui să fim mândri? Poate că Overlorzii i-au întrevăzut un viitor

măreţ. Mă întreb ce-ar putea fi?

Ştia foarte bine că vorbea numai ca s-o liniştească pe Jean. El însuşi nu era foarte tulburat, mai degrabă mirat şi zăpăcit. Brusc îi veni o altă idee: ceva la care ar fi trebuit să se gândească mai demult. Ochii i se întoarseră automat spre camera copiilor.

— Mă întreb dacă este vorba numai de Jeff, rosti el.

* * *

Între timp, Inspectorul îşi prezenta raportul. Insularii ar fi dat aproape orice să-l poată citi. Statisticile şi rezultatele intraseră în memoriile nesfârşite ale calculatoarelor uriaşe, care constituiau câteva – dar nu toate – din puterile nevăzute ale lui Karellen. Înainte însă ca minţile impersonale să-şi anunţe concluziile, Inspectorul oferise propriile recomandări. Exprimate în fraze umane, ar fi sunat cam aşa:

"Nu trebuie să întreprindem nicio acţiune în privinţa coloniei. Este un experiment interesant, dar nu poate afecta în niciun mod viitorul. Realizările artistice de acolo nu ne privesc şi nu există dovezi că cercetarea ştiinţifică ar fi abordat căi interzise.

După cum era stabilit, am verificat rezultatele profesionale ale Subiectului Zero, fără să trezesc bănuieli. Statisticile sunt anexate şi se constată că nu există deocamdată semne ale unei dezvoltări neobişnuite. Deşi, după cum ştim, Trecerea este rareori anticipată prin semne.

Am întâlnit de asemenea tatăl Subiectului şi am rămas cu impresia că dorea să-mi vorbească. Din fericire, am reuşit să-l evit. Fără îndoială că bănuieşte ceva deşi, bineînţeles, nu poate ghici adevărul şi nici nu poate interveni în vreun fel asupra schimbării.

Îmi pare tot mai rău de aceşti oameni."

* * *

George Greggson ar fi fost de acord cu verdictul Inspectorului potrivit căruia Jeff nu prezenta nimic neobişnuit. Existase doar incidentul acela ciudat, aidoma unui tunet într-o zi senină. Apoi… nimic.

Jeff avea curiozitatea şi vioiciunea oricărui băiat de şapte ani. Era inteligent, atunci când se străduia, dar nu exista pericolul să devină un geniu. Uneori Jean se gândea, puţin necăjită, că băiatul constituia ilustrarea perfectă a vorbei străvechi: „Brânză bună în burduf de câine”.

Putea fi pe rând afectuos sau morocănos, rezervat sau exuberant. Nu dovedea vreo preferinţă specială faţă de unul din părinţi, iar apariţia surorii lui mai mici nu-i stârnise gelozia. Fişa sa medicală era imaculată; nu fusese bolnav nici măcar o zi. Deşi, în epoca şi climatul de atunci, acest lucru nu reprezenta ceva ieşit din comun.

Spre deosebire de alţi băieţi, Jeff nu se plictisise repede de tatăl său, părăsindu-l, atunci când era posibil, pentru tovarăşi de vârsta lui. În mod evident, moştenise talentul artistic al lui George şi, aproape imediat după ce începuse să umble, devenise un vizitator regulat al culiselor teatrului coloniei. Mai mult decât atât, teatrul îl adoptase drept mascotă neoficială şi devenise expert în oferirea de buchete de flori personalităţilor care-i vizitau.

Jeff rămânea totuşi un băiat obişnuit. Aşa se autolinişteа George când se plimbau împreună prin insulă. Discutau, aşa cum făcuseră întotdeauna taţii şi fiii, numai că în epoca aceea aveau mai multe de vorbit. Deşi Jeff nu părăsise niciodată Atena, el putea vedea tot ce dorea din lumea înconjurătoare, prin ochii atotvăzători ai aparatelor de televiziune. Simţea, ca şi ceilalţi colonişti, un uşor dispreţ faţă de restul planetei. Ei reprezentau elita, avangarda progresului. Ei aveau să ducă omenirea spre înălţimile atinse de Overlorzi şi… poate mai departe. Nu mâine, dar cu siguranţă că într-o bună zi…

Nu aveau cum ghici că ziua aceea avea să vină atât de repede.

Capitolul optsprezece

Visele au început după şase săptămâni. În întunericul nopţii subtropicale, George Greggson plutea încetişor spre trezire. Nu ştia cine îl deşteptase şi, pentru moment, rămase într-o derută totală. Apoi îşi dădu seama că era singur. Jean se sculase şi mersese la copii. Îi vorbea în şoaptă lui Jeff, prea încet ca bărbatul să distingă vreun cuvânt.

George coborî din pat şi veni lângă ea. Datorită lui Poppet, excursiile nocturne deveniseră ceva obişnuit, dar în situaţiile acelea nu se putea pune problema ca el să mai poată dormi, datorită planşetelor. Acum era altceva şi se întrebă ce anume o trezise pe Jean.

Singura lumină din cameră venea de la tapetul fluorescent de pe pereţi. În strălucirea lui difuză, George o zări pe Jean lângă patul băieţelului. Când intră, femeia se întoarse şi şopti:

— N-o scula pe Poppet!

— Ce s-a întâmplat?

— Am ştiut că Jeff mă vrea la el şi m-am trezit.

Simplitatea explicaţiei îl nelinişti în mod ciudat pe George. *Am ştiut că Jeff mă vrea la el.* Cum a ştiut? se întrebă el.

— A visat urât? rosti în cele din urmă bărbatul.

— Nu sunt sigură, răspunse Jean, acum e-n regulă. Însă când am venit îi era frică.

— *Nu-mi era* frică, mămico, se auzi un glăscior indignat. Dar era un loc atât de ciudat!

— Ce anume? întrebă George. Spune-mi şi mie.

— Am visat nişte munţi, rosti Jeff visător. Erau foarte înalţi, însă pe ei nu era zăpadă, ca pe ceilalţi munţi pe care

i-am văzut. Câţiva dintre ei ardeau.

— Vrei să spui că erau vulcani?

— Nu tocmai. Ardeau peste tot, cu nişte flăcări albastre, ciudate. Apoi, în timp ce priveam, a răsărit soarele.

— Spune mai departe, de ce te-ai oprit?

Jeff privi întrebător spre tatăl său.

— Ăsta a fost un alt lucru pe care nu l-am înţeles, tăticule. A răsărit foarte repede şi era mult prea mare. Şi… nu avea culoarea lui obişnuită. Era un albastru frumos.

Urmă o tăcere lungă şi înfiorată. După aceea, bărbatul şopti:

— Asta-i tot?

— Da. Am început să mă simt singur şi atunci a venit mămica şi m-a trezit.

George netezi părul ciufulit al băiatului cu o mână, iar cu cealaltă îşi strânse halatul. Îi era frig şi se simţea foarte neînsemnat. Totuşi, vocea nu-l trădă când îi vorbi lui Jeff:

— E doar un vis, ai mâncat prea mult la cină. Uită-l şi culcă-te ca un copil cuminte.

— Bine, tăticule, răspunse Jeff. Se opri o clipă, apoi adăugă gânditor: Cred că o să încerc să mai merg acolo.

* * *

— Un soare albastru? întrebă Karellen după câteva ore. Amănuntul acesta trebuie să fi uşurat mult identificarea.

— Exact, încuviinţă Rashaverak. Fără îndoială este Alphanidon 2. Munţii Sulfuroşi confirmă ipoteza. Interesantă mi se pare distorsiunea temporală. Planeta se roteşte destul de încet, iar băiatul a observat ore întregi în câteva minute.

— Asta-i tot ce-aţi aflat?

— Da, fără a-l întreba direct pe copil.

— Nu putem risca aşa ceva. Evenimentele trebuie să-şi urmeze cursul firesc, fără intervenţia noastră. Când părinţii vor apela la noi, poate atunci îl vom putea chestiona.

— S-ar putea să nu vină niciodată, sau să vină prea târziu.

— În privinţa aceasta, mă tem că nu există alternativă. Nu trebuie niciodată să uităm că, în asemenea probleme, curiozitatea noastră este lipsită de importanţă. Nu este mai însemnată nici chiar decât fericirea omenirii.

Întinse braţul spre întrerupător.

— Continuaţi supravegherea şi raportaţi-mi toate rezultatele. Dar nu interveniţi sub nicio formă!

* * *

Totuşi Jeff părea neschimbat atunci când era treaz. Pentru asta cel puţin, gândi George, puteau fi recunoscători. Teama însă îi sporea în inimă.

Pentru băiat era un simplu joc; încă nu începuse să-l sperie. Un vis rămânea pur şi simplu un vis, indiferent cât de straniu ar fi fost. Acum nu se mai simţea singur în lumile pe care i le deschidea somnul. Doar prima dată, în noaptea aceea, mintea lui o strigase pe Jean prin firele necunoscute ce-i legau. Acum păşea singur şi netemător în universul care i se oferea.

Părinţii îl întrebau dimineaţa, iar el le povestea ce-şi amintea. Uneori se poticnea şi nu găsea cuvinte să descrie scene clare, nu doar pentru experienţa lui, ci şi pentru imaginaţia omului. George şi Jean îi sugerau termeni noi, îi arătau poze şi culori, ca să-i reîmprospăteze memoria, apoi căutau să reconstruiască ce se putea din răspunsurile sale. Adeseori nu înţelegeau nimic, deşi pentru Jeff lumile visurilor lui erau simple şi clare. Nu le putea însă transmite părinţilor săi. Totuşi, unele erau destul de explicite…

* * *

Spaţiu; nicio planetă, niciun peisaj înconjurător. Doar stelele în noaptea de catifea şi, atârnând pe fundalul lor, un soare uriaş şi roşu, pulsând precum o inimă.

Gigantic şi rarefiat, se micşora încet, strălucind mai puternic ca şi cum în focar sosea combustibil nou. Urca spectrul şi oscila la marginea galbenului, apoi ciclul se inversa, steaua se dilata şi se răcea, redevenind un nor gigantic, sângeriu…

(— Un pulsar variabil tipic, comentă Rashaverak. Văzut, de asemenea, într-un ritm temporal foarte accelerat. Nu-l pot identifica precis, dar steaua cea mai apropiată care se potriveşte descrierii este Rhamsandron 9 sau Pharanidon 12.

— Oricare ar fi, răspunse Karellen, se îndepărtează tot mai mult de casă.

— Tot mai mult…)

* * *

Ar fi putut să fie Pământul. Un soare alb atârna pe un cer albastru, pătat de nori mânaţi de furtună. O pantă cobora lin spre oceanul înspumat de vânt. Totuşi nimic nu se mişca; scena era îngheţată, surprinsă parcă de iluminarea unui fulger. Iar departe, mult spre orizont, exista ceva ce nu aparţinea Pământului: tremurând uşor, un şir de coloane ceţoase se înălţa din ocean, pierzându-se printre nori. Coloanele erau egal distanţate în jurul planetei, prea mari pentru a fi artificiale, totuşi prea regulate pentru un fenomen natural.

(— Sideneus 4 şi Coloanele Zorilor, rosti Rashaverak cu o voce în care se simţea uimirea. A atins centrul galaxiei…

— Şi de-abia a început călătoria, răspunse Karellen.)

* * *

Planeta era absolut plată. Gravitaţia enormă strivise demult, aducând la acelaşi nivel, munţii tinereţii ei – munţi ale căror vârfuri nu depăşiseră o înălţime de câţiva metri. Acolo însă exista viaţă deoarece suprafaţa era acoperită cu nenumărate configuraţii geometrice, târându-se, deplasându-se şi schimbându-şi culoarea. Era o lume bidimensională, populată de fiinţe ce nu puteau fi mai înalte de o fracţiune de centimetru.

Iar pe cer se zărea un soare pe care un narcoman nu şi l-ar fi putut imagina, în cele mai uluitoare halucinaţii. Prea fierbinte ca să fie alb, soarele era o fantomă veştejită, la graniţele ultravioletului, pârjolindu-şi planetele cu o radiaţie mortală pentru orice formă de viaţă terestră. La milioane de kilometri în jurul său, se întindeau văluri gigantice de gaz şi praf, strălucind în nenumărate culori sub radiaţiile ultraviolete. În comparaţie cu steaua aceea, soarele Pământului nu lumina nici cât un licurici la amiază.

(— Din universul cunoscut nu poate fi decât Hexanerax 2, vorbi Rashaverak. Doar câteva dintre navele noastre au ajuns până aici şi n-au riscat o coborâre, pentru că nimeni nu se aştepta ca pe planetele acestea să existe viaţă.

— Se pare, spuse Karellen, că voi, savanţii, n-aţi fost atât de exacţi cum aţi crezut. Dacă acele… configuraţii sunt inteligente, problema comunicaţiei reciproce va fi interesantă. Mă întreb dacă ele cunosc existenţa celei de-a treia dimensiuni.)

* * *

Era o lume care nu putea cunoaşte niciodată noaptea sau ziua, anii sau anotimpurile. Şase sori coloraţi îi acopereau cerul, astfel încât doar lumina varia în

intensitate; întunericul nu exista. Datorită încleştării câmpurilor gravitaţionale opuse, planeta urma coturile şi salturile unei orbite extraordinar de complicate, irepetabilă. Fiecare clipă era unică: poziţia celor şase sori în acel moment n-avea să mai existe niciodată.

Cu toate acestea, şi acolo exista viaţă. Deşi planeta putea fi pârjolită de focurile solare în decursul unei epoci, pentru ca în următoarea eră să fie îngheţată, ea adăpostea inteligenţă. Cristalele uriaşe, multifaţetate, erau grupate în figuri geometrice complicate, nemişcate în erele glaciare, însă dezvoltându-se lent din venele minerale atunci când planeta se încălzea. N-avea importanţă dacă pentru terminarea unui gând aveau nevoie de o mie de ani. Pentru ele, Universul era încă tânăr şi timpul se întindea nesfârşit înaintea lor…

* * *

(— Am căutat în toate băncile noastre de date, spuse Rashaverak. Nu cunoaştem o asemenea planetă sau combinaţie de sori. Dacă ar fi în galaxia noastră, astronomii ar fi depistat-o chiar dacă se afla în afara zonei de acţiune a navelor.

— Atunci a ieşit din galaxie.

— Da. Cu siguranţă, de acum n-a mai rămas mult.

— Cine ştie? Deocamdată visează… Când se trezeşte, este neschimbat. E abia prima fază. Vom afla cu adevărat atunci când va începe schimbarea.)

* * *

— Ne-am mai întâlnit, domnule Greggson, rosti grav Overlordul. Mă numesc Rashaverak. Vă amintiţi, fără îndoială.

— Da, încuviinţă George. Petrecerea de la Rupert Boyce. E greu de uitat. Şi eu am bănuit că ne vom

reîntâlni.

— Spuneţi-mi, de ce aţi solicitat această întrevedere?

— Cred că ştiţi deja…

— Poate, dar ne va ajuta pe amândoi dacă mi-o veţi spune cu propriile dumneavoastră cuvinte. S-ar putea să vă surprindă, dar şi eu încerc să pricep, iar în unele cazuri, ignoranţa mea este la fel de mare ca a voastră.

Scenograful îl privi uimit pe Overlord. Nu se gândise niciodată la aşa ceva. În mod subconştient, considerase că extratereştrii posedau toată ştiinţa şi puterea, că ei ştiau şi erau probabil responsabili pentru ceea ce se întâmpla cu Jeff.

— Bănuiesc, vorbi George, că aţi citit rapoartele pe care le-am dat psihologului insulei, aşa încât cunoaşteţi totul despre vise.

— Da, este adevărat.

— Nu le-am considerat nicio clipă simple fantezii ale unui copil. Erau atât de incredibile încât, ştiu că pare ridicol, *trebuiau* să se bazeze pe ceva real.

Privi neliniştit spre Rashaverak, fără să spere într-o confirmare sau o negaţie. Acesta nu spusese nimic, mulţumindu-se să-l fixeze cu ochii săi mari şi calmi. Stăteau aproape faţă în faţă, deoarece încăperea – evident construită pentru astfel de întrevederi – avea două niveluri; scaunul Overlordului fiind situat cu un metru mai jos decât al lui George. Era un amănunt plin de tact, liniştindu-i pe oamenii ce solicitau asemenea întâlniri şi care erau rareori destinşi.

— La început am fost surprinşi, fără să ne alarmăm. Jeff era perfect normal atunci când se trezea şi se părea că visele nu-l deranjau. Apoi, într-o noapte… ezită şi privi spre Overlord, n-am crezut niciodată în paranormal, nu sunt un savant, dar cred că există o explicaţie raţională pentru orice lucru.

— Da, încuviinţă Rashaverak. Ştiu ce aţi văzut, vă urmăream.

— Am bănuit-o dintotdeauna. Karellen ne asigurase că n-o să ne mai spionaţi. De ce aţi încălcat promisiunea?

— N-am încălcat-o. Administratorul a afirmat că rasa umană nu va mai fi supravegheată. Am respectat promisiunea. Urmăream copiii dumneavoastră, nu pe voi.

Trecură câteva clipe până când George înţelese implicaţiile cuvintelor lui Rashaverak. Tot sângele i se scurse din obraji.

— Vreţi să spuneţi...? gâfâi el. Vocea i se stinse şi trebui să reia: Atunci, *ce* sunt copiii mei?

— Asta, rosti Rashaverak solemn, încercăm noi să aflăm.

* * *

Jennifer Anne Greggson, poreclită Poppet, stătea pe spate cu ochii închişi. Nu-i deschisese de mult timp şi n-avea să-i mai deschidă niciodată întrucât pentru ea vederea era la fel de inutilă ca şi pentru vietăţile adâncurilor submarine. Era conştientă de lumea înconjurătoare şi nu numai de lumea aceea.

Din scurta ei pruncie îi mai rămăsese un singur reflex. Clopoţeii care o încântaseră cândva sunau acum întruna, bătând un ritm complex şi variabil. Sincopa aceea ciudată o trezise pe Jean din somn, determinând-o să alerge în camera ei. Dar nu sunetul lor o făcuse să-l strige pe George.

Cauza fusese spectacolul clopoţeilor banali, strălucitori şi coloraţi, suspendaţi în aer la o jumătate de metru deasupra patului, în vreme ce Jennifer Anne zâmbea calmă, cu mânuţele strânse laolaltă.

Fetiţa începuse mai târziu, însă progresa rapid. În curând avea să-şi întreacă fratele, deoarece avea mult mai puţine rutine de dezvăţat.

* * *

— Aţi procedat înţelept, spuse Rashaverak, că nu i-aţi atins jucăria. Nu cred că aţi fi putut-o mişca. Dar dacă aţi fi reuşit, ea s-ar fi putut supăra. Şi atunci nu ştiu ce s-ar fi întâmplat.

— Vreţi să spuneţi, făcu George posomorât, că nu puteţi face nimic?

— Nu vreau să vă dezamăgesc. Putem privi şi analiza, aşa cum şi facem de altfel. Însă nu putem interveni, pentru că nu înţelegem.

— Atunci ce-o să facem? Şi de ce ni s-a întâmplat tocmai nouă?

— Trebuia să se întâmple cuiva. În voi nu există nimic mai deosebit decât în, să zicem, primul neutron care declanşează reacţia în lanţ din interiorul unei bombe atomice. *Întâmplător,* neutronul respectiv este primul. Oricare alt neutron ar fi îndeplinit acelaşi rol, aşa cum Jeffrey putea fi oricare alt copil din lume. Noi denumim faza aceasta Trecerea Totală. Mă bucur că acum nu mai este nimic de tăinuit. Aşteptam de multă vreme să se petreacă aşa ceva, încă de la sosirea noastră pe Pământ. Nu se putea determina când şi unde va începe până ce, din pură întâmplare, ne-am întâlnit la petrecerea lui Rupert Boyce. Atunci am ştiut, aproape cu siguranţă, că primii vor fi copiii soţiei dumneavoastră.

— Dar… pe atunci nu eram căsătoriţi. Nici măcar…

— Da, ştiu. Însă mintea domnişoarei Morrel fusese canalul care, fie numai pentru o singură clipă, dovedise o cunoaştere pe care nicio fiinţă vie n-o putea deţine în momentul acela. Putea veni doar de la altă minte, legată intim de ea. Faptul că era un creier ce nu se născuse încă, nu era important. Timpul este mult mai puternic decât credeţi.

— Încep să înţeleg. Jeff ştie lucrurile acestea… el poate privi în alte lumi şi poate spune de unde aţi venit. Într-un fel anume, deşi băiatul nu era încă născut, Jean i-a

recepţionat gândurile.

— Nu este numai atât... dar nu cred că vă veţi apropia mai mult de adevăr. În istorie au existat oameni cu puteri inexplicabile, care păreau că transcend timpul şi spaţiul. Ei înşişi nu înţelegeau aceste puteri. Aproape fără excepţie, explicaţiile lor erau pure născociri. Cunosc perfect lucrurile acestea, am citit foarte multe!

Există însă o analogie sugestivă şi folositoare. Revine permanent în literatura voastră. Imaginaţi-vă că mintea fiecărui om este o insulă înconjurată de ocean. Fiecare insulă pare izolată, însă în realitate toate sunt legate prin fundul oceanului, ale cărui creste sunt. Dispariţia oceanului ar însemna şi sfârşitul insulelor. Toate ar fi părţi ale aceluiaşi continent, dar individualitatea lor n-ar mai exista.

Telepatia, cum i-aţi spus voi, reprezintă ceva similar. În anumite condiţii favorabile, creierele se pot uni, împărtăşindu-şi conţinutul şi retrăind memoriile experienţei, atunci când sunt iarăşi izolate. În stadiul ei cel mai formidabil, puterea aceasta nu cunoaşte limitele obişnuite ale timpului şi spaţiului. De aceea, Jean a putut împărtăşi cunoaşterea fiului ei încă nenăscut.

Urmă o tăcere lungă, timp în care George se luptă cu ideile uluitoare. Schema începea să capete contur. Era incredibil, totuşi avea logica ei. În plus, explica – dacă termenul putea fi utilizat pentru ceva atât de ciudat – tot ceea ce se întâmplase după petrecerea de la Boyce. Explica, de asemenea, îşi dădu el seama, fascinaţia lui Jean faţă de supranatural.

— De ce a început totul? întrebă George. Şi unde va duce?

— La aceste întrebări nu putem răspunde. În Univers există multe rase, iar unele dintre ele au descoperit puterile respective cu mult înainte ca voi – sau noi – să fi apărut pe scena vieţii. V-au aşteptat să vă alăturaţi lor... şi acum a sosit clipa.

— Atunci ce căutaţi *voi* aici?

— Probabil că, aidoma majorităţii oamenilor, ne-aţi privit mereu ca pe stăpânii voştri. Nu-i adevărat. N-am fost altceva decât nişte paznici, executând o sarcină impusă… Sarcina aceea este greu de definit: ne puteţi considera nişte moaşe care supraveghează o naştere dificilă. Încercăm să ajutăm la apariţia a ceva nou şi minunat.

Rashaverak ezită o clipă, părând că-şi caută cuvintele.

— Aşa este, suntem moaşele. *Noi însă suntem sterpi.*

În momentul acela, George înţelese că se găsea înaintea unei tragedii ce o depăşea pe a lui. Incredibil, totuşi adevărat: în ciuda puterilor şi strălucirii lor, Overlorzii ajunseseră la capătul unei fundături evoluţioniste. Alcătuiau o rasă măreaţă şi nobilă, superioară omenirii pe toate planurile, dar lipsită de viitor şi conştientă de acest lucru. În comparaţie cu ei, problemele bărbatului deveneau brusc neînsemnate.

— Înţeleg acum, rosti el, de ce l-aţi supravegheat pe Jeffrey. El era cobaiul acestui experiment.

— Exact, deşi… experimentul nu era controlat de noi. Nu noi l-am provocat, ci am încercat doar să-l studiem. N-am intervenit decât atunci când am fost siliţi.

Da, se gândi George, tsunami-ul… Nu puteau permite distrugerea unui specimen atât de valoros. Apoi se simţi ruşinat de gândurile sale.

— Mai am o singură întrebare, spuse el. Ce trebuie să facem cu copiii noştri?

— Bucuraţi-vă de ei cât mai puteţi, răspunse încet Rashaverak. Nu vor mai fi mult timp ai voştri.

Sfatul putea fi valabil pentru orice părinte şi în orice epocă; acum însă conţinea o ameninţare şi o spaimă necunoscute.

Capitolul nouăsprezece

Veni apoi o vreme când lumea viselor lui Jeffrey nu s-a mai delimitat net de experienţa sa zilnică. Nu mai merse la şcoală, iar pentru Jean şi George rutina vieţii se schimbă, aşa cum, în curând, avea să se schimbe în întreaga lume.

Îşi evitară toţi prietenii, parcă deja conştienţi că în curând nimeni nu avea să mai aibă timp pentru ei. Uneori, în liniştea nopţii, când străzile erau pustii, făceau lungi plimbări laolaltă. Erau mai apropiaţi acum decât fuseseră în primele zile ale căsătoriei, uniţi din nou în faţa necunoscutei tragedii care urma să-i copleşească în scurtă vreme.

La început se simţiseră vinovaţi, lăsându-şi copiii dormind în casă, dar îşi dădură repede seama că Jeff şi Jenny îşi puteau purta de grijă, în modalităţi străine lor. Şi, desigur, Overlorzii îi supravegheau… Gândul acesta îi liniştea. Nu se mai simţeau singuri; ochii aceia inteligenţi şi plini de bunătate le împărtăşeau veghea.

Jennifer dormea; nu exista alt termen pentru a descrie starea fetiţei. După toate aparenţele exterioare, era încă un prunc, dar în jurul ei se manifesta un câmp de forţă latentă atât de puternic încât Jean nu suporta să-i mai intre în cameră.

Nici nu mai era nevoie s-o facă. Entitatea care fusese Jennifer Anne Greggson nu era deocamdată dezvoltată complet, însă chiar în starea aceea de crisalidă adormită controla suficient mediul înconjurător pentru a-şi satisface orice nevoi. Jean încercase o singură dată să o hrănească, fără succes. Mânca atunci când dorea şi o făcea în felul ei aparte.

Alimentele dispăreau din frigider încet, dar permanent, cu toate că Jennifer Anne nu se clintea niciodată din pătuţ.

Zgomotul clopoţeilor încetase şi jucăria zăcea pe podea, unde nimeni nu îndrăznea s-o atingă, deoarece

Jennifer Anne ar fi putut s-o dorească din nou. Uneori, ea deplasa mobilele după trasee stranii, iar lui George i se părea că fluorovopseaua pereţilor strălucea mai puternic ca oricând.

Fetiţa nu le dădea părinţilor nicio bătaie de cap; se afla dincolo de ajutorul şi dragostea lor. Situaţia nu mai putea dura mult, iar în timpul rămas se agăţară cu disperare de Jeff.

Şi el se schimba, dar încă îi mai cunoştea. Băiatul, a cărui dezvoltare o urmăriseră din ceţurile lipsite de forme ale prunciei, îşi pierdea personalitatea, dizolvându-se, ceas după ceas, sub ochii lor. Uneori le vorbea însă, aşa cum făcuse dintotdeauna, povestindu-le despre jocuri şi prieteni, parcă fără să ştie ce-l aşteaptă. Totuşi, în majoritatea timpului nu-i vedea şi nici nu arăta că este conştient de prezenţa lor. Nu mai dormea, aşa cum erau ei nevoiţi, în ciuda dorinţei copleşitoare de a irosi cât mai puţine din acele ultime ore.

Spre deosebire de Jenny, se părea că băiatul nu posedă puteri paranormale asupra obiectelor fizice, poate pentru că – fiind deja parţial dezvoltat – avea mai puţină nevoie de ele. Stranietatea lui o constituia în totalitate viaţa mintală, din care visele alcătuiau acum doar o mică parte. Stătea nemişcat ore întregi, cu ochii închişi, ascultând parcă sunete inaudibile pentru ei. În mintea lui se aduna cunoaşterea – de undeva, sau de cândva – care în curând avea să copleşească şi să distrugă fiinţa pe jumătate formată ce fusese Jeffrey Angus Greggson.

Iar Fey îl privea cu ochi uimiţi şi întunecaţi, întrebându-se unde plecase stăpânul ei şi când avea să se întoarcă.

* * *

Jeff şi Jenny fuseseră primii din întreaga lume, dar în curând n-aveau să mai fie singuri. Metamorfoza cuprinsese

toată rasa umană, precum o epidemie transmiţându-se rapid dintr-o ţară în alta. Practic nu afecta pe cei trecuţi de zece ani, însă, sub această vârstă, nu scăpase aproape nimeni. Era sfârşitul civilizaţiei, sfârşitul tuturor lucrurilor pentru care oamenii luptaseră de la începutul timpului, în numai câteva zile, omenirea îşi pierduse viitorul, fiindcă inima unei rase se distruge şi dorinţa ei de supravieţuire este anulată atunci când i se iau copiii.

Nu se stârni panică, aşa cum s-ar fi întâmplat cu un secol mai devreme. Omenirea era paralizată, marile oraşe – tăcute şi încremenite. Continuau să funcţioneze numai industriile vitale. Parcă întreaga planetă jelea, tânguindu-se pentru toate câte nu mai puteau fi.

Apoi, aşa cum mai făcuse cândva, într-o epocă uitată de acum, Karellen se adresă omenirii pentru ultima dată.

Capitolul douăzeci

— Munca mea se apropie de sfârşit, rosti glasul lui Karellen pe lungimile de undă ale unui milion de posturi. Acum, după o sută de ani, vă pot spune tot adevărul…

Există multe lucruri pe care a fost necesar să vi le ascundem, aşa cum ne-am ascuns şi noi, aproape jumătate din şederea noastră pe Pământ. Ştiu că unii dintre voi au considerat inutilă această tăinuire. Sunteţi obişnuiţi cu prezenţa noastră şi nu vă puteţi imagina cum ar fi reacţionat strămoşii voştri. Dar cel puţin aţi putut afla motivul acestui mister şi aţi înţeles că acţiunea noastră avea o explicaţie.

Marele secret tăinuit faţă de voi a fost scopul venirii noastre pe Pământ, scop asupra căruia aţi speculat la nesfârşit. Nu vi l-am putut destăinui până acum, deoarece secretul acela nu ne aparţinea.

Acum o sută de ani, am sosit pe planeta voastră şi v-am salvat de la autodistrugere. Nu cred că există cineva

care să nege acest adevăr, însă n-aţi fi ştiut niciodată în ce constă autodistrugerea.

Deoarece am interzis armele nucleare şi celelalte „jucării” ucigaşe acumulate în arsenale, pericolul anihilării fizice a fost înlăturat. Aţi crezut că aceea fusese singura primejdie. Noi v-am încurajat să credeţi aşa, dar nu era adevărat. Pericolul uriaş ce vă aştepta avea un alt caracter şi nu privea numai rasa voastră.

Multe lumi au ajuns la răscrucea puterii nucleare, au evitat dezastrul şi au construit civilizaţii paşnice şi fericite care aveau să fie nemilos distruse de forţe despre care nu cunoşteau nimic. În secolul douăzeci, aţi început şi voi să întâlniţi forţele respective. Din această cauză, a trebuit să intervenim.

În tot acel secol, rasa umană era târâtă încet către prăpastie, fără a bănui nimic. Peste prăpastia respectivă exista o singură punte. Puţine rase au descoperit-o fără să fie ajutate. Unele s-au întors când mai era încă timp, evitând atât pericolul, cât şi devenirea. Planetele lor au ajuns Insule Elizee, oaze de mulţumire lipsită de efort, şi nu vor mai juca niciun rol în istoria universului. Acesta n-ar fi fost niciodată destinul sau norocul vostru. Aveţi o rasă prea vitală pentru aşa ceva. V-aţi fi ruinat, târând şi pe alţii împreună cu voi, pentru că n-aţi fi găsit niciodată puntea.

Mă tem că în continuare multe din spusele mele se vor baza pe asemenea analogii. Nu posedaţi conceptele pentru multe lucruri pe care doresc să vi le spun, iar cunoaşterea noastră este de asemenea trist de mărginită.

Ca să înţelegeţi, trebuie să vă întoarceţi în trecut şi să redescoperiţi lucruri pe care strămoşii voştri le-ar fi considerat banale, dar pe care voi le-aţi uitat— pe care, de fapt, noi v-am ajutat, intenţionat, să le uitaţi. Întreaga noastră şedere aici se bazează pe o mistificare uriaşă, pe tăinuirea unor adevăruri ce nu eraţi pregătiţi să le înfruntaţi.

În secolele dinaintea sosirii noastre, savanţii

Pământului au descoperit secretele lumii fizice şi v-au dus de la energia aburului la cea a atomului. Aţi abandonat superstiţiile: ştiinţa devenise singura religie a umanităţii. Ea constituia darul minorităţii occidentale pentru restul omenirii şi distrusese toate celelalte credinţe. Cele încă existente în momentul sosirii noastre îşi trăiau ultimele clipe. Se părea că ştiinţa putea explica totul. Nu existau forţe pe care să nu le fi prevăzut sau evenimente care să nu-şi găsească, în cele din urmă, o explicaţie. Originea universului putea rămâne necunoscută pe vecie, dar tot ceea ce se petrecuse de atunci asculta de legile fizicii.

Cu toate acestea, misticii voştri, deşi pierduţi în propriile amăgiri, întrezăriseră frânturi ale adevărului. Există puteri ale creierului şi puteri dincolo de creier pe care ştiinţa voastră nu le-ar fi putut aduce niciodată în cadrul ei fără să-l sfărâme complet. De-a lungul anilor, au existat nenumărate consemnări ale unor fenomene stranii – poltergeism, telepatie, previziune – etichetate de voi fără a le putea explica. La început, ştiinţa le-a ignorat, apoi le-a negat existenţa, în ciuda dovezilor a cinci milenii. Însă aceste dovezi există şi, pentru a fi completă, orice teorie asupra universului ar trebui să le ia în considerare.

În prima jumătate a secolului douăzeci, câţiva dintre savanţii voştri au început să cerceteze aceste probleme. Nu ştiau, dar se jucau cu zăvorul cutiei Pandorei. Forţele pe care le-ar fi putut elibera depăşeau cu mult pericolele atomului. Fizicienii ar fi putut ruina numai Pământul, pe când parapsihologii ar fi răspândit dezastrul printre stele.

Aşa ceva nu se putea permite. Nu pot explica întreaga natură a ameninţării pe care o reprezentaţi voi. Pentru noi nu este un pericol şi de aceea nu putem înţelege. Să zicem că puteaţi deveni un cancer telepatic, o mentalitate malignă care, în pieirea ei inevitabilă, ar fi otrăvit alte minţi, chiar şi mai dezvoltate.

Pentru aceea am venit – am fost *trimişi* – pe Pământ. V-am oprit dezvoltarea pe orice nivel cultural şi am interzis

orice fel de cercetare ştiinţifică a fenomenelor paranormale. Sunt conştient că, datorită decalajului dintre civilizaţiile noastre, am inhibat şi alte forme de creaţie. Acesta însă a fost un efect secundar, lipsit de importanţă.

Trebuie să vă destăinui un amănunt ce vi se va părea extrem de surprinzător, poate chiar incredibil. Noi nu posedăm şi nici nu înţelegem aceste potenţiale, aceste puteri latente… Intelectul nostru este mult mai puternic decât al vostru, totuşi în creierele voastre există ceva ce ne-a ocolit întotdeauna. De când am venit pe Pământ, v-am studiat şi am învăţat multe. Vom învăţa şi mai multe, dar mă îndoiesc că vom afla tot adevărul.

Rasele noastre au multe lucruri comune: de aceea am fost aleşi pentru această sarcină. Însă din alte puncte de vedere, ambele reprezintă faze finale a două evoluţii diferite. Minţile noastre au ajuns la capătul dezvoltării. La fel, în forma lor actuală, şi minţile voastre. Voi însă puteţi face saltul spre treapta următoare şi aici apare diferenţa între noi. Potenţialul nostru este epuizat, pe când al vostru e neatins. Într-un fel necunoscut nouă, sunteţi în legătură cu puterile menţionate – puteri care se trezesc acum în lumea voastră.

Noi am oprit ceasul şi v-am făcut să bateţi pasul pe loc, până ce forţele acelea se dezvoltau, până când puteau umple canalele pregătite pentru ele. Tot ceea ce am făcut pentru îmbunătăţirea vieţii pe planetă: creşterea nivelului de trai, instaurarea păcii şi dreptăţii, am fi făcut oricum, odată ce eram nevoiţi să intervenim în dezvoltarea voastră… Însă toate aceste transformări măreţe v-au îndepărtat de adevăr, slujindu-ne astfel scopul.

Noi suntem paznicii voştri, nimic mai mult. Pesemne că adesea v-aţi întrebat ce poziţie ocupă rasa mea în ierarhia universului. Aşa cum noi suntem deasupra voastră, există ceva şi deasupra noastră, ceva care ne foloseşte pentru a-i sluji scopurile. N-am descoperit ce anume este, deşi epoci întregi i-am slujit ca unelte şi n-am

îndrăznit să nu-i dăm ascultare. Dintotdeauna am primit dispoziţiile, ne-am deplasat spre o lume unde înmugurea civilizaţia şi am condus-o pe un drum închis nouă – drumul pe care porniţi voi acum.

Am studiat permanent transformarea pe care am fost trimişi s-o supraveghem, sperând că vom învăţa să evadăm din limitele noastre. Dar am întrezărit numai frânturi ale adevărului. Ne-aţi numit Overlorzi – Suprastăpâni – fără să vă daţi seama de ironia denumirii. În mod asemănător, putem spune că deasupra voastră se află *Overmintea* – Supramintea – care se foloseşte de noi precum olarul se foloseşte de roată.

Iar rasa voastră este lutul modelat pe roata aceea.

Noi credem, este doar o ipoteză, că Overmintea încearcă să sporească, să-şi extindă puterile şi cunoaşterea universului. Presupunem că reprezintă însumarea mai multor rase şi că a părăsit de multă vreme tirania materiei. În totalitate, este o conştiinţă inteligenţă. Când a ştiut că v-aţi apropiat de prag, ne-a trimis să vă pregătim pentru transformarea ce începe acum.

Schimbările anterioare cunoscute de rasa voastră au durat epoci întregi. Aceasta însă este o transformare a minţii, nu a trupului. După normele evoluţiei, va fi ceva cataclismic, instantaneu. Deja a început. Trebuie să vă obişnuiţi cu ideea că sunteţi ultima generaţie de *Homo Sapiens.*

Vă putem spune foarte puţine despre natura transformării. Nu ştim cum se produce, ce impuls declanşator acţionează Overmintea atunci când consideră că a sosit momentul. Tot ce am descoperit este că începe printr-un singur individ, întotdeauna un copil, apoi se extinde exploziv, aidoma formării cristalelor în jurul primului nucleu dintr-o soluţie saturată. Adulţii nu vor fi afectaţi, întrucât mintea lor a intrat în mod ireversibil pe un şablon rigid.

Totul se va termina peste câţiva ani, iar rasa umană

se va divide în două. Pentru lumea cunoscută vouă nu există viitor sau întoarcere. Toate speranţele şi visele voastre se opresc acum. V-aţi zămislit succesorii, dar în mod tragic nu-i veţi înţelege niciodată – nu veţi putea nici măcar să comunicaţi cu minţile lor. Ei nu vor avea minţi ca ale voastre. Vor fi o singură entitate, aşa cum voi sunteţi suma a miliarde de celule. Nu-i veţi considera oameni şi nu veţi greşi.

V-am spus toate acestea pentru a şti ce vă aşteaptă. Peste câteva ore, veţi fi confruntaţi cu criza. Sarcina şi datoria mea este să-i protejez pe cei pentru paza cărora am fost trimis. În ciuda forţelor ce se trezesc în ei, ar putea fi distruşi de cei din jur – da, chiar de părinţi, când vor înţelege adevărul. Va trebui să-i iau şi să-i izolez, pentru protecţia lor şi a voastră. Mâine, navele mele vor începe evacuarea. N-o să vă acuz dacă veţi căuta să vă împotriviţi, dar va fi inutil. Acum se deşteaptă forţe mai mari decât ale mele. Eu sunt numai unul din instrumentele lor.

Ce voi face cu supravieţuitorii, când rolul vostru a luat sfârşit? Cel mai simplu, şi poate cel mai milos, ar fi să-i distrug – aşa cum voi înşivă aţi scurta chinurile unui animal drag. Eu însă nu pot face asta. Vă veţi alege singuri viitorul, pentru anii care v-au mai rămas. Sper că omenirea îşi va găsi odihna în pace, ştiind că n-a trăit în zadar.

Este adevărat: ceea ce aţi adus pe lume s-ar putea să vi se pară absolut străin, nu vă va împărtăşi speranţele şi dorinţele, va privi cele mai de seamă realizări ale voastre ca pe nişte jucării, dar, cu toate acestea, va însemna ceva minunat şi va fi creaţia *voastră.*

Când rasa mea o să fie uitată, o parte din voi va continua să dăinuie. De aceea, nu ne condamnaţi pentru ceea ce am fost siliţi să facem. Şi amintiţi-vă: noi vă vom invidia mereu!

Capitolul douăzeci şi unu

La început Jean plânsese, dar acum se potolise. Insula strălucea aurie în lumina puternică a soarelui, în vreme ce nava apăru încetişor deasupra vârfurilor gemene ale Spartei. Nu cu mult timp în urmă, pe insula aceea stâncoasă, fiul ei scăpase de la moarte printr-un miracol pe care-l înţelegea acum prea bine. Uneori se întreba dacă n-ar fi fost preferabil ca Overlorzii să nu fi intervenit, ci să-i fi lăsat să-şi înfrunte soarta. Moartea reprezenta o inevitabilitate căreia femeia îi putea face faţă, aşa cum se întâmplase în câteva rânduri; făcea parte din firea lucrurilor. Însă ceea ce se petrecea acum era mai straniu decât moartea… şi mai definitiv. Şi până atunci oamenii muriseră, dar rasa continuase.

Dinspre copii nu răzbătea niciun sunet. Stăteau pe plajă, în grupuri, la fel de puţin interesaţi unul de celălalt ca şi de locuinţele pe care le părăseau pentru totdeauna. Mulţi purtau prunci – prea mici ca să umble sau nedorind să-şi folosească puterile ce ar fi făcut inutil mersul. Desigur, gândi George, dacă puteau mişca materia inertă, îşi puteau deplasa şi propriile trupuri. Atunci de ce îi luau navele Overlorzilor?

Nu avea nicio importanţă. Plecau, iar acela era drumul pe care şi-l aleseseră. Atunci bărbatul îşi dădu seama ce anume îi zgândărea memoria. Cândva, demult, văzuse un film vechi al unui astfel de exod. Se petrecea la începutul Primului Război Mondial… sau al celui de-al Doilea. Şiruri lungi de trenuri încărcate cu copii părăseau încet oraşele ameninţate, lăsând în urmă părinţi pe care mulţi dintre ei nu aveau să-i mai revadă. Puţini plângeau; unii erau zăpăciţi, strângându-şi nervoşi lucruşoarele, dar cei mai mulţi păreau nerăbdători să înceapă aventura.

Totuşi analogia era falsă. Istoria nu se repeta niciodată cu adevărat. Cei care plecau astăzi nu mai erau copii, indiferent ce ar fi fost. Iar despre o revedere nu mai

putea fi vorba.

Nava aterizase lângă apă, afundându-se în nisipul moale. Simultan, uriaşele panouri curbe glisară în sus şi pasarelele se întinseră către plajă, aidoma unor limbi metalice. Siluetele risipite şi singuratice începură să se adune, mişcându-se cu precizia unui şir ordonat.

Singuratice? De ce se gândise la aşa ceva? se întrebă George. Singuratice nu aveau să mai fie niciodată. Numai indivizii pot fi singuri – numai fiinţele omeneşti. Când barierele erau dărâmate, singurătatea dispărea odată cu personalitatea. Nenumăratele picături de ploaie aveau să se unească în ocean.

Simţi strângerea mâinii lui Jean, într-un spasm brusc de emoţie.

— Uite, şopti ea. Îl văd pe Jeff. La uşa a doua.

Distanţa era mare şi nu putea fi sigur. Pe ochi i se lăsase un fel de pâclă, împiedicându-l să vadă. Totuşi, neîndoios, era Jeff; acum îşi recunoştea fiul, care pusese deja un picior pe pasarelă.

Atunci, băiatul se întoarse şi privi înapoi. Chipul lui se zărea doar ca o pată albă; din depărtare era greu de spus dacă-i recunoscuse sau dacă-şi amintea ceva din tot ceea ce părăsea. George n-avea să ştie niciodată dacă Jeff se întorsese spre ei pur şi simplu din întâmplare, sau dacă ştiuse, în ultimele momente când era încă fiul lor, că-l priveau intrând într-o lume interzisă lor.

Uşile uriaşe începură să se închidă. În clipa aceea, Fey ridică botul şi schelălăi prelung şi răguşit. Îşi răsuci ochii minunaţi şi limpezi către George şi bărbatul înţelese că ea îşi pierduse stăpânul. Acum rămăsese fără rival.

* * *

Pentru cei rămaşi existau multe drumuri, însă o singură destinaţie. Unii spuneau: „Lumea este încă minunată; într-o zi va trebui s-o părăsim, dar de ce să ne

grăbim plecarea?”.

Alţii, care investiseră în viitor mai mult decât în prezent şi pierduseră tot ce le dădea sens vieţii, nu doreau să mai trăiască. Hotărâseră să părăsească viaţa, singuri sau împreună cu prietenii lor, în funcţie de dorinţa fiecăruia.

Aşa se întâmplă şi cu atenienii. Insula se născuse din foc; urma să piară tot prin foc. Aceia care doreau să plece erau liberi s-o facă, însă cei mai mulţi rămaseră să întâmpine sfârşitul printre fragmentele viselor lor.

* * *

Nimeni nu trebuia să ştie când avea să vină clipa. Totuşi, Jean se trezi în tăcerea nopţii şi rămase o secundă, privind strălucirile fantomatice ale tavanului. Căută apoi degetele lui George. De obicei, bărbatul dormea adânc, dar acum se trezi imediat. Nu vorbiră, căci cuvintele dorite nu existau.

Jean nu se mai simţea înspăimântată, nici măcar tristă. Depăşise toate stările acelea; acum era detaşată de orice emoţie. Rămăsese de făcut un singur lucru şi ştia că de-abia mai avea timp pentru el.

Fără un cuvânt, George o urmă prin casa tăcută. Traversară pata de lumină pătrunsă prin lucarna atelierului şi intrară în linişte în camera copiilor.

Nu se schimbase nimic. Fluorodesenele pictate cândva cu grijă de George continuau să strălucească pe pereţi. Clopoţeii lui Jennifer Anne zăceau în colţul unde-i azvârlise în clipa când mintea ei se transformase în înstrăinarea necunoscută în care locuia acum.

Ea şi-a abandonat jucăriile, gândi George, dar ale noastre ne vor urma. Se gândi la odraslele regale ale faraonilor, ale căror păpuşi şi mărgele fuseseră îngropate împreună cu ele, cu cinci mii de ani în urmă. Aşa avea să fie şi acum. Nimeni, îşi spuse el, nu va mai iubi vreodată

comorile noastre; le vom lua cu noi şi nu vor mai putea pleca.

Încet, Jean se întoarse spre bărbat şi-şi lăsă capul pe umărul lui. George o cuprinse cu braţele şi dragostea pe care o cunoscuseră cândva reveni din nou, estompată, dar clară ca un ecou dinspre nişte munţi îndepărtaţi. Era prea târziu acum să-i spună tot ce dorise şi încercă regrete nu atât pentru dezamăgirile lui, cât pentru indiferenţa anterioară.

Apoi Jean rosti încet:

— Adio, iubitule, şi-şi strânse braţele în jurul său. George nu avu timp să-i răspundă, însă chiar şi în acea ultimă clipă simţi o uimire scurtă, întrebându-se de unde ştiuse ea că sosise sfârşitul.

Adânc în stâncă, fragmentele de uraniu începuseră să se grăbească, căutând fuziunea ce n-o puteau realiza niciodată.

Iar insula se înălţă în întâmpinarea zorilor.

Capitolul douăzeci şi doi

Nava Overlorzilor sosi, alunecând de-a lungul traiectoriei ei strălucitoare prin inima Carenei. Îşi începuse frânarea printre planetele exterioare, dar când trecuse de Marte mai avea o fracţiune considerabilă din viteza luminii. Încet, câmpurile uriaşe ce înconjurau Soarele îi absorbeau momentul inerţial, în timp ce, la un milion de kilometri în urmă, energiile Propulsiei Stelare pictaseră bolta cu lumină.

Jan Rodricks revenea, mai bătrân cu şase luni, în lumea părăsită cu optzeci de ani în urmă.

De data aceasta nu mai era un pasager clandestin, pitit într-o odăiţă secretă. Stătea înapoia celor trei piloţi (de ce oare, se întrebase el, erau necesari atâţia?), privind liniile ce apăreau şi dispăreau pe displayul uriaş care

domina cabina de comandă. Formele şi culorile nu însemnau nimic pentru el; presupunea că reprezentau informaţii care, într-o navă omenească, s-ar fi transpus în mărimi referitoare la distanţe. Uneori însă ecranul arăta stelele înconjurătoare şi în scurt timp, spera el, avea să arate Pământul.

Era bucuros că revenea acasă, în ciuda eforturilor făcute pentru a evada de acolo. În acele ultime luni se maturizase. Văzuse multe, călătorise atât de departe, iar acum tânjea după planeta lui. Ştia acum de ce Overlorzii le interziseseră pământenilor stelele. Omenirea avea un drum lung de parcurs până să poată juca un rol în civilizaţia pe care o întrezărise.

S-ar fi putut, deşi el refuza să accepte această ipoteză, ca omenirea să nu poată depăşi niciodată stadiul unei specii inferioare, păstrată într-o grădină zoologică aparte, cu Overlorzii ca supraveghetori. Poate că asta dorise Vindarten să spună înainte de plecare, când îi dăduse lui Jan avertismentul acela ambiguu: „Cât timp ai lipsit de pe planeta ta", zisese Overlordul, „s-au putut întâmpla multe… S-ar putea să nu-ţi mai recunoşti lumea, atunci când o vei vedea”.

Poate că aşa este, se gândi: optzeci de ani reprezintă timp lung şi, deşi tânăr şi adaptabil, s-ar fi putut să priceapă cu greu toate schimbările petrecute. De un lucru era însă sigur: oamenii aveau să dorească să-i asculte relatările şi să afle ce întrezărise din civilizaţia Overlorzilor.

Fusese bine tratat, aşa cum prevăzuse de altfel. Nu-şi amintea nimic din călătoria interstelară; când narcoticul îşi încetase efectul, nava intra deja în sistemul planetar al Overlorzilor. Ieşise din ascunzătoare şi constatase cu uşurare că n-avea nevoie de buteliile cu oxigen. Aerul era mai dens, dar putea respira fără dificultate. Se afla în cala gigantică a navei, scăldată într-o lumină roşie, printre alte nenumărate colete uriaşe. Îi trebuise aproape o oră să

găsească drumul spre cabina de comandă şi să se prezinte echipajului.

Lipsa lor de surpriză îl uluise; ştia că Overlorzii nu-şi trădau sentimentele, totuşi se aşteptase la o reacţie. Extratereştrii continuaseră însă să-şi vadă de treburi, supraveghind ecranul imens şi apăsând nenumărate taste de pe pupitrele de comandă. Atunci înţelesese că ajunseseră la destinaţie, deoarece, din timp în timp, pe display fulgera imaginea mereu crescătoare a unei planete. Nu simţise însă nici cea mai mică senzaţie de mişcare sau acceleraţie, doar o gravitaţie perfect constantă, pe care o aprecia la o cincime din cea terestră. Forţele imense ce deplasau nava erau compensate cu o precizie extraordinară.

Apoi cei trei piloţi se ridicaseră simultan şi el îşi dăduse seama că drumul se terminase. Overlorzii nu discutaseră cu pasagerul lor, nici între ei, şi când îi făcuseră semn să-i urmeze, Jan fusese fulgerat de o idee la care ar fi trebuit să se gândească mai demult. Era posibil ca acolo, la capătul liniei de aprovizionare a lui Karellen, să nu existe niciun cunoscător al graiurilor pământene.

Îl priviseră gravi, în vreme ce uşile gigantice glisaseră sub ochii lui iscoditori. Acela era momentul culminant al vieţii sale: avea să fie prima fiinţă umană care să vadă o planetă scăldată în lumina altui soare. Razele lui NGS 549672 inundară nava, iar acolo, înaintea lui, se afla planeta Overlorzilor.

La ce se aşteptase? Nu era sigur. Clădiri vaste, oraşe cu turnurile pierdute printre nori, maşini dincolo de orice imaginaţie – toate acestea nu l-ar fi surprins. Văzuse însă o câmpie aproape obişnuită, întinzându-se până la un orizont prea apropiat, şi alte trei nave ale Overlorzilor, câţiva kilometri mai departe.

Pentru o clipă, simţise o undă de dezamăgire. După aceea, înălţase din umeri, înţelegând că, la urma urmei, amplasarea unui port spaţial într-o regiune îndepărtată şi

nelocuită constituia un lucru normal.

Era rece, dar nu ger. Lumina uriaşului soare roşu, aflat puţin deasupra orizontului, era suficientă pentru ochii umani, totuşi Jan se întrebase peste cât timp avea să ducă dorul verdelui şi albastrului. Apoi zărise ridicându-se pe cer o semilună uriaşă, ca un arc plasat înapoia soarelui. O privise mult timp până să înţeleagă că drumul nu se terminase încă. *Aceea* era planeta Overlorzilor. Acum se afla pe un satelit al ei, probabil baza de plecare a navelor.

Îl duseseră la o navetă de mărimea unui avion terestru. Simţindu-se ca un pigmeu, se căţărase într-unul din scaunele uriaşe, încercând să zărească prin hublourile de observaţie ceva din planeta ce se apropia.

Călătoria fusese atât de rapidă încât abia avusese timp să distingă câteva detalii ale globului ce se mărea sub el. Chiar acolo, atât de aproape de căminul lor, se părea că Overlorzii foloseau o variantă a Propulsiei Stelare, pentru că după numai câteva minute traversaseră o atmosferă groasă, pătată de nori. Când uşile se deschiseseră, păşise într-o încăpere al cărei plafon probabil glisase, închizându-se imediat după sosirea navei, deoarece deasupra nu exista nici urmă de intrare.

Tânărul părăsise clădirea abia după două zile. Constituia un pasager neaşteptat şi nu aveau unde-l ţine. În plus, niciun Overlord nu înţelegea engleza. Comunicarea era practic imposibilă şi Jan îşi dăduse seama cu amărăciune că un contact cu o rasă străină nu se desfăşura chiar atât de uşor cum fusese adesea descris în ficţiuni. Limbajul semnelor se dovedise lipsit de succes, deoarece depindea prea mult de gesturi, expresii şi atitudini ce nu erau comune Overlorzilor şi oamenilor.

Ar fi fost îngrozitor, se gândise, ca singurii Overlorzi care-i vorbeau graiul să se fi găsit pe Pământ. Putea doar să aştepte şi să spere. Cu siguranţă, vreun savant, vreun expert în rase străine avea să vină să se ocupe de el! Sau era atât de lipsit de importanţă încât niciunul nu putea fi

deranjat?

Nu putea părăsi clădirea, fiindcă uşile nu aveau comenzi vizibile. Se deschideau, pur şi simplu, atunci când un Overlord se îndrepta spre ele. Jan încercase acelaşi lucru, agitase obiecte în aer, ca să influenţeze eventualele celule fotoelectrice, dar fără rezultat. Pricepuse că un om din epoca de piatră, rătăcit într-un oraş modern, ar fi fost la fel de neajutorat. O dată încercase să iasă alături de un Overlord, însă fusese împins delicat înapoi. Deoarece nu dorea să-şi irite gazdele în vreun fel, nu mai insistase.

Vindarten sosise înainte ca pământeanul să înceapă să dispere. Overlordul vorbea o engleză stâlcită şi mult prea rapidă, dar şi-o îmbunătăţise cu iuţeală. După câteva zile, putuseră conversa în legătură cu orice subiect ce nu necesita un vocabular de specialitate.

Odată cu apariţia lui Vindarten, Jan scăpase de griji. Nu avea însă ocazia de a face lucrurile dorite, pentru că-şi petrecea aproape tot timpul cu cercetătorii Overlorzi, doritori să efectueze teste lipsite de înţeles, cu nişte instrumente complicate. Lui Jan nu-i plăceau deloc experienţele acelea şi, după o şedinţă cu un fel de aparat de hipnoză, avusese o durere de cap îngrozitoare vreme de câteva ore. Dorea să coopereze, totuşi nu era sigur dacă Overlorzii îi cunoşteau limitele mintale şi fizice. Avusese nevoie de timp îndelungat să-i convingă că trebuie să doarmă la intervale regulate.

Între şedinţe întrezărise câteva aspecte ale oraşului şi-şi dăduse seama cât de dificil şi periculos ar fi fost să încerce să-l exploreze. Străzile erau practic inexistente şi se părea că nu există nicio suprafaţă de transport. Acela era căminul unor fiinţe care puteau zbura şi nu se temeau de gravitaţie. Era perfect normal să te trezeşti în faţa unui abis de câteva sute de metri, sau să constaţi că singura cale de acces într-o încăpere se găsea undeva sus, într-o deschidere din perete. Din sute de exemple, Jan începuse să priceapă că psihologia unei rase înaripate diferea

fundamental de cea a creaturilor legate de sol.

Era straniu să-i vadă pe Overlorzi zburând aidoma unor păsări imense printre turnurile oraşului, mişcând aripile prin lovituri rare şi puternice. Aici apărea însă o problemă ştiinţifică. Planeta era uriaşă, mult mai mare decât Pământul, totuşi gravitaţia era scăzută şi Jan se întrebase cum de avea o atmosferă atât de densă. Îl iscodise pe Vindarten şi aflase, aşa cum bănuise, că lumea aceea nu era planeta de baştină a Overlorzilor. Ei apăruseră şi evoluaseră pe o planetă mult mai mică, colonizând-o ulterior pe aceasta, schimbându-i nu numai atmosfera, ci şi gravitaţia.

Arhitectura Overlorzilor era mohorât de funcţională. Pământeanul nu zări niciun ornament, nimic care să nu servească unui scop, chiar dacă uneori acesta depăşea capacitatea lui de înţelegere. Dacă un om al vremurilor medievale ar fi putut vedea oraşul acela scăldat în lumina roşie şi fiinţele ce se deplasau prin el, s-ar fi crezut cu siguranţă în Iad. Până şi Jan, cu toată curiozitatea şi detaşarea lui ştiinţifică, se găsea uneori la limita unei spaime inexplicabile. Absenţa unui singur punct de referinţă familiar poate deveni agasantă chiar şi pentru minţile cele mai limpezi şi detaşate.

Existau apoi multe detalii pe care nu le pricepea şi pe care Vindarten nu putea sau nu voia să i le explice. Ce erau luminile străfulgerătoare şi formele schimbătoare, lucrurile mişcându-se într-atât de iute prin văzduh încât niciodată nu putea fi sigur de existenţa lor? Puteau fi ceva uluitor şi inspirator de veneraţie, sau ceva spectaculos dar banal, aidoma reclamelor luminoase de pe vremuri.

Jan înţelese de asemenea că lumea Overlorzilor cuprindea sunete pe care el nu le putea auzi. Ocazional, distingea ritmuri complexe, gonind de-a lungul spectrului auditiv, pentru a dispărea la una din limitele acestuia. Vindarten părea că nu înţelege conceptul lui Jan despre muzică şi de aceea nu izbuti să rezolve în chip satisfăcător

problema.

Oraşul nu era foarte mare; cu siguranţă mult mai mic decât Londra sau New York-ul din zilele lor de glorie. După spusele lui Vindarten, existau câteva mii de asemenea aşezări răspândite pe planetă, fiecare având un scop precis determinat. Pe Pământ, conceptul cel mai apropiat ar fi fost cel de orăşel universitar, cu excepţia faptului că gradul de specializare ajunsese mult mai departe. Locul în care se găsea pământeanul se ocupa exclusiv cu studiul raselor străine.

Într-una din primele călătorii în exteriorul odăiţei în care locuia Jan, Vindarten îl dusese la muzeu. Pentru tânăr reprezentase un impuls psihologic extrem de util, deoarece se trezise într-un loc al cărui scop îl putea înţelege în totalitate. Exceptând dimensiunile sale, muzeul aducea foarte mult cu unul terestru. Merseseră mult până acolo, cu o platformă uriaşă care se mişca aidoma unui piston într-un cilindru vertical de lungime necunoscută. Nu existau comenzi vizibile, iar la începutul şi la sfârşitul coborârii sensul acceleraţiei era evident. Probabil că Overlorzii nu-şi iroseau pe planetă dispozitivele ce produceau câmpuri compensatore. Jan se întrebase dacă întregul interior al planetei era sfredelit de excavaţii şi de ce limitaseră mărimea oraşului prin construcţii subterane, în loc să-l extindă spre exterior? Aceasta era o altă problemă ce avea să rămână fără răspuns.

Puteai să-ţi petreci toată viaţa explorând sălile uriaşe. Aici se găseau realizările mai multor civilizaţii decât putea bănui pământeanul. Nu aveau însă timp suficient pentru a vedea totul. Vindarten îl instalase pe o bandă a podelei care, la prima vedere, părea un desen ornamental. Apoi Jan îşi amintise că aici nu existau ornamente şi, în acelaşi moment, ceva invizibil îl apucase uşor, propulsându-l înainte. Trecuseră prin faţa vitrinelor gigantice, prin faţa unor lumi inimaginabile, cu o viteză de douăzeci-treizeci de kilometri pe oră.

Overlorzii rezolvaseră problema oboselii fizice. Nimeni nu mai era nevoit să meargă pe jos.

Parcurseseră câţiva kilometri când ghidul lui îl apucă din nou şi, cu o bătaie a uriaşelor sale aripi, îl ridicase din mijlocul forţei necunoscute. Înaintea lor se întindea o sală imensă, pe jumătate goală, inundată de o lumină familiară, pe care Jan n-o mai zărise din momentul părăsirii Pământului. Strălucirea era slabă, pentru a nu afecta ochii sensibili ai Overlorzilor, dar era, fără putinţă de greşeală, a Soarelui. Jan nu crezuse niciodată că ceva atât de simplu şi banal i-ar putea deştepta atâta nostalgie.

Deci acolo se găseau exponatele Pământului! Trecuseră la câţiva metri de o machetă superbă a Parisului, de comori de artă din douăsprezece secole, adunate de-a valma, de calculatoare moderne şi topoare paleolitice, de receptoare TV şi turbine cu abur. Deschiseseră o uşă enormă şi intraseră în biroul custodelui pentru Pământ.

Tânărul se întrebase dacă el era primul pământean văzut de acesta, sau dacă fusese vreodată pe Pământ; ori poate era pur şi simplu una dintre numeroasele planete de care răspundea şi a căror poziţie exactă nici măcar n-o cunoştea. În orice caz, nu înţelegea engleza şi Vindarten trebuise să joace rolul de translator.

Jan petrecuse câteva ore acolo, vorbind într-un dispozitiv de înregistrat în vreme ce Overlorzii îi arătaseră diferite obiecte terestre. Spre ruşinea lui, descoperise că nu putea identifica multe din ele. Ignoranţa sa asupra rasei din care făcea parte şi a realizărilor ei era uriaşă; se întrebase dacă Overlorzii, cu toate superbele lor însuşiri mintale, puteau cuprinde într-adevăr întreaga structură a culturii omeneşti.

La ieşirea din muzeu, Vindarten îl condusese pe alt traseu. Plutiseră din nou, fără efort, prin coridoarele gigantice însă, de data aceea, prin faţa lor defilaseră creaţiile naturii, nu ale minţii. Sullivan, gândise Jan, şi-ar fi

dat viaţa să fie aici şi să vadă minunile evoluţiei din o sută de lumi. Dar, îşi amintise el, Sullivan era probabil mort…

Apoi, fără niciun avertisment, ieşiseră într-o galerie, sus, deasupra unei camere circulare de aproape o sută de metri circumferinţă.

Ca de obicei, nu exista niciun parapet protector şi la început Jan ezitase să se apropie de margine. Vindarten stătea chiar pe muchie, privind calm în jos, de aceea Jan avansase prudent lângă Overlord.

Podeaua se afla doar la douăzeci de metri dedesubt, mult prea aproape. Mai târziu, pământeanul fusese convins că ghidul său nu dorise să-l surprindă şi rămăsese complet uluit de reacţia lui. Urlase îngrozitor şi sărise înapoi, căutând să se ascundă. Abia când ecourile înăbuşite ale răcnetului se stinseseră în atmosfera densă, hotărâse să înainteze iarăşi.

Bineînţeles, era lipsit de viaţă – nu cum crezuse în prima clipă de panică, viu şi privindu-i. Umplea aproape întreg spaţiul circular şi lumina rubinie strălucea şi scânteia în adâncimile lui de cristal.

Era un ochi gigantic.

— Ce te-a făcut să emiţi sunetul acela? întrebase Vindarten.

— Mi-a fost frică, recunoscuse ruşinat Jan.

— De ce? Doar nu-ţi închipui că aici poate fi vreun pericol?

Omul se întrebase dacă i-ar fi putut explica ce înseamnă o acţiune reflexă, dar se hotărâse să nu încerce.

— Orice lucru cu totul neaşteptat este înfricoşător. Până la analizarea unei situaţii noi, e mai sigur să presupui răul.

Inima continuase să-i bată violent, când privise din nou ochiul monstruos. Desigur, fusese un model mărit, aşa cum se proceda cu insectele şi microbii din muzeele terestre. Totuşi, chiar în momentul întrebării, Jan ştiuse, cu o siguranţă ciudată, că aşa ceva putea exista.

Vindarten nu-i spusese mare lucru; nu constituia domeniul lui de activitate şi nu-l interesa. Din descrierea Overlordului, Jan izbutise să alcătuiască imaginea unei fiinţe ciclopice, trăind printre sfărâmăturile asteroidale ale unui soare îndepărtat, cu înălţimea nelimitată de forţa gravitaţiei, depinzând pentru hrană şi viaţă de raza şi puterea de descompunere a unicului său ochi.

Părea că nu există limită în privinţa creaţiilor Naturii, dacă era silită, şi Jan simţise o plăcere iraţională, descoperind ceva ce Overlorzii nu încercaseră. Aduseseră un caşalot de pe Pământ, dar se opriseră *aici.*

* * *

Sosise apoi momentul când urcase la nesfârşit, până ce pereţii ascensorului trecuseră de la opalescenţă la o transparenţă de cristal. Păruse că stă, nesusţinut, printre cele mai înalte turnuri ale oraşului, cu nimic ferindu-l de abis. Nu simţise însă o ameţeală diferită celei dintr-un avion, fiindcă nu exista nicio senzaţie de contact cu solul îndepărtat.

Se afla deasupra norilor, împărţindu-şi cerul cu câteva piscuri din metal sau piatră. Dedesubt, stratul de nori se rostogolea alene, precum un ocean trandafiriu. Pe cer, nu departe de soarele sumbru, existau două luni mititele şi palide, iar aproape de centrul discului sângeriu se zărea o umbră mică şi neagră, perfect rotundă. Putea fi o pată solară sau altă lună în tranzit.

Jan îşi plimbase încet privirea pe linia orizontului. Acoperişul de nori se întindea până la marginea planetei uriaşe, dar la o distanţă greu de apreciat, un petic întunecat putea marca turnurile altui oraş. Îl examinase un timp, apoi îşi reluase cercetarea atentă.

Când parcursese jumătate din cercul orizontal, văzuse muntele. Nu se afla la orizont, ci *dincolo* de el – un singur pisc ridicându-se desupra marginii lumii, cu pantele

inferioare ascunse, aşa cum partea cea mai mare a unui aisberg se găseşte sub linia de plutire. Încercase să-i aproximeze mărimea, însă nu izbutise. Chiar pe o planetă cu gravitaţia atât de scăzută, era greu de crezut că pot exista asemenea munţi. Oare Overlorzii, se întrebase el, făceau ascensiuni pe pantele acelea, plutind aidoma unor vulturi?

Apoi, încet, muntele începuse să se transforme. La început, avusese un roşu posomorât, aproape sinistru, cu câteva semne vagi, greu de distins, în partea superioară. Tocmai încerca să se concentreze asupra lor, când îşi dăduse seama că se mişcau…

La început, nu-i venise să creadă. După aceea, se străduise să-şi reamintească faptul că prejudecăţile nu aveau nicio valoare aici, că nu trebuia să-i permită minţii să respingă niciun mesaj adus de simţuri în tainiţele creierului. Nu trebuia să înţeleagă, ci doar să observe. Înţelegerea avea să vină mai târziu, sau niciodată.

Muntele – continua să-l numească aşa, întrucât nu exista alt cuvânt pe care să-l poată folosi – părea viu. Îşi amintise de ochiul monstruos din criptă… dar nu, aşa ceva era de neconceput. Ceea ce vedea nu constituia viaţă organică; ba chiar, bănuise tânărul, nici măcar materie în sensul cunoscut lui.

Roşul cel sumbru se deschisese spre o nuanţă mai ameninţătoare. Apăruseră dungi viu colorate în galben şi, pentru o clipă, lui Jan i se păruse că privea un vulcan revărsând şuvoaie de lavă. Însă şuvoaiele respective, aşa cum deducea după petele şi împestriţările lor, se deplasau *în sus.*

Apoi, din norii rubinii situaţi în jurul bazei muntelui se înălţase altceva: un inel uriaş, perfect orizontal şi rotund, colorat în nuanţa pe care Jan o lăsase atât de departe; poate nici chiar cerurile Pământului n-aveau un azuriu mai frumos. Nu mai văzuse culorile acelea nicăieri în lumea Overlorzilor şi simţise un nod în gât, cu gândul la

amintirile deşteptate.

Inelul se lărgise pe măsură ce urca. Ajunsese deasupra muntelui şi curba exterioară înainta rapid spre tânăr. Era probabil un fel de tornadă, se gândise Jan, un inel de fum aflat deja la mulţi kilometri înălţime. Nu zărise însă rotaţia bănuită şi părea că rămâne la fel de solid, în ciuda dilatării.

Umbra lui se ivise cu mult înainte ca inelul însuşi să treacă pe deasupra, continuând să se înalţe în spaţiu. Îl privise până devenise o linie subţire şi albastră, greu de urmărit pe cerul roşu. Când dispăruse în cele din urmă, se afla pesemne la multe mii de kilometri depărtare şi continua să se extindă.

Privise înapoi către munte. Acesta era acum auriu şi lipsit de semne distinctive. Poate fusese numai o impresie – ajunsese să creadă orice – însă părea mai înalt şi mai îngust şi se rotea aidoma unui vârtej. Abia atunci, încă paralizat şi uluit, îşi amintise de videocameră. O ridicase, îndreptând-o spre fenomenul straniu.

Imediat, Vindarten i se aşezase în faţă. Ferm, acoperise cu palmele obiectivul şi-l determinase să coboare aparatul. Jan nu încercase să se împotrivească; ar fi fost inutil, bineînţeles, dar simţise brusc o spaimă teribilă faţă de spectacolul la care asistase şi nu mai dorise să afle nimic despre el.

În celelalte călătorii, Overlordul nu-i interzisese să fotografieze şi nici nu refuzase să-i dea explicaţii. Acum însă, Vindarten petrecu mult timp solicitându-i lui Jan să descrie amănunţit ceea ce observase.

În momentele acelea, Jan îşi dăduse seama că ochii lui Vindarten văzuseră cu totul altceva; atunci bănuise, întâia oară, că şi Overlorzii aveau stăpâni.

* * *

Acum, revenea acasă, iar teama, uimirea şi misterul

rămăseseră mult în urmă. Presupunea că se afla pe aceeaşi navă, deşi cu siguranţă echipajul era altul. Oricât de lungi le-ar fi fost vieţile, era greu de crezut că Overlorzii ar fi dorit să rămână atâta vreme departe de casă, petrecându-şi zeci de ani în călătorii interstelare.

Bineînţeles, efectul relativist al timpului acţiona în ambele sensuri. Overlorzii îmbătrâneau doar cu patru luni pe durata călătoriei, dar când reveneau acasă, prietenii lor îmbătrâniseră cu optzeci de ani.

Fără îndoială, dacă ar fi dorit, Jan ar fi putut rămâne restul vieţii pe planeta Overlorzilor. Însă Vindarten îl prevenise că pentru câţiva ani nu mai erau programate călătorii spre Pământ şi-l sfătuise să profite de prima ocazie. Poate Overlorzii înţeleseseră că, deşi stătuse destul de puţin timp pe planeta lor, mintea tânărului se apropiase de capătul resurselor. Sau devenise o bătaie de cap inutilă şi nu-şi mai puteau pierde timpul cu el.

Conta prea puţin acum, când Pământul se afla în faţa lui. Mai văzuse imaginea aceea de cel puţin o sută de ori, însă întotdeauna prin ochiul rece şi mecanic al camerei de televiziune. În sfârşit, acum se găsea el însuşi în spaţiu; se desfăşura ultimul act al visului său, iar Pământul se rostogolea sub ochii lui, pe eterna orbită.

Secera verde-albastră era în primul pătrar; mai mult de jumătate din discul vizibil rămăsese ascunsă în întuneric. Se zăreau puţini nori, doar câteva petice răzleţite de vânturi. Calota arctică strălucea scânteietor, întrecută însă de reflexiile orbitoare ale Soarelui în nordul Pacificului.

Puteai crede că era o planetă acvatică: emisfera respectivă nu avea niciun petec de pământ. Dintre continente se distingea numai Australia, ca o ceaţă întunecată, în pâcla atmosferică.

Nava intră în conul uriaş de umbră al Pământului; semiluna strălucitoare se subţie, se reduse până la un arc de foc şi dispăru. În faţă se întindeau bezna şi noaptea.

Lumea dormea.

Abia atunci îşi dădu seama tânărul că ceva era în neregulă. Sub el se aflau acum continente, dar unde erau salbele strălucitoare de lumini şi coloniile de licurici ce indicau oraşele Omului? În toată emisfera umbrită, nicio scânteie nu înfrunta bezna. Dispăruseră fără urmă milioane de kilowaţi care, odată, fuseseră azvârlite cu nepăsare spre stele. Privea un Pământ ce putea fi asemănător cu cel dinaintea apariţiei omului.

Nu aceasta era întoarcerea aşteptată. Nu putea face nimic altceva decât să privească, în vreme ce în inima lui sporea teama înaintea necunoscutului. Se întâmplase ceva… ceva inimaginabil. Totuşi nava coborî într-o curbă lungă, revenind deasupra emisferei însorite.

Nu văzu nimic la aterizare, deoarece Pământul dispăru brusc de pe display, înlocuit de configuraţii luminoase şi lipsite de sens. Când imaginea reapăru, se găseau pe sol. În depărtare se zăreau clădiri uriaşe, maşini şi un grup de Overlorzi.

De undeva răsună şuierul înăbuşit al aerului, atunci când nava egaliză presiunile, apoi zgomotul deschiderii uşilor uriaşe. Nu mai aşteptă; giganţii tăcuţi îl priviră, toleranţi sau indiferenţi, ieşind în fugă din cabina de comandă.

Se afla acasă, sub razele Soarelui său, respirând aerul ce-i înviorase pentru prima oară plămânii. Pasarela era deja coborâtă, dar trebui să aştepte până ce ochii i se acomodară cu lumina.

Lângă un vehicul transportor plin cu lăzi se găsea Karellen, la mică distanţă de însoţitorii săi. Jan nu se întrebă cum de-l recunoscuse pe Administrator, nici nu rămase surprins, văzându-l neschimbat. Prezenţa Overlordului era aproape singurul lucru petrecut aşa cum prevăzuse.

— Te aşteptam, rosti Karellen.

Capitolul douăzeci şi trei

— În primele zile, spuse Karellen, nu era periculos să mergem printre ei. Însă n-au mai avut nevoie de noi. Rolul nostru a luat sfârşit atunci când i-am strâns laolaltă şi le-am pus la dispoziţie un continent întreg. Priveşte!

Peretele din faţa lui Jan dispăru. Privea în jos, de la o altitudine de câteva sute de metri, spre o regiune împădurită. Iluzia era atât de perfectă încât pe moment simţi o uşoară ameţeală.

— Asta este după cinci ani, când a început a doua fază.

Sub ei se mişcau siluete şi aparatul coborî asupra lor ca o pasăre de pradă.

— O să suferi, continuă Karellen. Nu uita însă că normele tale nu mai sunt valabile. Nu priveşti copii umani.

Totuşi, aceea fu impresia imediată a lui Jan şi niciun fel de logică n-o putea înlătura. Puteau fi nişte sălbatici, angajaţi într-un dans ritual. Erau goi şi murdari, cu părul lung şi încâlcit intrându-le în ochi. După cât îşi dădea seama, aveau între cinci şi cincisprezece ani, deşi toţi se deplasau cu aceeaşi viteză, precizie şi completă indiferenţă faţă de împrejurimi.

Apoi, le zări chipurile. Înghiţi un nod şi se strădui să nu-şi ferească privirea. Feţele copiilor erau mai inexpresive decât ale morţilor, fiindcă până şi un cadavru poartă pe trăsăturile sale un mesaj cioplit de dalta timpului, pentru a vorbi atunci când buzele sunt inerte. Acolo însă nu existau mai multe emoţii sau sentimente decât pe figura unui şarpe sau a unei insecte. Overlorzii înşişi erau mai umani.

— Cauţi ceva ce nu mai există, zise Karellen. Aminteşte-ţi: n-au mai multă individualitate decât celulele corpului tău. Însă laolaltă reprezintă ceva mult mai însemnat decât tine.

— De ce se mişcă aşa?

— Noi l-am denumit Dansul Cel Lung, răspunse Overlordul. Ştii, ei nu dorm niciodată, iar asta durează de aproape un an. Sunt trei sute de milioane şi toţi execută aceleaşi mişcări, pe întregul continent. Am analizat mişcările respective, tiparul lor, dar nu ne-au dezvăluit nimic, poate pentru că vedem doar partea fizică – puţinul ce se găseşte aici, pe Pământ. Poate că ceea ce noi am numit Overminte îi educă deocamdată, contopindu-i într-o singură unitate înainte de a-i putea absorbi pe de-a întregul în entitatea ei.

— Dar cum se descurcă cu hrana? Şi ce se întâmplă dacă nimeresc peste un obstacol: pomi, stânci sau apă?

— Apa nu contează, nu se pot îneca. Atunci când se lovesc de obstacole, uneori se rănesc, dar nu reacţionează niciodată. În privinţa hranei, la început aveau la îndemână fructe şi animale mici. Acum au depăşit această necesitate, ca şi multe altele. În principiu, hrana este o sursă de energie, iar ei au învăţat să acceseze surse mult mai mari.

Imaginea tremură, de parcă ar fi trecut un val de căldură. Când redeveni clară, agitaţia de pe sol încetase.

— Priveşte, rosti Karellen. Trei ani mai târziu.

Micile creaturi, neajutorate şi patetice pentru cineva care nu cunoştea adevărul, stăteau nemişcate în păduri, poiene şi câmpii. Aparatul alerga fără oprire de la unul la altul; deja, gândi Jan, chipurile lor tindeau către un tipar comun. Văzuse câteva fotografii făcute prin suprapunerea a zeci de trăsături, pentru a se obţine o figură „medie”. Rezultatul fusese la fel de lipsit de personalitate ca aici.

Parcă dormeau sau erau în transă. Ţineau ochii închişi şi nu păreau mai conştienţi de cele din jur decât copacii sub care stăteau. Ce gânduri, se întrebă tânărul, străbăteau reţeaua complexă în care minţile lor nu reprezentau decât firele unei uriaşe ţesături? O ţesătură care, înţelesese acum, cuprindea multe lumi şi rase, şi continua să crească mereu.

Ceea ce urmă se petrecu cu o repeziciune ce surprinse ochiul şi ameţi mintea. Până atunci, Jan privise un teren mănos, fără nimic aparte, exceptând numeroase statui mici, risipite – deşi nu aleatoriu – în lung şi lat. În clipa următoare, toţi copacii, iarba şi creaturile vii ce populaseră ţinutul dispăruseră brusc. Rămăseseră doar lacurile neclintite, râurile unduitoare, dealurile cafenii, lipsite acum de pătura verde… şi figurile indiferente şi tăcute care provocaseră distrugerea.

— De ce-au făcut-o? icni tânărul.

— Poate că prezenţa altor minţi îi distrăgea – chiar şi cele rudimentare: ale plantelor şi animalelor. Credem că într-o bună zi vor considera că şi lumea materială îi distrage la fel de mult. Atunci, cine poate şti ce se va întâmpla? Acum înţelegi de ce ne-am retras după ce ne-am îndeplinit sarcina. Continuăm să încercăm să-i studiem, însă nu intrăm niciodată pe teritoriul lor şi nici măcar nu ne trimitem aparatele acolo. Îndrăznim doar să-i observăm din spaţiu.

— Asta s-a petrecut acum mulţi ani, spuse Jan. Ce s-a întâmplat între timp?

— Foarte puţine. De atunci nu s-au mai clintit şi nu-i deranjează faptul că este zi sau noapte, iarnă sau vară. Continuă să-şi testeze puterile: câteva râuri şi-au schimbat cursul, ba chiar unul curge în sens invers. Dar n-au făcut nimic care să pară că ar avea un scop.

— V-au ignorat complet?

— Da, deşi nu este surprinzător. Entitatea ale cărei părţi au devenit cunoaşte totul despre noi. Aparent îi este indiferent dacă încercăm s-o studiem. Când doreşte să plecăm, sau are altă sarcină îşi anunţă intenţiile în mod foarte evident. Până atunci, vom rămâne aici, pentru ca savanţii noştri să acumuleze cât mai multe date.

Deci acesta este sfârşitul omului, îşi spuse Jan cu o resemnare mai presus de tristeţe. Era un sfârşit pe care nu-l întrevăzuse niciun profet, un sfârşit contopind

optimismul şi pesimismul.

Totuşi părea firesc; avea inevitabilitatea sublimă a unei capodopere. Jan văzuse câte ceva din imensitatea uluitoare a universului şi acum ştia că nu există un loc pentru om. Îşi dădu seama cât de lipsit de sens – la urma urmei – fusese visul care-l ademenise printre astre.

Drumul spre stele se bifurca în două direcţii, dar niciuna din ele nu ducea către un ţel care să ia în seamă speranţele sau temerile omului.

La capătul unei bifurcaţii se găseau Overlorzii. Aceştia îşi păstrau individualitatea, personalitatea; erau conştienţi de ei înşişi, iar pronumele „eu” avea un înţeles în graiul lor. Posedau sentimente, unele similare cu cele umane. Însă ajunseseră, înţelese Jan, într-o fundătură din care nu mai puteau evada. Minţile lor erau de zece sau poate de o sută de ori mai puternice decât ale oamenilor. De fapt, nu avea nicio importanţă în privinţa rezultatului final. Erau tot atât de neajutoraţi, tot atât de copleşiţi de inimaginabila complexitate a unei galaxii cu o sută de mii de milioane de sori şi a unui univers cu o sută de mii de milioane de galaxii.

Iar la capătul celeilalte bifurcaţii? Acolo se afla Overmintea, indiferent ce-ar fi însemnat ea, având faţă de om aceeaşi relaţie pe care acesta o avea faţă de amibă. Potenţial infinită, dincolo de moarte, oare de câtă vreme absorbea rasă după rasă, pe măsură ce se extindea între stele? Avea şi ea dorinţe şi ţeluri? Acum înglobase toate realizările rasei umane, ceea ce nu mai însemna o tragedie, ci o împlinire. Miliardele de scântei de conştiinţă trecătoare care constituiseră omenirea n-aveau să mai strălucească aidoma unor licurici în noapte. Totuşi nu trăiseră zadarnic.

Ultimul act, pricepu pământeanul, nu sosise încă. Putea avea loc peste o zi, sau peste câteva secole. Nici chiar Overlorzii nu ştiau cu siguranţă.

Acum le înţelegea scopurile, înţelegea ceea ce

făcuseră cu Omul şi de ce continuau să rămână pe Pământ. Simţea umilinţă faţă de ei, însă şi admiraţie pentru răbdarea inflexibilă cu care aşteptaseră atâta timp.

Nu aflase niciodată întreaga poveste a simbiozei stranii dintre Overminte şi slujitorii ei. După spusele lui Rashaverak, în istoria rasei sale Overmintea existase dintotdeauna, deşi nu-i utilizase până nu-şi dezvoltaseră o civilizaţie ştiinţifică şi nu putuseră străbate spaţiul pentru a-i îndeplini misiunile.

— Totuşi, de ce are nevoie de voi? întrebă Jan. Cu puterile ei extraordinare, cu siguranţă poate face orice doreşte.

— Nu, răspunse Rashaverak, are limitele ei. Ştim că în trecut a încercat să acţioneze direct asupra minţilor altor rase, pentru a le influenţa dezvoltarea culturală. Întotdeauna, tentativa a eşuat— probabil că efortul este prea mare. Noi suntem intermediarii, paznicii. Sau, ca să folosim una din metaforele voastre, îngrijim câmpul până se pârguieşte recolta. Overmintea culege roadele, iar noi plecăm spre altă sarcină. Aceasta este cea de-a cincea rasă căreia i-am urmărit apoteoza. De fiecare dată, învăţăm ceva nou.

— Dar nu vă deranjează faptul că îndepliniţi rolul unor unelte?

— Relaţia noastră prezintă unele avantaje. În plus, nicio fiinţă inteligentă nu este ofensată de inevitabil.

Adevărul respectiv, reflectă Jan cu amărăciune, nu fusese niciodată pe deplin acceptat de omenire. Existau lucruri dincolo de logică, pe care Overlorzii nu le pricepuseră niciodată.

— Pare curios, zise el, că Overmintea v-a ales pe voi să-i îndepliniţi ordinele, deşi nu deţineţi nici măcar urme ale forţelor parapsihice latente în oameni. Cum comunică cu voi şi cum vă transmit ei dorinţele?

— La întrebarea aceasta nu pot răspunde şi nu-ţi pot spune nici motivele respective. Poate că într-o zi vei afla

câte ceva din adevăr.

Jan căzu o clipă pe gânduri, însă ştiu că era inutil să persiste în direcţia respectivă. Trebuia să schimbe subiectul, sperând că în altă ocazie va mai afla câte ceva.

— Mai există un lucru pe care nu l-ai explicat niciodată, rosti el. Ce s-a întâmplat când rasa voastră a sosit pentru întâia dată pe Pământ, în trecutul îndepărtat? De ce aţi devenit pentru noi simbolul răului şi al spaimei?

Rashaverak zâmbi. N-o făcea la fel de bine ca şi Karellen, dar era o imitaţie acceptabilă.

— Nimeni n-a ghicit, niciodată, şi o să-ţi dai seama de ce nu v-am putut spune. Există un singur eveniment care putea avea un asemenea impact asupra omenirii. Iar evenimentul acela nu s-a petrecut în zorii istoriei, *ci chiar la sfârşitul ei.*

— Ce vrei să spui?

— Prima întâlnire între cele două rase s-a petrecut acum o sută cincizeci de ani, când navele noastre au apărut deasupra Pământului, deşi desigur vă studiaserăm de multă vreme. Cu toate acestea, v-aţi temut de noi şi ne-aţi recunoscut, aşa cum ştiam că urma să se întâmple. Nu era chiar o amintire. Ai avut deja dovada că timpul este mult mai complex decât şi-a imaginat vreodată ştiinţa voastră. Amintirea aceea nu provenea din trecut, ci din *viitor*— erau acei ultimi ani când rasa umană ştia că totul se terminase. Am făcut tot ce am putut, însă n-a fost un sfârşit uşor. Şi pentru că noi apăream acolo, ne-am identificat cu moartea rasei voastre. Da, chiar dacă era un eveniment situat la zece mii de ani în viitor! A fost aidoma unui ecou reflectat în cercul închis al timpului, din viitor în trecut. Să nu-i spunem „amintire", ci „presimţire”.

Ideea era greu de asimilat şi pentru o clipă Jan se luptă cu ea în tăcere. Totuşi era oarecum pregătit; căpătase deja suficiente dovezi că efectul şi cauza îşi puteau inversa ordinea firească.

Exista pesemne o memorie a rasei, cumva

independentă de timp. Pentru ea, viitorul şi trecutul erau totuna. De aceea, cu mii de ani în urmă, oamenii întrezăriseră deja o imagine distorsionată a Overlorzilor, învăluită într-o ceaţă de spaimă şi teroare.

— Acum înţeleg, rosti ultimul om.

* * *

Ultimul Om! Jan se obişnuia greu cu ideea aceasta. Când plecase în spaţiu, acceptase posibilitatea unui exil etern, dar singurătatea nu-l descurajase. Pe măsură ce anii treceau, dorinţa de a vedea altă fiinţă omenească s-ar fi putut să-l copleşească, însă în prezent compania Overlorzilor îl ajuta să-şi învingă solitudinea.

Cu zece ani în urmă, mai existaseră oameni pe Pământ, dar erau supravieţuitori degeneraţi şi Jan nu pierduse nimic neîntâlnindu-i. Din motive pe care Overlorzii nu le puteau explica, însă cărora bărbatul le bănuia natura psihologică, nu se mai născuseră copii care să-i înlocuiască pe cei dispăruţi. *Homo Sapiens* apusese.

Poate că, pierdut într-unul din oraşele încă intacte, exista manuscrisul unui Gibbon al ultimelor zile, consemnând sfârşitul rasei umane. Dacă ar fi fost aşa, Jan nu era sigur că s-ar fi deranjat să-l citească; Rashaverak îi spusese tot ce dorise să afle.

Cei care nu se sinuciseseră, căutaseră uitarea în activităţi tot mai febrile, în sporturi violente şi riscante, puţin deosebite de nişte războaie în miniatură. Pe măsură ce populaţia se micşorase, supravieţuitorii îmbătrâniţi se strânseseră laolaltă, aidoma unei armate înfrânte, în retragere.

Ultimul act, înainte de căderea finală a cortinei, fusese poate luminat cu străfulgerări de eroism şi devotament sau întunecat de sălbăticie şi egoism. Dacă se sfârşise în disperare sau indiferenţă, Jan n-avea să afle niciodată.

Existau destule lucruri cu care să-şi ocupe timpul. Baza Overlorzilor se afla la un kilometru de o vilă părăsită şi Jan petrecu luni de zile ticsind-o cu echipament provenit din cel mai apropiat oraş, situat la vreo treizeci de kilometri depărtare. Zburase până acolo cu Rashaverak, a cărui prietenie o suspecta că nu era pe de-a întregul altruistă. Psihologul Overlord continua să studieze ultimul specimen de *Homo Sapiens.*

Oraşul fusese probabil evacuat înainte de sfârşit, întrucât clădirile şi numeroasele servicii publice continuau să fie funcţionale. N-ar fi fost necesară multă muncă pentru pornirea generatoarelor, astfel ca străzile pustii să mai strălucească o dată, cu iluzia vieţii. Jan cochetă puţin cu ideea respectivă, apoi o abandonă ca fiind prea morbidă. Nu dorea cu niciun preţ să se gândească la trecut.

Acum avea tot ce-i trebuia pentru restul vieţii, dar cel mai mult îşi dorea un pian electric şi anumite partituri de Bach. Niciodată nu avusese suficientă vreme pentru muzică, iar acum dorea să recupereze. Când nu cânta, asculta înregistrări ale unor simfonii şi concerte celebre, aşa încât vila nu era niciodată tăcută. Muzica devenise talismanul său împotriva singurătăţii ce avea să-l copleşească, cu siguranţă, într-o bună zi.

Adesea făcea plimbări lungi pe dealuri, reflectând la cele petrecute în lunile de când văzuse ultima oară Pământul. Cu optzeci de ani tereştri în urmă, când îşi luase rămas bun de la Sullivan, nu bănuise nicio clipă că tocmai se năştea ultima generaţie a omenirii.

Ce tânăr nesăbuit fusese! Totuşi, nu era sigur că-şi regreta acţiunea; dacă ar fi rămas pe Pământ, ar fi fost martorul acelor ultimi ani peste care acum timpul trăsese cortina. El sărise însă peste ei, ajungând în viitor, şi aflase răspunsuri la întrebări pe care niciun alt om n-avea să le pună. Curiozitatea îi era aproape satisfăcută, deşi uneori se întreba de ce mai aşteptau Overlorzii şi ce se va

întâmpla atunci când răbdarea urma să le fie răsplătită.

În majoritatea timpului, cu resemnarea mulţumită ce coboară de obicei asupra omului numai spre sfârşitul unei vieţi lungi şi bogate, Jan stătea înaintea claviaturii şi umplea văzduhul cu acordurile iubitului său Bach. Poate se autoamăgea, poate era o reacţie subconştientă a creierului, dar avea impresia că asta dorise să facă dintotdeauna. Ambiţia lui secretă îndrăznise în cele din urmă să iasă la lumina conştientului.

Jan fusese întotdeauna un pianist bun… iar acum era cel mai bun pianist din lume.

Capitolul douăzeci şi patru

Rashaverak îi comunicase vestea tânărului, însă acesta o bănuise deja. În primele ore ale dimineţii îl trezise un coşmar şi nu mai putuse adormi. Nu izbutea să-şi amintească visul, lucru foarte ciudat, deoarece era convins că orice vis poate fi reamintit dacă, imediat după trezire, te străduieşti realmente. Îşi amintea doar faptul că în vis era iarăşi băieţel, pe o câmpie imensă şi pustie, ascultând un glas tunător, vorbindu-i într-o limbă necunoscută.

Visul îl tulburase; se întrebase dacă reprezenta primul efect al singurătăţii asupra psihicului său. Ieşise din vilă, pe pajiştea neîngrijită.

O lună plină scălda peisajul într-o lumină aurie, atât de puternică, încât putea vedea perfect. Cilindrul uriaş şi strălucitor al navei lui Karellen se afla înapoia clădirilor bazei Overlorzilor, dominându-le şi reducându-le la proporţiile lor pământene. Jan privi nava, încercând să retrăiască emoţiile ce i le trezise odată. Fusese o vreme când ea era un ţel de neatins, un simbol a ceea ce nu sperase realmente să obţină. Acum nu mai însemna nimic.

Cât de liniştit era totul! Desigur, Overlorzii nu-şi încetaseră permanenta activitate, dar acum nu se zărea

nicio mişcare. Putea foarte bine să fie singur pe Pământ… cum era, de altfel, dintr-un anumit punct de vedere. Privi către Lună, căutând o imagine familiară pe care să-şi odihnească gândurile.

Zărea mările binecunoscute. Străbătuse patruzeci de ani-lumină în spaţiu, totuşi nu păşise niciodată pe câmpiile acelea colbuite, aflate la mai puţin de două secunde-lumină. Pentru o clipă, se amuză căutând craterul Tycho. Când îl descoperi, rămase surprins că se afla mult mai departe decât crezuse, de linia centrală a discului. Abia atunci îşi dădu seama că lipsea ovalul întunecat al Mării Crizelor.

Faţa arătată de satelit Pământului nu era cea care privise lumea încă din zorii vieţii. Luna începuse să se rotească în jurul axei sale.

Asta însemna un singur lucru. Pe cealaltă emisferă a planetei, în teritoriul pe care-l lipsiseră atât de brusc de viaţă, *ei* se trezeau din transa cea lungă. Aidoma unui copil care trezindu-se, îşi întinde braţele pentru a întâmpina ziua, ei îşi exersau muşchii, jucându-se cu forţele nou descoperite…

* * *

— Ai ghicit, rosti Rashaverak. Nu mai suntem în siguranţă dacă rămânem. Poate că deocamdată ne ignoră, dar nu putem risca. Plecăm imediat ce încărcăm echipamentul, probabil peste două sau trei ore.

Ridică privirea spre cer, temându-se parcă de un alt miracol. Totul era însă liniştit. Luna îşi oprise rotaţia şi doar câţiva nori goneau purtaţi de vântul dinspre apus.

— Nu contează prea mult dacă se amuză jucându-se cu Luna, reluă Rashaverak, dar dacă vor începe şi cu Soarele? Bineînţeles, vom lăsa aparatele aici, ca să aflăm ce se întâmplă.

— Eu rămân, vorbi brusc Jan. Am văzut destul din

univers. Acum mă interesează un singur lucru: soarta planetei mele.

Sub picioare, solul tremură uşor.

— Era de aşteptat, continuă pământeanul. Dacă au modificat rotaţia Lunii, momentul unghiular trebuie să se conserve, aşadar Pământul încetineşte. Nu ştiu ce mă intrigă mai mult: *cum* o fac, sau *de ce?*

— Încă se joacă, răspunse Rashaverak. Ce logică există în acţiunile unui copil? Şi, în multe feluri, entitatea în care s-a transformat rasa voastră este deocamdată un copil. Încă nu e pregătită să fuzioneze cu Overmintea. Totuşi o va face în curând şi întregul Pământ îţi va aparţine.

Nu-şi încheie fraza şi Jan o sfârşi pentru el:

— … dacă desigur Pământul va continua să existe.

— Îţi dai seama de pericol şi totuşi doreşti să rămâi?

— Da! M-am întors acasă acum cinci ani… sau şase. Orice se va întâmpla, n-am nimic de reproşat.

— Sperasem, începu Rashaverak, că vei dori să rămâi. Există ceva ce poţi face pentru noi…

* * *

Lumina Propulsiei Stelare scânteie, apoi se stinse undeva dincolo de orbita lui Marte. De-a lungul drumului aceluia, gândi Jan, călătorise şi el, singurul dintre miliardele de oameni care trăiseră şi muriseră pe Pământ. Şi nimeni n-avea să mai călătorească vreodată pe acolo.

Planeta rămăsese a lui. Tot ce avea nevoie – toate bogăţiile râvnite vreodată de cineva – se aflau acum la îndemâna sa, însă nu-l mai interesau. Nu-l mai înspăimânta nici singurătatea planetei pustiite, nici prezenţa aflată încă acolo, în ultimele clipe înaintea plecării în căutarea viitorului necunoscut. În dezastrul inimaginabil al acelei plecări, Jan nu se aştepta ca el şi problemele lui să poată supravieţui mult timp.

Era mai bine aşa. Făcuse tot ceea ce dorise să facă, iar continuarea unei vieţi lipsite de un ţel, pe lumea aceea pustie, ar fi însemnat un sfârşit chinuitor. Ar fi putut pleca împreună cu Overlorzii, dar la ce bun? Ştia, aşa cum nu mai ştiuse nimeni, că Administratorul spusese adevărul când declarase: „Stelele nu sunt pentru Om”.

Întoarse spatele nopţii şi intră pe uşa uriaşă a bazei Overlorzilor. Mărimea ei nu-l afecta deloc: simpla imensitate nu mai avea nicio putere asupra minţii sale. Luminile roşii ardeau, alimentate de energii colosale. De cealaltă parte se aflau maşinării ale căror secrete n-avea să le afle niciodată, abandonate de Overlorzi în retragerea lor. Trecu de ele şi urcă treptele foarte înalte spre camera de comandă.

Spiritul extratereştrilor continua să domnească acolo: aparatele lor erau încă vii, îndeplinind ordinele stăpânilor care plecaseră. Ce putea el adăuga, se întrebă Jan, acelor informaţii transmise deja în spaţiu?

Se sui în scaunul uriaş, căutând o poziţie cât mai comodă. Microfonul îl aştepta; probabil că îl urmărea şi ceva echivalent unei camere TV, dar nu ştia de unde anume.

Dincolo de pupitrul cu instrumente lipsite de sens, ferestrele uriaşe priveau în noaptea înstelată către o vale, dormind sub razele lunii, şi un lanţ îndepărtat de munţi. Un râu şerpuia prin vale, sclipind pe alocuri, unde lumina izbea vreun vârtej. Totul era extraordinar de liniştit. Aşa fusese poate şi la naşterea Omului… la fel şi acum, la sfârşitul său.

Undeva, la multe milioane de kilometri depărtare, Karellen aştepta. Era curios să te gândeşti că nava Overlorzilor se îndepărta de Pământ aproape cu aceeaşi viteză ca şi semnalul ce o urma. Aproape, însă nu chiar egală. Avea să fie o cursă lungă, dar cuvintele lui Jan urmau să-l ajungă pe Administrator, achitându-şi astfel datoriile.

Câte oare fuseseră plănuite de el, se întrebă Jan, şi câte fuseseră improvizaţii extraordinare? Nu cumva, cu un secol în urmă, Karellen îl lăsase în mod deliberat să plece în spaţiu pentru a putea reveni şi juca rolul de acum? Nu, părea prea fantastic. Pământeanul era însă convins că Overlordul era implicat într-o urzeală vastă şi complicată. Chiar în timp ce servea Overmintea, el o cerceta cu toate instrumentele de care dispunea. Jan bănuia că nu doar simpla curiozitate ştiinţifică îl îndemna pe extraterestru; poate că Overlorzii visau că, într-o bună zi, aveau să evadeze din fundătura aceea, atunci când învăţaseră destule despre puterile pe care le slujeau. Părea greu de crezut că el putea, prin ceea ce urma să facă, să adauge ceva la cunoştinţele existente deja. „Povesteşte-ne ce vezi", îi spusese Rashaverak. „Imaginile văzute de tine vor fi transmise şi de aparatele noastre, însă mesajul perceput de creierul tău poate fi diferit şi ne poate dezvălui multe lucruri”. Ei bine, avea să încerce să facă tot ce putea.

— Deocamdată nimic, începu el. Acum câteva minute am văzut jetul navei voastre dispărând pe boltă. Luna a trecut de faza plină şi aproape jumătate din faţa ei cunoscută este îndreptată spre Pământ... dar cred că ştiţi deja asta.

Se opri, simţindu-se puţin stânjenit. Ceea ce făcea era ridicol, ba chiar puţin absurd. Se afla în momentul culminant al istoriei şi se comporta aidoma unui crainic radiofonic la un meci de box, sau la o cursă. Apoi înălţă din umeri şi abandonă gândul. Presupunea că banalul nu lipsise din niciun moment măreţ şi, cu siguranţă, numai el îi putea remarca prezenţa aici.

— În ultima oră am înregistrat trei cutremure slabe, continuă tânărul. Controlul lor asupra rotaţiei Pământului este extraordinar, dar nu perfect... Ştii, Karellen, o să-mi vină foarte greu să spun ceva care să nu fi fost deja transmis de aparatura voastră. Ar fi fost mai bine dacă mi-ai fi sugerat la ce mă pot aştepta şi cam la ce intervale de

timp au loc principalele transformări. Dacă nu se petrece nimic, voi reveni peste şase ore, aşa cum am stabilit…

Hei! Pesemne v-au aşteptat să plecaţi. Începe să se întâmple ceva. Stelele pălesc, ca şi cum bolta este acoperită foarte repede de un nor imens. De fapt, nu-i un nor. Are un fel de structură… disting o reţea neregulată de linii şi dungi, schimbându-şi permanent poziţiile. Stelele par prinse în plasa unui păianjen fantomă.

Întreaga reţea a început să strălucească, să pulseze cu lumină, parcă ar fi vie. Presupun că este vie… sau există ceva superior vieţii, aşa cum viaţa e superioară lumii anorganice?

Lumina se deplasează în alt sector al cerului… aşteaptă o clipă, până ajung la cealaltă fereastră.

Da, trebuia să fi bănuit! Spre vest, la orizont, se înalţă o coloană arzătoare, uriaşă, aidoma unui copac de foc. Este foarte departe şi cred că ştiu de unde se ridică: *ei* sunt, în sfârşit, pe cale de a deveni parte a Overminţii. Experimentele au luat sfârşit; abandonează ultimele rămăşiţe ale materiei.

Pe măsură ce focul se înalţă dinspre pământ, reţeaua devine mai puţin ceţoasă. Pe alocuri, pare chiar solidă, deşi stelele strălucesc slab prin ea.

Acum îmi dau seama. Nu este chiar la fel, dar ceea ce am văzut ridicându-se deasupra planetei voastre, Karellen, semăna mult cu asta. Făcea parte din Overminte? Cred că mi-aţi ascuns adevărul, ca să n-am idei preconcepute şi să fiu un observator obiectiv. Sunt curios ce vă arată aparatele. Aş compara imaginile lor cu ceea ce văd eu!

Aşa vă vorbeşte şi vouă, Karellen, în astfel de culori şi forme? Îmi amintesc displayurile din nava voastră şi desenele brăzdându-le întruna, într-un limbaj vizual pe care ochii voştri îl pot descifra.

Acum seamănă cu perdelele unei aurore boreale, dansând şi sclipind printre stele. Sunt sigur că asta este: o gigantică furtună auroreală. Întregul peisaj e luminat… e

mai luminos decât ziua… roşu, auriu şi verde se urmăresc pe cer… oh, e mai presus de cuvinte, ce păcat că le pot vedea numai eu… nicicând n-am gândit asemenea culori…

Furtuna se stinge acum, dar reţeaua ceţoasă n-a dispărut. Cred că aurora a fost doar un efect secundar al energiilor eliberate acolo, la frontierele spaţiului…

O clipă: am observat altceva. *Greutatea mea se micşorează.* Ce-nseamnă asta? Am dat drumul unui creion… cade încet. Se întâmplă ceva cu gravitaţia… Afară e un vânt puternic, în vale zăresc copacii încovoindu-se.

Desigur; atmosfera se pierde. Lemne şi pietre se înalţă spre cer… parcă Pământul însuşi ar vrea să-i urmeze în spaţiu. A apărut un nor gigantic de praf, mânat de vijelie. Este tot mai greu să văd… poate se va limpezi şi-mi voi da seama ce se întâmplă.

Da… aşa-i mai bine! A dispărut orice obiect care putea fi urnit, iar norii de praf s-au risipit. Mă întreb cât va mai rezista clădirea? E şi mai greu de respirat… trebuie să încerc să vorbesc mai rar.

Acum pot vedea iarăşi limpede. Coloana arzătoare este tot acolo, însă se reduce, îngustându-se: arată ca pâlnia unei tornade retrăgându-se între nori. Şi… oh, e greu de descris, dar m-am simţit înconjurat de un ocean de emoţii. Nu erau bucurii sau tristeţi, ci aveau un sens de împlinire, de realizare. A fost imaginaţia mea sau a venit din exterior? Nu ştiu.

Iar acum, *asta* nu poate fi tot imaginaţia, simt lumea pustie. Înfiorător de pustie! Parcă aş asculta la un aparat de radio care a amuţit brusc. Cerul este iarăşi limpede: reţeaua ceţoasă a dispărut. Spre ce lume se va îndrepta, Karellen? Tu vei continua să fii acolo, slujind-o?

Curios, împrejurul meu totul a rămas neschimbat. Nu ştiu de ce, dar crezusem că…

Jan se opri. Pentru o clipă se strădui să-şi găsească cuvintele, apoi închise ochii, căutând să-şi recapete controlul. Acum nu mai putea fi vorba de teamă sau

panică; avea de îndeplinit o datorie – faţă de Om şi faţă de Karellen.

Începu să vorbească încet, parcă trezindu-se din vis:

— Clădirile din jurul meu, solul, munţii… totul e transparent… *pot vedea prin ele.* Pământul se dizolvă… Greutatea mea este aproape inexistentă. Ai avut dreptate: au terminat cu joaca.

Cred că mai sunt doar câteva secunde. Munţii se topesc ca nişte nori de fum. Adio, Karellen, Rashaverak – îmi pare rău pentru voi. Deşi nu pot înţelege, am văzut ce a devenit rasa mea. Tot ceea ce am înfăptuit s-a dus acolo sus, printre stele. Poate că asta încercau să transmită vechile religii. Ele au înţeles greşit: considerau omenirea extrem de importantă, deşi suntem o rasă printre… *voi* ştiţi câte? Totuşi acum am devenit ceva ce voi nu veţi putea fi niciodată!

A pierit şi râul. Cu toate acestea, nicio schimbare pe cer. Abia mai pot respira. Curios cum Luna continuă să strălucească acolo sus! Mă bucur că au lăsat-o, dar va fi singură acum…

Lumină! De sub mine… din interiorul Pământului… strălucind în sus, prin piatră, prin sol, totul… e tot mai intensă, mai intensă, orbitoare…

* * *

Într-o explozie tăcută de lumină, miezul Pământului îşi eliberă energiile acumulate. Pentru scurt timp, undele gravitaţionale traversară dus şi întors Sistemul Solar, modificând foarte puţin orbitele planetare. După aceea, ceilalţi copii ai Soarelui îşi reluară potecile străvechi, aşa cum un lemnişor, plutind pe un iaz liniştit, călăreşte micile valuri create de undele apărute în urma căderii unei pietre.

Din Pământ nu mai rămăsese nimic. *Ei* sorbiseră ultimii atomi ai substanţei sale. Planeta îi hrănise în

momentele culminante ale uluitoarei lor metamorfoze, aşa cum hrana înmagazinată într-un bob de grâu alimentează firicelul plantei ce se înalţă spre Soare.

La şase mii de milioane de kilometri dincolo de orbita lui Pluto, Karellen stătea înaintea unui ecran ce se întunecase brusc. Înregistrarea era completă, misiunea terminată; se îndrepta către lumea pe care o părăsise cu atâta timp în urmă. Era împovărat de greutatea secolelor şi de o mâhnire pe care n-o putea alunga nicio raţiune. Nu jelea Omul; tristeţea era pentru rasa lui, de-a pururi oprită de la împlinire prin forţe pe care nu le putea învinge.

Cu toate realizările sale, se gândi Karellen, cu toate că stăpânea universul fizic, seminţia lui nu era cu nimic superioară unui trib ce-şi desfăşurase întreaga existenţă pe o câmpie netedă şi colbuită. În depărtare se înălţau munţii unde dăinuia frumuseţea şi puterea, unde tunetul se rostogolea deasupra gheţarilor, iar aerul era limpede şi tăios. Acolo soarele continua să strălucească, acoperind piscurile de glorie, în vreme ce ţinutul de dedesubt era scufundat în beznă. Iar ei puteau doar să privească şi să se minuneze; nu puteau escalada niciodată înălţimile acelea.

Totuşi, Karellen ştia, aveau să încerce până în ultima clipă, aveau să-şi aştepte destinul, fără să dispere. Continuau să slujească Overmintea pentru că nu exista alternativă, dar chiar şi în aservirea aceea n-aveau să-şi piardă sufletele.

Displayul uriaş fulgeră pentru o clipă cu o lumină rubinie, sumbră; fără un efort conştient, Overlordul citi mesajul liniilor schimbătoare. Nava părăsea graniţele Sistemului Solar; energiile ce alimentaseră Propulsia Stelară se retrăgeau rapid. Îşi încheiaseră misiunea.

Karellen ridică mâna şi imaginea se schimbă. În centrul ecranului strălucea o singură stea; de la distanţa aceea, nimeni nu putea spune dacă Soarele avusese vreodată planete, sau că una dintre ele era acum pierdută. Karellen privi mult timp peste hăul ce se lărgea rapid, în

vreme ce nenumărate amintiri îi treceau prin mintea sa vastă şi întortocheată. Într-un rămas bun tăcut, îi salută pe oamenii pe care-i cunoscuse, indiferent dacă îl împiedicaseră sau îl ajutaseră în misiunea lui.

Nimeni nu îndrăzni să-l deranjeze sau să-i întrerupă gândurile; şi brusc, întoarse spatele Soarelui care se micşora.

Sfârşit